PORTRETUL OMULUI EVLAVIOS

REALIZAT CU CREIONUL SCRIPTURII

SMERIT BUN SINCER

UMBLĂ CU DUMNEZEU PLIN DE CREDINȚĂ

MULȚUMITOR CERESC ÎNCHINĂTOR

UN OM AL RUGĂCIUNII IUBEȘTE CUVÂNTUL

RĂBDĂTOR ZELOS PLÂNGE

PLIN DE DUHUL SFÂNT IUBEȘTE PE SFINȚI

PLIN DE DRAGOSTE PREȚUIEȘTE PE HRISTOS

NU TRĂIEȘTE ÎN PĂCAT SLUJITOR

THOMAS WATSON

PORTRETUL OMULUI EVLAVIOS

PORTRETUL OMULUI EVLAVIOS

realizat cu creionul Scripturii,

sau

Câteva trăsături caracteristice ale omului care merge spre ceruri

Thomas Watson

Editura
Perla Suferinței

Titlul în limba engleză: The Godly Man's Picture

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română.
Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Perla Suferinţei.

Editor: Valentin Leonaş
Traducere: Florin Moţiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WATSON, THOMAS
Portretul omului evlavios / Thomas Watson ;
trad.: Florin Moţiu. - Scheia : Perla suferinţei, 2013
ISBN 978-606-8000-64-0

I. Moţiu, Florin (trad.)

23

CUPRINS

Către cititor 7

1. „De aceea orice om evlavios să se roage Ţie" 9

2. Expunerea naturii evlaviei 13

3. Mustrarea celor care doar pretind să fie evlavioşi 17

4. Prezentarea caracteristicilor unui om evlavios 23
(i) Un om al cunoaşterii 23
(ii) Un om mişcat de credinţă 32
(iii) Un om înflăcărat de dragoste 33
(iv) Un om ca Dumnezeu 36
(v) Un om care manifestă grijă faţă de închinarea înaintea lui Dumnezeu 39
(vi) Un om care-L slujeşte pe Dumnezeu şi nu pe oameni 41
(vii) Un om care-L preţuieşte pe Hristos 48
(viii) Un om care plânge 59
(ix) Un om care iubeşte Cuvântul 64
(x) Un om în care locuieşte Duhul lui Dumnezeu 71
(xi) Un om smerit 81
(xii) Un om al rugăciunii 91
(xiii) Un om sincer 101
(xiv) Un om ceresc 107
(xv) Un om zelos 116
(xvi) Un om răbdător 123
(xvii) Un om mulţumitor 132
(xviii) Un om care-i iubeşte pe sfinţi 143
(xix) Un om care nu se complace în niciun păcat 150
(xx) Un om care manifestă bunătate în relaţiile sale 158

(xxi) Un om care face lucrurile spirituale
în-un mod spiritual **164**
(xxii) Un om care e pe deplin instruit în ce priveşte
cele religioase **170**
(xxiii) Un om care umblă cu Dumnezeu **178**
(xxiv) Un om care caută să fie un instrument care să-i facă
şi pe alţii evlavioşi **186**

5. Două concluzii cu privire la caracteristicile
unui om evlavios **193**

6. Un îndemn la evlavie **195**
(i) Oamenii să-şi cumpănească cu seriozitate nenorocirea
în care se găsesc cât timp rămân într-o
stare de neevlavie **196**
(ii) Ce persoane rare sunt cei evlavioşi **199**
(iii) Căutarea de a fi evlavios este un lucru
foarte raţional **205**
(iv) Excelenţa evlaviei **205**
(v) Există numai puţini oameni evlavioşi **208**
(vi) Gândiţi-vă cât de deşarte şi de vrednice de dispreţuit
sunt celelalte lucruri cu care îşi ocupă timpul
oamenii lipsiţi de evlavie **208**

7. Prescrierea unor ajutoare în vederea evlaviei **211**
8. Un îndemn în vederea perseverării în evlavie **215**
9. Motive pentru a persevera în evlavie **223**
10. Un sfat pentru cei evlavioşi **227**
11. O mângâiere pentru cei evlavioşi **229**
12. Prezentarea unirii mistice dintre Hristos şi sfinţi **245**

Către cititor

CITITORULE CREŞTIN,

Sufletul fiind atât de preţios, iar mântuirea atât de glorioasă, e un semn de cea mai mare prudenţă să ne pregătim pentru lumea de dincolo. E dincolo de orice îndoială că există o moştenire în lumină, şi se afirmă cu toată certitudinea în Sfânta Scriptură că trebuie să existe o potrivire şi o calificare pentru ea (*Col. 1:12*). Dacă întreabă cineva: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului?", răspunsul este: „Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată" (*Psalm 24:4*). Descrierea unei astfel de persoane reprezintă lucrarea tratatului care urmează. Aveţi aici portretul unui om evlavios: priviţi-l reprezentat cu toate trăsăturile sale. Ce lucru rar este evlavia! Ea nu este ceva uşor sau umflat cu aer, ci ceva solid, care implică inima şi duhul. Evlavia constă în armonia exactă dintre principiile şi practica sfântă. O, dacă toţi cei în mâinile cărora va cădea în mod providenţial această carte ar fi îndrăgostiţi de evlavie, astfel încât să o îmbrăţişeze din toată inima! Evlavia e ceva atât de sublim, încât nu poate fi înfăţişată în toată strălucirea şi frumuseţea ei nici dacă ar lua un înger creionul în mână. Evlavia este înţelepciunea noastră. „Iată, frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea" (*Iov 28:28*). Practica fără evlavie este nebunie curată. Evlavia este o regină spirituală şi oricine se căsătoreşte cu ea poate fi sigur că are parte de o zestre mare din partea ei. Evlavia are promisiunea vieţii de acum şi a celei de dincolo (*1 Tim. 4:8*). Evlavia dă siguranţă, da, o biruinţă sfântă în Domnul, şi ce lucru dulce este acesta (*Isaia 32:17*). Latimer a fost cel care a spus mai demult: „Atunci când stau câteodată singur şi când am o siguranţă clară a stării sufletului meu, când ştiu că Dumnezeu este Dumnezeul meu, pot să râd de toate necazurile mele şi nimic nu mă poate îngrijora". Evlavia îl aşează pe om în ceruri înainte de a-i veni timpul. Creştine, aspiră după evlavie; este o ambiţie legitimă. Priviţi la caracteristicile celui

sfânt prezentate aici şi nu vă lăsaţi până nu le aveţi pecetluite pe sufletele voastre. Aceasta este marea lucrare care ar trebui să vă ocupe întregul timp şi toate gândurile. Alte speculaţii şi noţiuni interesante nu valorează nimic pentru suflet. Ele sunt ca nişte biscuiţi, pe care sunt imprimate nişte imagini frumoase, care sunt plăcute ochiului, dar care sunt atât de subţiri, încât nu hrănesc. Dar nu vă voi mai ţine mult timp la poartă. Dacă aş fi lărgit porţiunea referitoare la vreuna dintre caracteristicile omului evlavios, partea aceea s-ar fi transformat într-un volum; dar, dorind să trec prin cât mai multe caracteristici, mi-am restrâns pânzele şi am prezentat doar câte un rezumat al lucrurilor. Dacă această operă (oricât de nedigerată) conduce la binele sufletelor, atunci îmi voi fi îndeplinit scopul. Ca Dumnezeul harului să îndeplinească în mod eficace acest lucru va fi rugăciunea celui care este

Slujitorul vostru, cu toată afecţiunea creştină,

THOMAS WATSON

1: *De aceea orice om evlavios să se roage Ţie (Psalm 32:6)*

La începutul psalmului său, Sfântul David ne arată în ce constă adevărata fericire; nu în frumuseţe, onoruri, bogăţie (trinitatea lumii), ci în iertarea păcatelor. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată" (v. 1). Cuvântul ebraic pentru „a ierta" înseamnă „a le duce într-un loc aflat în afara razei vizuale", lucru care se potriveşte bine cu cuvintele lui Ieremia: „În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel, şi nu va mai fi, şi păcatul lui Iuda, şi nu se va mai găsi" (*Ier. 50:20*). Aceasta este o binecuvântare de neînchipuit, una care aşează temelia pentru toate celelalte îndurări. Voi arunca doar o privire asupra acestui lucru, prezentând aceste cinci afirmaţii referitoare la ea:

1. *Iertarea păcatului este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu*

Cuvântul grecesc pentru iertare (*charizomai*) arată clar sursa iertării; iertarea nu se naşte din ceva inerent în noi, ci este rezultatul pur al harului fără plată (*charis*). „Eu, Eu îţi şterg fărădelegile, pentru Mine" (*Isaia 43:25*). Atunci când un creditor îl iartă pe un datornic, o face în mod gratuit. Iertarea păcatului este un fir de aţă fin, tors din inima harului fără plată. Pavel a strigat: „Am căpătat îndurare" (*1 Tim. 1:13*) – „Mi s-a arătat îndurare". Cel care este iertat este acoperit cu îndurare. Atunci când Domnul iartă un păcătos, El nu plăteşte o datorie, ci dă un dar.

2. *În iertarea păcatului, Dumnezeu îndepărtează vinovăţia şi pedeapsa*

Vinovăţia strigă după dreptate. Imediat ce a mâncat Adam din fruct, a văzut „sabia învăpăiată" şi a auzit blestemul; dar în iertare, Dumnezeu e indulgent cu păcătosul; El pare să-i spună acestuia:

„Chiar dacă ai căzut în mâinile dreptății Mele și meriți să mori, totuși te voi absolvi de vină și vei fi achitat de orice acuzație adusă împotriva ta".

3. *Iertarea păcatului are loc prin sângele lui Hristos*

Harul fără plată reprezintă cauza activă; sângele lui Hristos este cauza meritorie. „Și fără vărsare de sânge, nu este iertare" (*Evrei 9:22*). Dreptatea va trebui executată ori asupra păcătosului, ori asupra substitutului. Fiecare iertare este plătită cu sânge.

4. *Înainte ca păcatul să fie iertat, e nevoie să te pocăiești de el*

De aceea, pocăința și iertarea sunt legate împreună: „Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor" (*Luca 24:47*). Nu că pocăința ar merita oarecum iertarea, într-un sens papistaș. Sângele lui Hristos trebuie să ne șteargă lacrimile, dar pocăința reprezintă o calificare necesară, cu toate că nu este o cauză. Cel care se smerește din cauza păcatului va prețui mai mult îndurarea iertătoare. Atunci când în suflet nu sunt altceva decât nori de tristețe, și când Dumnezeu aduce iertarea – care înseamnă înălțarea unui curcubeu în nori, care spune păcătosului că potopul mâniei nu se va mai revărsa peste el – o, ce bucurie e la vederea acestui curcubeu! Sufletul care mai înainte era scăldat în lacrimi se topește acum în dragoste față de Dumnezeu (*Luca 7: 38, 47*).

5. *Dacă Dumnezeu a iertat păcatul, El nu-și va mai aduce aminte de el niciodată (Ier. 31:34)*

Domnul ne va apăra de acuze false. El nu ne va mai mustra pentru păcat ca înainte, nici nu ne va acuza pentru o vinovăție ștearsă. El va „arunca în fundul mării toate păcatele lor" (*Mica 7:19*). Păcatul nu va fi aruncat în mare asemenea unui dop de plută, care se ridică din nou la suprafață, ci asemenea unui metal greu, care se duce la fund. Cum ar trebui să trudim cu toții pentru obținerea binecuvântării acestui legământ!

(*i*) *Ce lucru trist e să ne lipsească acest lucru!* Prin necesitate îi merge rău celui răufăcător care nu are parte de iertare. Toate

blestemele lui Dumnezeu stau în vigoare cu toată puterea împotriva păcătosului neiertat; însăşi binecuvântările lui sunt blestemate (*Mal. 2:2*). Cezar s-a mirat de unul dintre soldaţii lui care era atât de vesel, chiar dacă avea atâtea datorii. Poate fi păcătosul vesel, când moşteneşte blestemele lui Dumnezeu şi când nu ştie cât de curând îşi va lua locul alături de cei condamnaţi?

(*ii*) *Ce dulce e să avem acest lucru!* (a) Sufletul iertat se află în afara bătăii proiectilelor iadului (*Rom. 8:33*). Satan poate acuza, dar Hristos îi va arăta documentul cu achitarea. (b) Sufletul iertat poate veni cu îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Vinovăţia leagă aripile rugăciunii, astfel încât nu poate zbura la tronul harului, pe când iertarea dă naştere la încredere. Cel care are parte de iertarea lui, îşi poate privi prinţul în faţă cu încredere.

De această mare îndurare a avut parte şi David, după cum reiese din versetul 5: „Tu ai iertat vina păcatului meu". Şi, din cauză că a găsit un „Dumnezeu gata să ierte" (*Neemia 9:17*), îi încurajează pe alţii să-L caute pe Dumnezeu, în cuvintele următoare: „De aceea orice om evlavios să se roage Ţie".

2: *EXPUNEREA NATURII EVLAVIEI*

„ORICE OM EVLAVIOS"

Prima întrebare care se pune este: „Ce este evlavia?" Voi răspunde în general: „Evlavia este imprimarea şi lucrarea sacră a lui Dumnezeu în om, prin care omul carnal este transformat într-unul spiritual". Atunci când este lucrată evlavia într-un om, el nu primeşte un suflet nou, ci are un „alt duh" (*Num. 14:24*). Facultăţile sufletului nu sunt noi, dar calităţile lui sunt; coardele sunt la fel, dar sunetul e corectat. În ce priveşte evlavia, voi prezenta aceste şapte maxime sau propoziţii:

1. *Evlavia este un lucru real*

Nu e o fantezie, ci o realitate. Evlavia nu este închipuirea unei minţi bolnave cuprinse de febră; creştinul nu este un entuziast, unul a cărui religie este alcătuită din fantezii. Evlavia are adevărul ca temelie a sa; e numită „calea adevărului" (*Psalm 119:30*). Evlavia reprezintă o rază de lumină care vine de la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu e real, atunci şi evlavia e reală.

2. *Evlavia este o realitate lăuntrică*

Ea locuieşte în principal în inimă: „tăiere împrejur este aceea a inimii" (*Rom. 2:29*). Roua se aşează pe frunză, pe când seva e ascunsă în rădăcină. Religia moralistului constă toată în frunză; constă numai în lucruri exterioare, pe când evlavia este o sevă sfântă care este înrădăcinată în suflet: „fă, deci, să pătrundă înţelepciunea înăuntrul meu" (*Psalm 51:6*). Versiunea caldeeană a Bibliei spune: „în locul ascuns al inimii".

3. *Evlavia este un lucru supranatural*

Prin natură, noi nu moştenim decât răul. „Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor... lucrau în mădularele noastre" (*Rom. 7:5*). Am supt păcatul la fel de natural

cum am supt laptele mamei noastre, pe când evlavia este o „înţelepciune care vine de sus" (*Iacov 3:17*). E suflată în noi din ceruri. Dumnezeu trebuie să aprindă sfeşnicul harului în inima noastră. Buruienile cresc de la sine; dar florile trebuie plantate. Evlavia este o plantă cerească ce vine din Noul Ierusalim. De aceea este numită „roada Duhului" (*Gal. 5:22*). Omul nu are mai multă putere să se schimbe pe sine decât are să se creeze pe sine.

4. *Evlavia este un lucru cuprinzător*

Este un aluat sfânt care se răspândeşte în tot sufletul: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin" (*1 Tes. 5:23*). Există lumină în înţelegere, ordine în sentimente, disponibilitate în voinţă, cât şi o viaţă exemplară. Nu numim alb un om negru numai pentru că are dinţii albi. Cel care e bun numai într-un aspect nu e evlavios. Harul este numit „omul cel nou" (*Col. 3:10*), nu un ochi nou, sau o limbă nouă, ci un om nou. Cel care e evlavios este bun în toate aspectele; cu toate că e regenerat numai în parte, totuşi, este regenerat în orice aspect.

5. *Evlavia este un lucru intens*

Ea nu constă într-o formalitate moartă şi în indiferenţă, ci e viguroasă şi înflăcărată: „Fiţi plini de râvnă cu duhul" (*Rom. 12:11*). Numim apa fierbinte atunci când ajunge astfel la gradul al treilea sau al patrulea. Cel a cărui devoţiune este înflăcărată este evlavios şi inima lui fierbe de emoţii sfinte.

6. *Evlavia este un lucru glorios*

Cum e un giuvaer pentru un inel, aşa este evlavia pentru suflet, dându-i strălucire în ochii lui Dumnezeu. Raţiunea ne face oameni; evlavia ne face îngeri pământeşti; prin ea ne-am făcut „părtaşi firii dumnezeieşti" (*2 Petru 1:4*). Evlavia e rudă apropiată cu slava: „slavă şi virtute" (*2 Petru 1:3*).[1] Evlavia reprezintă slava în sămânţă, iar slava reprezintă evlavia în floare.

---

[1] În versiunea King James; Traducerea Dumitru Cornilescu redă cu: „slava şi puterea".

7. *Evlavia este un lucru permanent*

Aristotel a spus: „Numele se dau pe baza unor obiceiuri". Nu-l numim sangvinic pe unul care se înroşeşte odată, ci pe unul care are o piele roşiatică (*1 Sam. 17:42*)[2]. O izbucnire de evlavie nu e de ajuns pentru a distinge un creştin, ci evlavia trebuie să fie temperamentul şi înfăţişarea sufletului. Evlavia este un lucru permanent. Există o mare diferenţă între o scândură dintr-un gard şi un pom din grădină. Scândura putrezeşte şi rămâne la fel de moartă, pe când pomul, având viaţă în el, rămâne viu şi înfloreşte. Atunci când şi-a înfipt rădăcinile în suflet, evlavia rămâne pentru veşnicie: „sămânţa Lui rămâne în el" (*1 Ioan 3:9*). Evlavia, fiind întipărită pe inimă de către Duhul Sfânt, ca şi cu vârful unui diamant, nu poate fi ştearsă niciodată.

[2] În traducerea Dumitru Cornilescu: „cu păr bălai". În versiunea King James: „cu piele roşiatică". (n.tr.).

3: *MUSTRAREA CELOR CARE DOAR PRETIND SĂ FIE EVLAVIOŞI*

Iată o mustrare severă împotriva celor care sunt creştini de tipul: „cioburi de sticlă fără valoare şi strălucitoare", care pretind doar că sunt evlavioşi, aşa cum a fost Mical, care a pus un „terafim în pat" (*1 Sam. 19:16*), înşelându-i astfel pe trimişii lui Saul. Mântuitorul nostru îi numeşte pe aceştia „mormintele văruite" (*Matei 23:27*) – toată frumuseţea lor e una pictată! În vremurile străvechi, a treia parte dintre locuitorii acestei insule erau numiţi picţi, ceea ce înseamnă „pictaţi". E de temut că ei îşi păstrează încă vechiul nume. Ce mulţi sunt pictaţi doar în culorile frumoase ale unei profesiuni de credinţă, strălucirea lor pretinsă orbind ochii celor care îi privesc, în timp ce înăuntru nu sunt decât putrefacţie! Ipocriţii sunt ca lebăda, care are penele albe, dar pielea neagră; ori ca şi o anumită floare, care are o culoare plăcută, dar un miros urât. „Îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort" (*Apoc. 3:1*). Pe aceştia, apostolul Iuda îi compară cu nişte „nori fără apă" (*Iuda 12*). Ei pretind a fi plini de Duhul, dar sunt nişte nori fără apă; bunătatea lor e doar o înşelăciune religioasă.

Întrebare: Dar de ce se mulţumesc oamenii cu o simplă spoială de evlavie?

Răspuns: Lucrul acesta îi ajută să-şi păstreze reputaţia: „Acum, te rog, cinsteşte-mă în faţa bătrânilor poporului meu" (*1 Sam. 15:30*). Oamenii sunt ambiţioşi în a căuta laudele, dorind să dobândească o reputaţie în lume, aşa că se vor îmbrăca în haina şi după moda religiei, pentru ca alţii să-i socotească drept sfinţi. Dar, vai, cu ce e mai bun cineva dacă îl laudă alţii, în timp ce-l condamnă propria conştiinţă? Ce câştig îi va aduce unui om când va fi în iad faptul că alţii socotesc că s-a dus în cer? O, feriţi-vă de lucrul acesta! Evlavia contrafăcută reprezintă o dublă nelegiuire.

1. *A avea doar o spoială de evlavie reprezintă un păcat care atrage mânia lui Dumnezeu*

Omul care pretinde a fi sfânt, dar a cărui inimă îi spune că nu are nimic decât numele sfinţeniei, Îl poartă pe Hristos în Biblia sa, dar nu în inima sa. Vreun interes personal e cel care-l îmboldeşte să calce pe căile lui Dumnezeu; el face din religie un slujitor al intereselor sale carnale. Ce altceva este aceasta decât a abuza pe faţă de Dumnezeu şi a-l sluji pe diavol, îmbrăcat în livreaua lui Hristos? Ipocrizia face ca mânia să se aprindă pe faţa lui Dumnezeu; de aceea, el numeşte astfel de persoane „un neam al mâniei Sale" (*Isaia 10:6*)[1]. Dumnezeu îi va trimite în iad să ispăşească acolo pentru ipocrizia lor.

2. *A avea doar o evlavie exterioară înseamnă înşelare de sine*

În frenezia lui, Aiax a luat nişte oi drept oameni, dar e o greşeală mai mare să iei drept har o spoială a harului. Aceasta înseamnă să te înşeli singur: „înşelându-vă singuri" (*Iacov 1:22*). Cel care posedă aur contrafăcut, în locul celui adevărat, îşi face cel mai mult rău. Ipocritul îi înşeală pe alţii cât timp trăieşte, dar se înşeală pe sine când moare.

3. *A avea doar numele şi o evlavie exterioară sunt odioase înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor*

Ipocritul s-a născut sub semnul unei planete rele; este urât de toţi. Oamenii răi îl urăsc deoarece pretinde, iar Dumnezeu îl urăşte deoarece tot ce face e doar pretenţie. Cei răi îl urăsc deoarece are atât de mult din masca unei evlavii, iar Dumnezeu îl urăşte deoarece nu are mai mult decât atât. „Aproape că m-ai convins să devin creştin" (*Fapte 26:28, KJV*). Cei răi îl urăsc pe cel ipocrit deoarece e aproape un creştin, iar Dumnezeu îl urăşte pentru că e aproape unul, dar nu e.

---

[1] În versiunea King James. Traducerea Dumitru Cornilescu redă cu: un „popor pe care sunt mâniat".

4. *A fi doar o cometă*[2] *şi a pretinde a fi evlavios e un lucru deşert*

Ipocriţii pierd tot ce au făcut. Lacrimile lor mincinoase cad pe lângă burduful lui Dumnezeu[3]; rugăciunile şi posturile lor se dovedesc sterpe. „Când aţi postit şi aţi plâns ... oare pentru Mine aţi postit voi?" (*Zah. 7:5*). După cum Dumnezeu nu va răsplăti un slujitor leneş, nu va răsplăti nici unul care e trădător. Toată răsplata celor ipocriţi se află în viaţa aceasta: „şi-au luat răsplata" (*Matei 6:5*). E o răsplată săracă, o suflare goală a omului. Ipocritul îşi poate lua factura şi să scrie: „Plătit în întregime". Cezar August a avut parte de laudele poporului, dar senatul nu a dorit să-l lase să fie consul sau să şadă în Senat. Ipocriţii pot avea parte de laudele oamenilor, dar, cu toate că li se acordă aceste aprecieri, ei nu vor avea niciodată parte să şadă în Senatul cerului. La ce acceptare din partea lui Dumnezeu se poate aştepta cel a cărui inimă îi spune că nu e mai bun decât un şarlatan în religie?

5. *A avea doar o pretenţie de evlavie nu îţi va aduce mângâiere la moarte*

Oare o poză cu aur îl va îmbogăţi pe un om? Oare poza unui pahar cu vin îl va înviora pe cel însetat? Oare poza unei evlavii va putea ţine loc evlaviei reale? La ce le-a folosit acelor fecioare neînţelepte că au avut „candele strălucitoare", dacă nu au avut ulei în ele? Ce înseamnă candela unei profesiuni de credinţă, fără uleiul harului în ea? Cel care are doar o sfinţenie pictată va avea parte de o fericire pictată.

6. *Cel care nu are decât o pretenţie şi o mască false ale evlaviei se expune pe sine batjocurii lui Satan*

Vei fi adus în faţă, în ziua de pe urmă, la fel ca Samson, ca să-l distrezi pe diavol (*Jud. 16:25*). El va spune: „Ce s-a ales de jurămintele, de lacrimile şi de mărturisirile tale? La asta te-a adus toată religia ta? M-ai sfidat atât de des pe mine, diavolul, iar acum ai ajuns să vii să locuieşti cu mine? Nu s-a găsit nicio armă care să

---

[2] Aici în sensul de a avea o evlavie trecătoare (n.tr.).
[3] Psalm 56:8

te ucidă decât cea făcută din metalul Evangheliei? Nu ai putut bea otravă decât din rânduielile lui Dumnezeu? Nu ai găsit o altă cale către iad decât prin încercarea de a părea evlavios?" Ce chin va reprezenta aceasta, să-l vezi pe diavol mustrându-l astfel pe un om! E un lucru trist să fii batjocorit în viaţa aceasta. Cleopatra, împărăteasa Egiptului, atunci când a văzut că urma să fie dusă ca pradă în parada de triumf a duşmanului, şi-a pus vipere la sân şi a murit, ca să evite astfel infamia aceasta. Atunci, ce va însemna oare să-l vezi pe diavol sărbătorind victoria asupra unui om în ziua de pe urmă!

De aceea, să ne ferim să jucăm un astfel de rol pios, dar fals. Lucrul care ne face inimile să se teamă cel mai mult este atunci când vedem în biserică cedrii înalţi mâncaţi de viermii ipocriziei. Balaam un profet, Iehu un împărat, Iuda un apostol – toţi aceştia stau până în ziua de azi ca exemple de ipocrizie.

E adevărat că există seminţe ale acestui păcat în cei mai buni dintre oameni; dar aşa cum a fost în cazul leprei, sub Lege, nu toţi cei care aveau bube sau pete pe piele erau declaraţi necuraţi şi scoşi afară din tabără (*Lev. 13:6*); tot aşa, nu toţi cei care au bubele ipocriziei în ei trebuie să fie judecaţi drept ipocriţi, căci acestea pot fi doar pete pe adevăraţii copii ai lui Dumnezeu (*Deut. 32:5*). Dar ceea ce distinge un ipocrit e atunci când ipocrizia e predominantă şi e ca un fluid ce se răspândeşte în trup.

Întrebare: Când se află un om sub domnia şi puterea ipocriziei?

Răspuns: Există două semne ale dominării ei: (i) Un ochi rău, când cineva Îl slujeşte pe Dumnezeu cu un scop rău. (ii) Un ochi bun, când există un păcat care e drag omului şi de care nu se poate despărţi. Acestea două reprezintă cele mai clare semne ale unui ipocrit.

O, să luăm sfeşnicul şi candela lui David şi să ne cercetăm să vedem dacă găsim în noi acest aluat, şi atunci să-l ardem înaintea lui Dumnezeu.

Creştine, dacă plângi din cauza ipocriziei tale, şi totuşi găseşti acest păcat atât de puternic în tine, că nu poţi scăpa de sub dominaţia lui, du-te la Hristos. Roagă-L să exercite funcţia Sa împărătească în sufletul tău, ca să supună acest păcat şi să-l pună în jug. Cere-I lui Hristos să facă o operaţie spirituală în viaţa ta. Doreşte să-ţi străpungă inima şi să taie afară carnea stricată, ca apoi să aplice medicamentul sângelui Său, ca să te vindece de ipocrizie. Rosteşte adeseori această rugăciune a lui David: „Inima să-mi fie neîmpărţită în orânduirile Tale" (*Psalm 119:80*). „Doamne, să fiu orice, numai un ipocrit nu". Dacă ai două inimi, acestea te vor exclude din singurul cer care există.

4: *PREZENTAREA CARACTERISTICILOR UNUI OM EVLAVIOS*

În continuare se va pune întrebarea: „Cum arată un om evlavios?" Pentru un răspuns complet la aceasta voi prezenta mai multe semne şi caracteristici specifice ale unui om evlavios.

SECŢIUNEA 1: PRIMUL SEMN FUNDAMENTAL ESTE ACELA CĂ UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM AL CUNOAŞTERII

„Oamenii chibzuiţi sunt încununaţi cu ştiinţă" (*Prov. 14:18*). Sfinţii sunt numiţi „fecioare înţelepte" (*Mat. 25:4*). Omul natural poate avea anumite informaţii despre Dumnezeu, dar el „încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască" (*1 Cor. 8:2*). El nu-L cunoaşte pe Dumnezeu într-un mod mântuitor. Se poate ca el să aibă ochiul raţiunii deschis, dar nu poate discerne lucrurile lui Dumnezeu într-un mod spiritual. Apele nu pot trece dincolo de izvorul lor. Aburii nu se pot ridica mai sus decât îi atrage soarele. Omul natural nu poate acţiona mai presus de sfera în care se află; el nu poate judeca mai bine lucrurile sacre decât poate judeca un orb culorile. (i) El nu-şi vede răutatea din inimă. Chiar dacă o faţă e cât se poate de neagră şi de deformată, dacă e sub un voal, nu se vede; inima unui om e atât de întunecată, încât numai iadul îi poate fi părinte, cu toate acestea, vălul ignoranţei ascunde acest lucru. (ii) El nu vede frumuseţile Mântuitorului. Hristos este un mărgăritar, dar un mărgăritar ascuns.

Pe când un om evlavios este *theodidaktos*, învăţat de Dumnezeu: „ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile" (*1 Ioan 2:27*), adică toate lucrurile care sunt esenţiale în vederea mântuirii. Omul evlavios are „o bună cunoaştere a Domnului" (*2 Cron.*

30:22)[1]. El are o „înţelepciune sănătoasă" (*Prov. 3:21*). El Îl cunoaşte pe Dumnezeu în Hristos. A-L cunoaşte pe Dumnezeu în afara lui Hristos înseamnă a-L cunoaşte ca duşman, dar a-L cunoaşte în Hristos este un lucru dulce şi plăcut. Un suflet care are parte de har are „mireasma cunoştinţei Lui" (*2 Cor. 2:14*). Există o mare diferenţă între cel care a citit doar despre o ţară, sau care a văzut-o doar pe o hartă, şi cel care a trăit în ţara aceea şi care a gustat din roadele şi bunătăţile ei. Cunoaşterea cu care e împodobit omul evlavios are în ea aceste opt ingrediente rare:

1. *Este o cunoaştere înrădăcinată*

„Dacă rămâneţi şi mai departe întemeiaţi ... în credinţă" (*Col. 1:23*). Nu crezi anumite lucruri doar pentru că le crede şi biserica ta, ci cunoaşterea aceasta se întemeiază pe o bază dublă: Cuvântul şi Duhul. Unul este o călăuză, celălalt un martor. Cunoaşterea mântuitoare nu e schimbătoare sau îndoielnică, ci are în ea siguranţa. „Noi credem şi suntem siguri că Tu eşti Hristosul" (*Ioan 6:69*)[2]; „noi întotdeauna suntem plini de încredere" (*2 Cor. 5:6*). Omul evlavios se ţine numai de lucrurile pentru care este gata să moară. Martirii au fost atât de întemeiaţi în cunoaşterea adevărului, încât au fost gata să-l pecetluiască cu însuşi sângele lor.

2. *Este o cunoaştere apreciativă*

Despre expertul în pietre preţioase, care are arta de a preţui un giuvaer, se spune că-l cunoaşte. Cel care-L preţuieşte pe Dumnezeu mai presus de slava cerului şi de mângâierile pământului, Îl cunoaşte (*Psalm 73:25*). A compara alte lucruri cu Dumnezeu înseamnă a micşora Divinitatea; ca şi când ai compara strălucirea unui licurici cu soarele.

3. *Este o cunoaştere care dă viaţă*

„Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorezi" (*Psalm 119:93*). Cunoaşterea este în capul unui om

---

[1] În versiunea King James. Traducerea Dumitru Cornilescu redă astfel: „o mare pricepere pentru slujba Domnului".

[2] În versiunea King James. Traducerea Dumitru Cornilescu redă astfel: „Şi noi am crezut, şi am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Hristosul".

natural ca o torţă în mâna unui om mort. Cunoaşterea adevărată dă viaţă. Omul evlavios e asemenea lui Ioan Botezătorul, o „lumină, care este aprinsă şi luminează"[3]. El nu străluceşte doar prin iluminare, ci şi arde cu sentimente. Cunoaşterea pe care a avut-o mireasa a făcut-o să fie „bolnavă de dragoste" (*C. Cânt. 2:5*). „Sunt rănită din dragoste". Sunt ca o căprioară care e lovită de o săgeată; sufletul meu sângerează şi nimic nu mă poate însănătoşi decât vederea celui pe care-l iubeşte sufletul meu.

4. *Este o cunoaştere aplicată*

„Ştiu că Răscumpărătorul meu este viu" (*Iov 19:25*). Un medicament e cel mai bun atunci când e aplicat; cunoaşterea aplicată e plină de bucurie. Hristos este numit „chezaş" (*Evrei 7:22*). O, ce bucurie, când sunt cufundat în datorii, să ştiu că Hristos este chezaşul meu! Hristos este numit un „avocat" (*1 Ioan 2:1*). Cuvântul grecesc pentru avocat, *parakletos*, înseamnă mângâietor. O, ce mângâiere e atunci când am parte de o cauză rea, să ştiu că Hristos este avocatul meu, care nu a pierdut nicio cauză pentru care a pledat!

Întrebare: Dar cum pot şti că Îl aplic în mod corect pe Hristos vieţii mele? Ipocritul ar putea socoti că-L aplică şi el corect, când n-o face, de fapt. Balaam, cu toate că a fost un vrăjitor, totuşi a spus: „Dumnezeul meu" (*Num. 22:18*).

Răspuns:

(i) Cel care-L aplică în mod corect pe Hristos pune împreună aceste două nume, Isus şi Domn: „Hristos Isus, Domnul meu" (*Fil. 3:8*). Mulţi Îl iau pe Hristos ca Isus, dar Îl refuză ca Domn. Alături tu „Prinţ şi Mântuitor" (*Fapte 5:31, KJV*)[4]? Vrei tu să fii guvernat de legile lui Hristos după cum vrei să fii mântuit prin sângele Lui? Hristos este un „preot pe scaunul Lui de domnie" (*Zah. 6:13*). El nu va fi niciodată un preot care să mijlocească dacă inima ta nu este scaunul Său de domnie, pe care şade ţinându-Şi în mână

[3] Ioan 5:35

[4] În traducerea Dumitru Cornilescu: „Domn şi Mântuitor".

sceptrul. O aplicare reală a lui Hristos are loc atunci când Îl acceptăm ca soţ în aşa fel încât ne dăruim Lui cu totul ca să ne fie Domn.

(ii) Cel care-L aplică în mod corect pe Hristos primeşte putere din El. Femeia din evanghelie, după ce L-a atins pe Hristos, a simţit o putere ieşind din El, iar izvorul scurgerii sale de sânge a secat (*Marcu 5:29*). Aceasta înseamnă a-L aplica pe Hristos atunci când simţim o putere mortificatoare curgând din El spre noi. Naturaliştii ne spun că există o opoziţie între diamant şi magnet, astfel încât, dacă o bucată de fier este pusă lângă un diamant, diamantul nu va îngădui ca fierul să fie atras de către magnet. La fel, cunoaşterea care e aplicată manifestă o opoziţie faţă de păcat şi nu va îngădui ca inima să fie atrasă departe de ea.

5. *Este o cunoaştere transformatoare*

„Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui" (*2 Cor. 3:18*). După cum un pictor care priveşte o faţă de om, o înfăţişează la fel în pictura sa, tot aşa, prin privirea la Hristos în oglinda Evangheliei, noi suntem schimbaţi în asemănare cu El. Putem să ne uităm la alte lucruri slăvite, fără să fim făcuţi slăviţi de către ele. O faţă deformată poate privi la frumuseţe şi totuşi să nu fie făcută frumoasă. Un om rănit se poate uita la un medic şi totuşi să nu fie vindecat. Dar aceasta este excelenţa cunoaşterii divine, că ne dă o asemenea viziune a lui Hristos încât ne face părtaşi naturii Sale – cum a experimentat Moise atunci când a văzut spatele lui Dumnezeu şi când i-a strălucit faţa; câteva dintre razele slavei lui Dumnezeu au căzut peste el.

6. *Este o cunoaştere care ne goleşte de noi înşine*

Cunoaşterea carnală ameţeşte capul cu mândrie (*1 Cor. 8:1, 2*). Adevărata cunoaştere îl vindecă pe om de dragostea faţă de sine. Cu cât cunoaşte mai mult, cu atât mai mult roşeşte din cauza ignoranţei sale. David, o stea strălucitoare în biserica lui Dumnezeu, s-a considerat totuşi pe sine mai degrabă un nor decât o stea (*Psalm 73:22*).

7. *Este o cunoaştere care creşte*

„Crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu" (*Col. 1:10*). Adevărata cunoaştere e ca lumina dimineţii, care creşte la orizont până ajunge la deplina strălucire a zilei. Atât de dulce e cunoaşterea spirituală, încât, cu cât cunoaşte mai mult un sfânt, cu atât e mai însetat după cunoaştere. Se vorbeşte despre „bogăţiile cunoaşterii" (*1 Cor. 1:5*). Cu cât mai multe bogăţii are un om, cu atât mai multe doreşte. Cu toate că Pavel L-a cunoscut pe Hristos, totuşi a dorit să-L cunoască şi mai mult: „Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui" (*Fil. 3:10*).

8. *Este o cunoaştere practică*

„Oile merg după el, pentru că Îi cunosc glasul" (*Ioan 10:4*). Cu toate că Dumnezeu cere „cunoştinţă de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot" (*Osea 6:6*), totuşi, ea este o cunoaştere care e însoţită de supunere. Adevărata cunoaştere nu numai că îmbunătăţeşte vederea unui creştin, dar îi îmbunătăţeşte şi pasul. E o ruşine pentru un creştin să trăiască în contradicţie cu cunoaşterea sa, să ştie că ar trebui să fie disciplinat şi sfânt, şi totuşi să trăiască în uşurătate. A nu te supune e totuna cu a nu cunoaşte: „Fiii lui Eli ... nu cunoşteau pe Domnul" (*1 Sam. 2:12*). Ar fi trebuit să cunoască, de vreme ce-i învăţau pe alţii cunoaşterea de Dumnezeu; cu toate acestea, ni se spune că nu-L cunoşteau, din cauză că nu s-au supus. Atunci când cunoaşterea şi supunerea, asemenea lui Castor şi Polux, apar împreună, atunci ele vestesc multă fericire.

Folosul 1: Să ne testăm pe noi înşine pe baza acestei caracteristici:

1. *Sunt evlavioşi cei care se află încă în sfera întunericului?*

„Lipsa de ştiinţă este o pagubă pentru cineva" (*Prov. 19:2*). Persoanele ignorante nu-I pot aduce lui Dumnezeu „o slujbă duhovnicească" (*Rom. 12:1*). E un lucru trist ca, după ce Soarele neprihănirii[5] a strălucit atât de mult timp în emisfera noastră, oamenii să continue să se afle sub puterea ignoranţei. Se poate ca

[5] Maleahi 4:2

ei să cunoască îndeajuns din lucrurile lumii, neîntrecându-i nimeni în acestea, dar nu au nicio cunoaştere în ce priveşte lucrurile lui Dumnezeu. Nahaş a dorit să facă un legământ cu Israel, ca să le „scoată la toţi ochiul drept" (*1 Sam. 11:2*). Diavolul i-a lăsat pe oameni numai cu ochiul stâng – o cunoaştere în ce priveşte lucrurile seculare – dar le-a scos ochiul drept – aşa că ei nu înţeleg taina evlaviei. Se poate spune despre ei aşa cum s-a spus despre evrei: „Până astăzi ... rămâne o măhramă peste inimile lor" (*2 Cor. 3:15*). Mulţi creştini nu sunt nimic mai mult decât păgâni botezaţi. Ce ruşine e să fii fără cunoaştere! „Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre ruşinea voastră o spun" (*1 Cor. 15:34*). Oamenii socotesc a fi o ruşine să nu-şi cunoască meseria pe care o practică, dar nu socotesc o ruşine să fie ignoranţi cu privire la Dumnezeu. Nu există intrare în ceruri dacă eşti orb. „Căci acesta era un popor fără pricepere; de aceea Cel ce l-a făcut n-a avut milă de el" (*Isaia 27:11*).

Cu siguranţă că ignoranţa e lăudată în zilele de azi. E un lucru să nu cunoşti, şi un alt lucru să nu vrei să cunoşti: „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina" (*Ioan 3:19*). Bufniţa iubeşte întunericul. Păcătoşii sunt asemenea atlanţilor, un popor din Etiopia, care blestemau soarele. Oamenii răi îşi închid în mod voit ochii (*Matei 13:15*), iar Dumnezeu le închide ochii în judecata Sa (*Isaia 6:10*).

2. *Sunt evlavioşi cei care, cu toate că au parte de cunoaştere, totuşi nu cunosc „cum trebuie să cunoască"*[6]? Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu din experienţă. Ce mulţi oameni cunoscători sunt totuşi ignoranţi! Ei au parte de iluminare, dar nu de sfinţire. Cunoaşterea lor nu are o influenţă puternică asupra lor astfel încât să-i facă mai buni. Chiar dacă aprinzi o sută de torţe în grădină, ele nu vor face florile să crească, pe când soarele are influenţa aceasta asupra lor. Mulţi sunt atât de departe de a se face mai buni prin cunoaşterea lor, încât se fac mai răi: „ştiinţa ta te-a stricat" (*Isaia 47:10, KJV*). Cunoaşterea pe care o au majoritatea oamenilor îi face să fie mai şireţi în păcătuirea lor; aceştia au puţine motive să se laude cu

[6] 1 Corinteni 8:2

cunoştinţele lor. Absalom s-a putut lăuda cu părul de pe capul lui, dar acesta l-a spânzurat; aşa că aceştia se pot lăuda cu cunoştinţele din capetele lor, dar acestea le vor aduce pierzarea.

3. *Sunt evlavioşi cei care, cu toate că au parte de o anume sclipire de cunoaştere, totuşi nu-L aplică pe Hristos cu credinţă vieţilor lor?* Mulţi oameni din lumea cea veche au ştiut că exista o corabie, şi totuşi s-au înecat, din cauză că nu au intrat în ea. Cunoaşterea care nu e aplicată îl va lumina pe om numai pe drumul către iad. Ar fi mai bine să trăieşti ca un sălbatic decât să mori ca un necredincios după ce ai auzit Evanghelia. Hristosul în care nu crezi e înspăimântător. Toiagul lui Moise, când se afla în mâna lui, a făcut mult bine. A lucrat minuni; dar atunci când nu a fost în mâna lui s-a transformat în şarpe. La fel, Hristos, când este apucat de mâna credinţei, e plin de mângâiere, dar atunci când nu e apucat, se va dovedi un şarpe care muşcă.

Folosul 2: De vreme ce trebuie să ne dovedim nouă înşine că suntem evlavioşi, să trudim în vederea dobândirii acestei cunoaşteri bune a Domnului! Ce trudă vor depune oamenii să dobândească o cunoaştere naturală! Am citit despre unul, Benchorat, care şi-a petrecut patruzeci de ani în căutarea mişcării celei de-a opta planete. Ce trudă, atunci, ar trebui să depunem noi în dobândirea cunoaşterii lui Dumnezeu în Hristos! Trebuie să existe o săpare în profunzime şi o căutare a ei, aşa cum caută cineva un filon de argint: „dacă o vei căuta ca argintul" (*Prov. 2:4*).

Aceasta e cea mai bună cunoaştere. Ea le întrece cu mult pe toate celelalte, după cum diamantul întrece cu mult cristalul. Niciun giuvaer pe care-l purtăm nu ne împodobeşte aşa ca aceasta: „Ea este mai de preţ decât mărgăritarele" (*Prov. 3:15*). „Omul nu-i cunoaşte preţul... Adâncul zice: «Nu este în mine»... nu se cântăreşte pe aurul din Ofir, nici pe onixul cel scump, nici pe safir" (*Iov 28:13-16*). Haosul cel întunecat a reprezentat o emblemă potrivită pentru un suflet ignorant (*Gen. 1:2*), dar atunci când Dumnezeu aprinde în minte candela cunoaşterii, ce creaţie nouă apare acolo! Aici sufletul străluceşte ca soarele în toată slava sa.

Cunoaşterea aceasta este încurajatoare. Am putea spune despre cunoaşterea naturii aşa cum a spus Solomon: „Căci unde este multă înţelepciune este şi mult necaz" (*Ecles. 1:18*). A cunoaşte artele şi ştiinţa înseamnă a culege paie, dar a-L cunoaşte pe Dumnezeu în Hristos înseamnă să dobândeşti un mărgăritar. Cunoaşterea aceasta are ca urmare mântuirea (*1 Tim. 2:4*).

Întrebare: Dar cum voi dobândi această cunoaştere mântuitoare?

Răspuns: Nu prin puterea naturii. Unii vorbesc despre cât de departe poate ajunge raţiunea, dacă i se dă o întrebuinţare potrivită; dar, vai, sfoara cu plumb a raţiunii este mult prea scurtă ca să poată măsura lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Un om nu poate atinge cunoaşterea mântuitoare a lui Dumnezeu prin puterea raţiunii, mai mult decât poate atinge un pigmeu piramidele. Lumina naturală nu ne va ajuta mai mult să-L vedem pe Hristos decât ne ajută lumina unei candele să înţelegem ceva. „Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege" (*1 Cor. 2:14*). Ce vom face, deci, ca să-L cunoaştem pe Dumnezeu în acel mod care înseamnă mântuirea sufletelor noastre? Voi răspunde astfel: să implorăm ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Pavel nu s-a văzut pe sine niciodată ca fiind orb până ce nu a strălucit o lumină din ceruri (*Fapte 9:3*). Dumnezeu trebuie să ne ungă ochii înainte să putem vedea. Ce nevoie ar fi avut Hristos să-i îndemne pe cei din biserica din Laodiceea să vină la El după doctorie pentru ochi, dacă ei ar fi putut vedea înainte (*Apoc. 3:18*)? O, să-L implorăm pe Duhul, care este „Duhul revelaţiei" (*Efes. 1:17*). Cunoaşterea mântuitoare nu vine prin speculaţie, ci prin inspiraţie, „inspiraţia Celui Atotputernic le dă pricepere" (*Iov 32:8, KJV*).

Putem avea noţiuni excelente de teologie, dar e nevoie ca Duhul Sfânt să ne învrednicească să le cunoaştem într-un mod spiritual. Un om poate vedea figurile pe un cadran solar, dar nu va putea să spună cum trece timpul decât dacă a răsărit soarele. Putem citi multe adevăruri în Biblie, dar nu le putem cunoaşte într-un mod mântuitor până ce nu străluceşte Duhul lui Dumnezeu peste

noi: „Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (*1 Cor. 2:10*). Scripturile ni-L revelează *nouă* pe Hristos, dar Duhul Îl revelează pe Hristos *în noi* (*Gal. 1:16*). Duhul ne face cunoscut acel lucru pe care lumea întreagă nu-l poate face, şi anume sentimentul dragostei lui Dumnezeu.

Folosul 3: Cei care aveţi această cunoaştere mântuitoare, sfinţitoare, dând rod în voi, binecuvântaţi-L pe Dumnezeu pentru ea; aceasta este ungerea cerească. Cele mai excelente obiecte nu pot fi văzute în întuneric, dar atunci când apare lumina, fiecare floare străluceşte în frumuseţea ei naturală. La fel, cât timp oamenii se găsesc în miezul de noapte al stării lor naturale, frumuseţea sfinţeniei e ascunsă de ei; dar atunci când lumina Duhului vine într-un mod mântuitor, atunci acele adevăruri pe care le-au ignorat înainte apar în acea strălucire slăvită care îi umple de uimire şi de dragoste.

Binecuvântaţi-L pe Dumnezeu, voi, sfinţilor, pentru că a îndepărtat cataracta voastră spirituală şi v-a învrednicit să discerneţi acele lucruri pe care nu le-aţi fi putut vedea niciodată prin ochelarii naturali. Cât de recunoscător a fost Hristos Tatălui pentru lucrul acesta! „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor" (*Matei 11:25*). Cum ar trebui să admiraţi harul fără plată, că Dumnezeu nu numai că v-a adus lumina, ci v-a şi dat ochi s-o vedeţi; că El v-a învrednicit să cunoaşteţi adevărul „care este în Isus" (*Efes. 4:21*); că El v-a deschis nu numai ochii priceperii, ci şi ochii conştiinţei! E îndurarea Lui, pentru care nu veţi putea mulţumi niciodată îndeajuns, faptul că Dumnezeu v-a iluminat în aşa fel încât să nu mai dormiţi „somnul morţii"[7].

[7] Psalm 13:3

SECŢIUNEA 2: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM MIŞCAT DE CREDINŢĂ

După cum aurul este cel mai preţios dintre metale, la fel, credinţa este cea mai preţioasă dintre haruri. Credinţa ne taie din smochinul sălbatic al firii şi ne altoieşte în Hristos. Credinţa este artera vitală a sufletului: „cel neprihănit va trăi prin credinţa lui" (*Hab. 2:4*). Cei cărora le lipseşte credinţa pot respira, dar le lipseşte viaţa. Credinţa dă viaţă harurilor; niciun har nu e înviorat până nu-l pune credinţa în mişcare. Credinţa este pentru suflet ceea ce este spiritul animal pentru trup, creând o activitate vie în el. Credinţa dă imbold pocăinţei; este ca focul pentru aparatul de distilat, căci face ca vaporii de apă să picure. Când cred în dragostea lui Dumnezeu pentru mine, lucrul acesta mă face să plâng că aş putea păcătui împotriva unui Dumnezeu atât de bun. Credinţa este mama speranţei; întâi credem promisiunea, apoi nădăjduim în ea. Credinţa este uleiul care hrăneşte candela nădejdii. Credinţa şi nădejdea sunt două turturele ale harului; dacă îl iei pe unul, celălalt tânjeşte. Dacă tai tendonul, trupul e şchiop; dacă e tăiat tendonul credinţei, speranţa e şchioapă. Credinţa este temelia răbdării; cel care crede că Dumnezeu este Dumnezeu, şi toate actele Providenţei Sale lucrează spre binele său, se supune cu răbdare voii lui Dumnezeu. Astfel, credinţa este un principiu viu.

Iar viaţa unui sfânt nu e altceva decât o viaţă de credinţă. Rugăciunea lui este respiraţia credinţei (*Iacov 5:15*). Supunerea lui este rezultatul credinţei (*Rom. 16:26*). Omul evlavios trăieşte în Hristos prin credinţă, după cum raza de soare trăieşte în soare: „şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (*Gal. 2:20*). Prin puterea credinţei, creştinul vede dincolo de raţiune, îşi înalţă privirile dincolo de lună (*2 Cor. 4:18*). Prin credinţă, inima lui îşi găseşte liniştea; el se încredinţează pe sine şi tot ce are lui Dumnezeu (*Psalm 112:7*). După cum în vreme de război oamenii se adăpostesc într-o garnizoană şi se încred în aceasta, pentru binele lor şi al comorilor lor, tot aşa, „Numele Domnului este un turn tare" (*Prov. 18:10*), iar cel credincios se încredinţează cu tot ce are acestei garnizoane. „Căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat până în

ziua aceea" (*2 Tim. 1:12*). Dumnezeu i-a încredinţat lui Pavel Evanghelia Sa, iar Pavel i-a încredinţat lui Dumnezeu sufletul său.

Credinţa este un panaceu – un remediu sigur împotriva tuturor necazurilor. Este ancora unui om evlavios, pe care o aruncă în marea îndurării lui Dumnezeu, prin care e ferit să se scufunde în disperare. „Dacă credinţa e tare, nu te pândeşte nicio nenorocire".

Folos: Să ne testăm pe noi înşine pe baza acestei caracteristici. Vai, ce departe de a fi evlavioşi sunt cei cărora le lipseşte credinţa! Unii ca aceştia sunt cu totul scufundaţi în simţuri. Majoritatea oamenilor sunt miopi din punct de vedere spiritual; ei pot vedea doar ce e în faţa ochilor lor (*2 Petru 1:9*). Am citit despre un popor în India care se naşte cu un singur ochi. Ca ei sunt cei care se nasc având numai ochiul raţiunii, dar le lipseşte ochiul credinţei, care, din cauză că nu-L văd pe Dumnezeu cu ochii trupeşti, nu cred într-un dumnezeu. La fel de bine ar putea să nu creadă că au un suflet, deoarece, acesta fiind duh, ei nu-l pot vedea.

O, unde este cel care trăieşte pe înălţimi, care a trecut în locurile de sus şi care vede „lucruri care încă nu se văd" (*Evrei 11:7*). „Dacă oamenii trăiesc prin credinţă, de ce se folosesc de instrumente păcătoase pentru a-şi câştiga traiul?" (*Crisostom*). Dacă ar exista credinţă, ar mai exista atâta fraudă? Dacă ar avea o credinţă vie, oare ar mai înota la vale oamenii ca peştii morţi? În vremea de acum rar găseşti atât de multă credinţă printre oameni câtă există între demoni, căci ei „cred... şi se înfioară" (*Iacov 2:19*). Unul dintre comentariile grave şi serioase ale Dl. Greenham a fost să spună că nu se temea de catolicism, dar că ateismul va reprezenta ruina Angliei. Dar nu voi intra în detalii cu privire la acest lucru, căci am scris pe larg despre aceasta într-un alt discurs al meu.

SECŢIUNEA 3: UN OM EVLAVIOS ESTE ÎNFLĂCĂRAT DE DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU (PSALM 116:1)

Credinţa şi dragostea sunt cei doi poli pe care se învârte întreaga religie. Sfântul adevărat e purtat în acest car, „mijlocul

acestuia fiind împodobit cu dragoste" (*C. Cânt. 3:10*). După cum credinţa dă viaţă, la fel, şi dragostea îndulceşte fiecare îndatorire. Soarele înmoaie şi îndulceşte fructul; la fel, dragostea înmoaie şi îndulceşte slujirea religioasă, dându-i un gust mai bun. Omul evlavios este bolnav de dragoste: „Doamne, ştii că Te iubesc" (*Ioan 21:16*). „Drag Mântuitor, cu toate că Te-am trădat, aceasta a fost din lipsă de putere, nu din lipsă de dragoste". Dumnezeu este izvorul şi chintesenţa binelui. Frumuseţea şi dulceaţa Lui pun o constrângere de dragoste asupra unei inimi pline de har. „Dumnezeu este partea celui sfânt" (*Psalm 119:57*). Ce putem iubi mai mult decât această parte de moştenire? „Mi-aş urî sufletul", spunea Augustin, „dacă aş afla că nu-L iubeşte pe Dumnezeu". Omul evlavios Îl iubeşte pe Dumnezeu şi de aceea îşi găseşte plăcerea în prezenţa Lui; Îl iubeşte pe Dumnezeu şi de aceea nu-şi găseşte mângâierea în nimic în afara Lui. „N-aţi văzut pe iubitul inimii mele?" (*C. Cânt. 3:3*).

Sufletul evlavios Îl iubeşte pe Dumnezeu şi de aceea însetează după El. Cu cât are mai mult din Dumnezeu, cu atât doreşte mai mult. Un strop din vinul Duhului trezeşte apetitul pentru mai mult. Sufletul Îl iubeşte pe Dumnezeu şi de aceea se bucură să se gândească la „venirea Lui" (*2 Tim. 4:8*). Îl iubeşte şi de aceea tânjeşte să fie cu El. Hristos se găsea în inima lui Pavel, iar Pavel dorea să se afle în sânul lui Hristos (*Fil. 1:23*). Când sufletul se aseamănă cu Dumnezeu se va bucura să fie împreună cu Dumnezeu. O inimă plină de har strigă: „O, de aş avea aripi", să pot să zbor şi să fiu cu iubitul meu, cu Hristos. Pasărea doreşte să scape din colivie, cu toate că aceasta e împodobită cu perle.

O astfel de dragoste are un suflet plin de har faţă de Dumnezeu, încât apele cele mari nu o pot stinge.[8] El iubeşte un Dumnezeu încruntat.

Cu toate că sunt trecut cu vederea, şi sunt cu totul uitat,
Nu mă lăsa să Te iubesc dacă nu Te iubesc.

(George Herbert)

---

[8] cf. C. Cânt. 8:7

Omul evlavios Îl iubeşte pe Dumnezeu, cu toate că se află în sărăcie. O mamă şi fiica ei de nouă ani se aflau în pericolul de a muri de foame. Copila s-a uitat la mama ei şi i-a spus: „Mamă, crezi că Dumnezeu ne va lăsa să murim de foame?" „Nu, copila mea", a spus mama, „nu ne va lăsa". Copila a răspuns: „Dar, dacă o va face, noi tot trebuie să-L iubim şi să-L slujim".

Folos: Să ne testăm evlavia pe baza acestui standard: Îl iubim noi pe Dumnezeu? Este El comoara şi centrul nostru? Putem noi să-L numim pe Dumnezeu, împreună cu David, „bucuria mea", da, „bucuria mea extremă" (*Psalm 43:4, KJV*)? Ne găsim noi desfătarea în apropierea de El, în „a veni cu veselie înaintea Lui" (*Psalm 100:2*)? Îl iubim mai mult pentru frumuseţea Lui decât pentru mărgăritarele Lui? Îl iubim noi atunci când pare să nu ne iubească?

Dacă acesta este semnul unui om evlavios, atunci ce puţini se vor regăsi în numărul lor! Unde este omul a cărui inimă e dilatată în dragostea faţă de Dumnezeu? Mulţi Îi fac curte, dar puţini Îl iubesc. Oamenii sunt, în cea mai mare parte, consumaţi de dragostea de sine; ei îşi iubesc confortul, profitul lumesc, poftele, dar nu au niciun strop de dragoste faţă de Dumnezeu. Dacă L-ar iubi pe Dumnezeu, ar fi oare atât de doritori să scape de El? „Ei îi spun lui Dumnezeu: «Pleacă de la noi»" (*Iov 21:14*). Dacă L-ar iubi pe Dumnezeu, şi-ar bate joc de Numele Lui în înjurăturile lor? Cel care-şi împuşcă tatăl în inimă îl iubeşte oare? Cu toate că ei se închină înaintea lui Dumnezeu, ei nu-L iubesc; ei sunt ca soldaţii care şi-au plecat genunchii înaintea lui Hristos şi „şi-au bătut joc de El" (*Matei 27:29*). Cel a cărui inimă este un mormânt în care e înmormântată dragostea de Dumnezeu merită să-i fie inscripţionate pe piatra de mormânt aceste cuvinte: „Să fie anatema! «Maranata»" (*1 Cor. 16:22*). Sufletul lipsit de dragostea divină are un temperament care se potriveşte cel mai bine duhurilor damnate. Dar voi încheia acest subiect şi voi trece la următorul.

SECŢIUNEA 4: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CA DUMNEZEU

El are aceeaşi gândire ca Dumnezeu; se gândeşte la lucruri aşa cum se gândeşte Dumnezeu la ele; are o dispoziţie ca a lui Dumnezeu; el „este părtaş firii dumnezeieşti" (*2 Petru 1:4*). Omul evlavios poartă numele şi chipul lui Dumnezeu; evlavia înseamnă asemănare cu Dumnezeu.[9] E un lucru să spui că crezi în Dumnezeu şi un alt lucru să manifeşti asemănare cu El.

Omul evlavios este ca Dumnezeu în ce priveşte sfinţenia. Sfinţenia este cel mai strălucitor mărgăritar din coroana Împăratului Cerului: „slăvit în sfinţenie" (*Exod 15:11, KJV*). Puterea lui Dumnezeu Îl face măreţ; îndurarea lui Dumnezeu Îl face vrednic de iubit; dar sfinţenia Lui Îl face slăvit. Sfinţenia lui Dumnezeu este puritatea intrinsecă a naturii Sale şi scârba Lui faţă de păcat. Omul evlavios prezintă un fel de analogie cu Dumnezeu în aceasta. El are peste el uleiul sfânt al consacrării: „Aaron, sfântul Domnului" (*Psalm 106:16*). Sfinţenia este semnul şi livreaua poporului lui Hristos: „Poporul sfinţeniei Tale" (*Isaia 63:18, KJV*)[10]. Cei evlavioşi sunt o preoţie sfântă, cât şi împărătească (*1 Petru 2:9*). Ei nu au doar o faţadă de sfinţenie, cum sunt templele egiptenilor, care sunt frumoase pe dinafară, ci ei sunt ca templul lui Solomon, care avea aur înăuntru. Pe inimile lor stă scris: „Sfinţenie Domnului"[11]. Sfinţenia sfinţilor constă în conformarea lor faţă de voia Domnului, care este regula şi standardul întregii sfinţenii.

Sfinţenia este slava omului. Aaron îşi îmbrăca hainele preoţeşti „ca să-i slujească de slavă şi podoabă" (*Exod 28:2, KJV*). Astfel că atunci când o persoană este îmbrăcată cu haina brodată a sfinţeniei, aceasta e pentru a-i sluji drept slavă şi podoabă.

Bunătatea unui creştin constă în sfinţenia sa, după cum bunătatea aerului constă în faptul de a fi curat, iar valoarea aurului în puritatea lui.

---

[9] Joc de cuvinte intraductibil în limba română: „godliness is Godlikeness" (n.tr.).

[10] În traducerea Dumitru Cornilescu: „Poporul Tău cel sfânt".

[11] Exod 28:36

Întrebare: Prin ce îşi arată cei evlavioşi sfinţenia?

Răspuns:

1. *Prin urârea „cămăşii mânjite de carne"* (*Iuda 23*). Cei evlavioşi sunt împotriva răului, atât în scopul lor, cât şi în practica lor. Ei se tem de ceea ce pare să fie păcat (*1 Tes. 5:22*). Aparenţa răului îi poate crea prejudecăţi unui creştin slab. Dacă nu pângăreşte conştiinţa unui om, ea poate ofensa conştiinţa fratelui său; şi a păcătui împotriva lui înseamnă a păcătui împotriva lui Hristos (*1 Cor. 8:12*). Omul evlavios nu se duce atât de departe cât ar putea merge, ca nu cumva să se ducă mai departe decât ar trebui; el nu va înghiţi tot ceea ce îi oferă ceilalţi (doar ca să le facă pe plac). E uşor să vopseşti în auriu un material stricat.

2. *Prin promovarea sfinţeniei.* „Voi vorbi despre învăţăturile Tale înaintea împăraţilor, şi nu-mi va roşi obrazul" (*Psalm 119:46*). Atunci când evlavia este calomniată în lume, sfinţii îi vor lua apărarea; ei vor şterge praful ruşinii de pe faţa religiei. Sfinţenia îl păzeşte pe cel evlavios, iar ei vor păzi evlavia; ea îi păzeşte de pericol, iar ei o vor păzi de dizgraţie.

Folosul 1: Cum pot cei care nu sunt ca Dumnezeu să fie socotiţi drept evlavioşi? Ei nu au nimic din Dumnezeu în ei, nici măcar un strop de sfinţenie. Ei se numesc pe sine creştini, dar neagă cuvântul sfinţenie. La fel de bine ai putea numi miezul nopţii drept zi.

Atât de neruşinaţi sunt unii, încât se şi laudă că nu sunt sfinţi. Oare nu Duhul sfinţeniei e Cel care face deosebire între oile lui Hristos şi capre? „Aţi fost pecetluiţi (sau marcaţi) cu Duhul Sfânt" (*Efes. 1:13*). Şi e acesta un lucru de laudă, şi anume că nu au niciun semn al Duhului în viaţa lor? Oare nu spune apostolul că „fără sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul" (*Evrei 12:14*)? Unii ca aceştia, care se binecuvântează pe ei înşişi în starea lor lipsită de sfinţenie mai bine s-ar duce să tragă clopotele de bucurie că nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu!

Mai sunt alţii care urăsc sfinţenia. Păcatul şi sfinţenia nu se întâlnesc niciodată fără să se lupte. Sfinţenia îşi descarcă focul zelului său împotriva păcatului, iar păcatul îşi aruncă veninul

răutăţii împotriva sfinţeniei. Mulţi pretind să-L iubească pe Hristos ca Mântuitor, dar Îl urăsc ca Cel Sfânt (*Fapte 3:14*).

Folosul 2: Să ne străduim să fim asemenea lui Dumnezeu în sfinţenie.

1. *Acesta este marele plan pe care îl desfăşoară Dumnezeu în lume.* E scopul Cuvântului predicat. Picăturile de argint din sanctuar au rolul de a uda sămânţa harului şi de a face să răsară un rod de sfinţenie. Ce alt folos se află în promisiunile lui Dumnezeu, dacă nu să ne îndemne la sfinţenie? Ce alt rol au toate lucrările Providenţei lui Dumnezeu, dacă nu acela de a promova sfinţenia? După cum Dumnezeu se foloseşte de toate anotimpurile anului, de frig şi de căldură, ca să producă un seceriş, tot aşa, toate lucrările Providenţei Sale, în prosperitate şi adversitate, au rolul de a promova lucrarea sfinţeniei în suflet. Care e scopul misiunii Duhului, dacă nu acela de a face inima sfântă? Atunci când aerul este nepotrivit, din cauza ceţii, vântul are rolul de a-l mişca şi a-l purifica. La fel, suflarea Duhului lui Dumnezeu asupra inimii are rolul de a o purifica şi de a o face sfântă.

2. *Sfinţenia e singurul lucru în care-şi găseşte Dumnezeu desfătarea.* Atunci când i s-a adus lui Tamerlan[12] un vas de aur, el a întrebat dacă aurul are imprimat pe el pecetea tatălui său. Dar atunci când a văzut că are pecetea romană, l-a respins. Sfinţenia reprezintă pecetea şi imprimarea lui Dumnezeu; dacă El nu vede pecetea aceasta pe noi, nu ne va considera ai Lui.

3. *Sfinţenia ne face potriviţi pentru a avea părtăşie cu Dumnezeu.* Părtăşia cu Dumnezeu reprezintă un paradox pentru oamenii din lume. Nu toţi cei care umblă pe la curte pot să vorbească cu împăratul. Ne putem apropia de Dumnezeu în îndatoririle noastre, putând astfel să umblăm pe la curtea cerului, dar fără să avem părtăşie cu Dumnezeu. Ceea ce menţine părtăşia cu Dumnezeu este sfinţenia. Inimii sfinte îi place mult prezenţa lui Dumnezeu; el găseşte o virtute care îi încălzeşte şi îi mângâie

[12] Tamerlan, sau Timur Lenk (1336-1405), conducător şi cuceritor mongol (n.tr.).

inima în rânduielile bisericeşti. Pe cel în care Dumnezeu vede asemănare cu El, peste acela Îşi revarsă dragostea.

SECŢIUNEA 5: UN OM EVLAVIOS ESTE FOARTE RIGUROS ŞI GRIJULIU ÎN CE PRIVEŞTE ÎNCHINAREA ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Cuvântul grecesc pentru „evlavios" semnifică un închinător adevărat al lui Dumnezeu. Omul evlavios manifestă reverenţă faţă de instituirile divine şi pune mai mare accent pe puritatea închinării decât pe pompa ei. Când e vorba de lucrurile sacre, amestecul cu lucrurile străine e ca drojdia din vin, care, deşi îi dă culoare, îi strică gustul. Domnul a dorit ca Moise să construiască cortul „după chipul care i s-a arătat pe munte" (*Exod 25:40*). Dacă Moise ar fi lăsat afară ceva din tiparul care i s-a prezentat, sau dacă ar fi adăugat ceva, lucrul acesta ar fi fost provocator la adresa lui Dumnezeu. Dumnezeu a depus întotdeauna mărturie despre ura Lui împotriva celor care I-au corupt închinarea. Nadab şi Abihu au adus „foc străin" (alt foc decât cel pe care l-a sfinţit Dumnezeu pe altar), şi atunci „a ieşit un foc dinaintea Domnului, şi i-a mistuit" (*Lev. 10:1, 2*). Orice lucru care nu e hotărât de Dumnezeu în închinarea Lui e socotit de El ca fiind „foc străin". Şi nu e de mirare că El e atât de aprins împotriva acestui lucru, căci acel lucru ar presupune că Dumnezeu nu e îndeajuns de înţelept să stabilească modalitatea în care va fi slujit. Oamenii vor încerca să-L călăuzească, de parcă regulile Sale în ce priveşte închinarea înaintea Lui ar fi defectuoase, şi vor încerca să corecteze originalul, adăugându-şi propriile invenţii.

Omul evlavios nu îndrăzneşte să se îndepărteze de tiparul pe care i l-a prezentat Dumnezeu în Scriptură. Probabil că acesta este unul dintre motivele pentru care David a fost numit „un om după inima lui Dumnezeu"[13], din cauză că a păstrat pur izvorul închinării înaintea lui Dumnezeu, iar în lucrurile sacre nu a introdus niciun lucru inventat de el.

---

[13] Fapte 13:22

Folos: Ne putem testa pe noi înşine pe baza acestei caracteristici, să vedem dacă suntem sau nu evlavioşi. Manifestăm noi grijă faţă de lucrurile lui Dumnezeu? Ne ţinem noi de acea modalitate de închinare care are pecetea autorităţii divine pe ea? A aduce amestecuri străine în religie are consecinţe periculoase.

1. *Cei care doresc să adauge ceva la vreun aspect al închinării înaintea lui Dumnezeu vor fi gata să scoată ceva dintr-un alt aspect.* „Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu, şi ţineţi datina aşezată de oameni" (*Marcu 7:8*). Cei care doresc să introducă o tradiţie omenească vor elimina, după o vreme, o poruncă. De lucrul acesta se fac vinovaţi papistaşii; ei au introdus în biserică altare şi crucifixe şi au dat la o parte cea de-a doua poruncă. Ei introduc uleiul şi unguentul la botez, şi lasă afară paharul la Cina Domnului. Ei introduc rugăciunea pentru morţi şi lasă afară citirea Scripturii în mod inteligibil pentru cei vii. Cei care introduc în închinarea înaintea lui Dumnezeu ceea ce El n-a poruncit vor fi la fel de dispuşi să şteargă ceea ce El a poruncit.

2. *Cei care sunt în favoarea unui amestec de lucruri exterioare în închinarea înaintea lui Dumnezeu sunt, de obicei, nepăsători faţă de lucrurile vitale ale religiei*: trăirea prin credinţă, trăirea unei vieţi stricte, de mortificare a firii pământeşti; aceste lucruri sunt de mai mică importanţă pentru ei. Viespii îşi au fagurii lor, dar nu au miere în ei. Religia multora poate fi asemănată cu acele spice care sunt goale de tot.

3. *Superstiţia şi duhul profan se sărută.* Nu se ştie oare că cei care au îngenuncheat înaintea superstiţiei sunt cei care îmbrăţişează apoi duhul profan?

4. *Cei care sunt dedicaţi superstiţiei sunt rar ori niciodată convertiţi*: „vameşii şi curvele merg înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu" (*Matei 21:31*). Lucrul acesta a fost spus preoţilor celor mai de seamă, care erau mari formalişti, iar motivul pentru care astfel de persoane rareori sunt mântuite se datorează antipatiei secrete pe care o manifestă faţă de puterea evlaviei. Şarpele are o

culoare frumoasă, dar are venin. La fel, în exterior, oamenii pot părea zeloşi şi devotaţi, dar păstrează o otravă de ură în inimile lor împotriva bunătăţii. Aşa se face că cei care au fost cei mai aprinşi pentru superstiţie au fost cei mai aprinşi şi în persecutarea altora. Biserica Romei poartă haine albe (o emblemă a inocenţei), dar Duhul lui Dumnezeu o înfăţişează în stacojiu (*Apoc. 17:4*). De ce? Nu numai din cauză că ea îmbracă o haină stacojie, ci şi din cauză că trupul ei e vopsit în roşu, căci şi-a mânjit mâinile cu sângele sfinţilor (*Apoc. 17:6*).

De aceea, dacă vrem să ne arătăm evlavioşi, să ne ţinem aproape de regula închinării, şi în lucrurile lui Iehova să nu trecem dincolo de ceea ce putem spune: „Este scris".

SECŢIUNEA 6: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE-L SLUJEŞTE PE DUMNEZEU ŞI NU PE OAMENI

Caracteristica aceasta are două ramuri distincte. Voi vorbi despre ambele, în ordine.

A: Un om evlavios este robul lui Dumnezeu

„Noi suntem slujitorii Dumnezeului cerurilor" (*Ezra 5:11*); „Epafra, rob al lui Hristos" (*Col. 4:12*).

Întrebare: În ce sens este un om evlavios un rob al lui Dumnezeu?

Răspuns: În şapte aspecte:

1. *Robul le lasă pe toate celelalte şi se dedică unui singur stăpân.* La fel, omul evlavios părăseşte slujirea păcatului şi se dăruieşte numai slujirii lui Dumnezeu (*Rom. 6:22*). Păcatul este un tiran; păcătosul este un sclav chiar şi atunci când păcătuieşte cu cea mai mare libertate. Plata pe care o dă păcatul ar trebui să ne facă să încetăm să-l mai slujim: „plata păcatului este moartea" (*Rom. 6:23*). Iată o răsplată damnatoare! Omul evlavios se înrolează în familia lui Dumnezeu şi este unul dintre robii Lui în casă: „Sunt

robul Tău: robul Tău, fiul roabei Tale" (*Psalm 116:16*). David se repetă, de parcă ar fi zis: „Doamne, mi-am dat angajamentul; nimeni altul nu mă poate pretinde; urechea mea e găurită pentru slujirea Ta"[14].

2. *Robul nu este independent, la dispoziţia lui însuşi, ci se află la dispoziţia stăpânului său.* Robul nu face ceea ce îi place, ci se va afla la dispoziţia stăpânului său. La fel, omul evlavios este robul lui Dumnezeu. El este cu totul la dispoziţia lui Dumnezeu. El nu are o voie proprie: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ"[15]. Unii îi vor spune celui evlavios: „De ce nu poţi să te comporţi la fel ca şi ceilalţi? De ce nu bei, nu înjuri şi nu profanezi Sabatul la fel ca ceilalţi?" Cei evlavioşi sunt robii lui Dumnezeu; ei nu au voie să facă ceea ce doresc, ci trebuie să fie supuşi regulilor familiei; ei nu au voie să facă decât acele lucruri care sunt autorizate de stăpânul lor.

3. *Robul este legat.* Există legăminte şi contracte pecetluite între el şi stăpânul său. Aşa sunt contractele semnate în botez, iar în convertire contractele sunt reînnoite şi pecetluite. Prin ele noi ne legăm ca supuşi ai lui Dumnezeu, jurând să fim robii Lui: „Jur, şi mă voi ţine de jurământ, că voi păzi legile Tale cele drepte" (*Psalm 119:106*). Omul evlavios s-a legat de Domnul prin jurământ şi se ţine de jurământul său. Mai bine moare în persecuţie decât să rămână în viaţă prin sperjur (Psalm 56:12).

4. *Robul nu numai că poartă livreaua stăpânului său, dar îl şi slujeşte pe acesta.* La fel, omul evlavios munceşte pentru Dumnezeu. Pavel „a cheltuit şi s-a cheltuit pe sine pentru Hristos" (*2 Cor. 12:15*). El a lucrat mai din greu decât toţi ceilalţi apostoli (*1 Cor. 15:10*). Omul evlavios este activ pentru Dumnezeu până la ultima suflare, „până la sfârşit" (*Psalm 119:112*). Numai cei morţi „se odihnesc de ostenelile lor" (*Apoc. 14:13*).

---

[14] Exod 21:5, 6
[15] Matei 6:10

5. *Robul îşi urmează stăpânul; aşa că omul evlavios este robul lui Dumnezeu.* În timp ce alţii se uită cu uimire la fiară, omul evlavios Îl urmează pe Miel (*Apoc. 13:3; 14:4*). El doreşte să calce pe urmele paşilor lui Hristos. Dacă stăpânul păşeşte dincolo de un gard sau de un şanţ, robul îl urmează. Omul evlavios Îl urmează pe Hristos şi prin suferinţe: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine ... să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze" (*Luca 9:23*). Petru a dorit să-L urmeze pe Hristos şi pe apă. Omul evlavios Îl va urma pe Hristos cu toate că fiecare pas poate însemna moartea. El îşi va păstra bunătatea atunci când ceilalţi sunt răi. După cum toată sarea din apa mării nu poate face ca peştele să fie sărat, ci îşi păstrează prospeţimea, la fel, toată răutatea din lume nu-l poate face pe cel evlavios să fie rău, ci el îşi va păstra evlavia. El Îl va urma pe Hristos şi în cele mai rele vremuri.

6. *Robul e mulţumit cu ceea ce îi dă stăpânul.* El nu va spune: „Îmi voi face aceste provizii". Dacă are un venit mic, el nu va da vina pe stăpân pentru aceasta. El ştie că e doar un rob şi acceptă partea pe care i-o dă stăpânul. În sensul acesta, omul evlavios este robul lui Dumnezeu; el este doritor să trăiască cu cât îi dă Dumnezeu; dacă are parte numai de rămăşiţe, el nu murmură. Pavel a ştiut că era numai un rob, de aceea, indiferent cât îi cădea la socoteală, mai mult sau mai puţin, lui îi era totuna (*Fil. 4:11*). Atunci când creştinii se plâng cu privire la situaţia lor, ei uită că sunt robi şi că trebuie să trăiască cu cât le dă Stăpânul lor ceresc. Tu, care ai chiar şi cea mai mică bucăţică de la Dumnezeu, vei muri fiindu-I dator Lui.

7. *Robul va lupta pentru onoarea stăpânului său.* El nu poate suporta să-şi audă stăpânul batjocorit, ci îi va răzbuna onoarea pătată. La fel, orice om evlavios va lupta pentru onoarea Stăpânului său, Hristos. „Râvna mea m-a consumat" (*Psalm 119:139, KJV*). Robul lui Dumnezeu va lupta pentru adevărul său. Unii pot sta liniştiţi şi tăcuţi atunci când aud cum e batjocorit Numele lui Dumnezeu şi cum sunt criticate căile Lui. Dumnezeu

se va ruşina de astfel de robi şi îi va respinge înaintea oamenilor şi a îngerilor.[16]

Folos: Să ne arătăm ca fiind evlavioşi prin faptul că suntem robii Dumnezeului cel Preaînalt. Gândiţi-vă la următoarele lucruri:

1. *Dumnezeu este cel mai bun Stăpân.* El este minuţios în toate promisiunile Sale: „Nu este Dumnezeu ca Tine, nici sus în ceruri, nici jos pe pământ: Tu ţii legământul şi îndurarea faţă de robii Tăi... Din toate bunele cuvinte pe care le rostise prin robul Său Moise, niciunul n-a rămas neîmplinit" (*1 Împ. 8: 23, 56*). Dumnezeu are o dispoziţie plăcută şi plină de har. El are calitatea aceasta, că e „încet la mânie" şi „gata să ierte" (*Exod 34:6; 86:5*). În lipsurile noastre, El ne scapă; în slăbiciunile noastre, El Se îndură de noi. El Îşi revelează secretele robilor Săi (*Psalm 25:14; Prov. 3:32*)[17]. El are răbdare cu robii Lui. A existat vreodată un asemenea Stăpân? „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să şadă la masă şi se va apropia să le slujească" (*Luca 12:37*). Când suntem bolnavi, El ne face patul: „Tu îi vei face patul în bolile lui" (*Psalm 41:3, KJV*). El ne sprijină capul atunci când suntem epuizaţi. Alţi stăpâni îşi pot uita robii, aruncându-i pe drumuri când sunt bătrâni, dar Dumnezeu nu o va face; „tu eşti robul Meu: O, Israele, nu te voi uita" (*Isaia 44:21, KJV*). E o calomnie să spui: „Dumnezeu este un Stăpân aspru".

2. *Slujirea lui Dumnezeu este cea mai bună slujire.* Există şase privilegii în slujirea lui Dumnezeu:

(i) *Libertate.* Cu toate că sfinţii sunt legaţi în slujirea lui Dumnezeu, totuşi ei Îl vor sluji de bunăvoie. Duhul lui Dumnezeu, care e numit un „Duh liber" (*Psalm 51:12, KJV*), îi face liberi şi plini de bucurie în supunerea lor. Duhul îi poartă pe aripile plăcerii; El face ca îndatorirea să fie un privilegiu; El nu forţează,

---

[16] Luca 9:26

[17] cf. Psalm 25:14 (KJV): „Secretul Domnului este pentru cei ce se tem de El". Proverbe 3:32 (KJV) - „secretul Său este cu cel neprihănit".

ci atrage. El lărgeşte inima în dragoste şi o umple de bucurie. Slujirea lui Dumnezeu înseamnă libertate deplină.

(ii). *Onoare.* Împăratul David s-a numit pe sine unul dintre robii lui Dumnezeu: „Eu sunt robul Tău" (*Psalm 143:12*). Pavel, atunci când doreşte să-şi prezinte blazonul strălucitor şi cea mai bună heraldică, nu se numeşte pe sine „Pavel, un evreu din evrei", sau „Pavel, din seminţia lui Beniamin", ci „Pavel, rob al lui Isus Hristos" (*Rom. 1:1*). Theodosie a socotit ca o mai mare demnitate să fie robul lui Dumnezeu decât un împărat. Hristos Însuşi, care este egal cu Tatăl Său, totuşi nu se ruşinează de titlul de „rob" (*Isaia 53:11*). Fiecare rob al lui Dumnezeu este un fiu, fiecare supus, un prinţ. E o onoare mai mare în a-L sluji pe Dumnezeu decât să avem împăraţi slujindu-ne pe noi. Îngerii din ceruri sunt slujitorii sfinţilor de pe pământ.

(iii) *Protecţie.* Dumnezeu are grijă de robii Lui. El le oferă protecţie: „Tu eşti robul Meu, nu te teme, căci Eu sunt cu tine" (*Isaia 41:9, 10*). Dumnezeu îşi ascunde robii: „El mă va ascunde în locul secret al cortului Lui" (*Psalm 27:5, KJV*). Adică, El mă va păstra în siguranţă, ca în cel mai sfânt loc din sanctuarul Său, unde nimeni nu poate intra, decât preoţii. Aripile lui Hristos au rol atât de vindecare, cât şi de ascundere, pentru vindecarea şi protecţia noastră (*Mal. 4:2*). Diavolul şi instrumentele lui i-ar devora rapid pe slujitorii lui Dumnezeu dacă El nu ar stabili o pază invizibilă în jurul lor şi dacă nu i-ar acoperi cu penele aurii ale protecţiei Sale (*Psalm 91:4*). „Căci Eu sunt cu tine; şi nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ţi facă rău" (*Fapte 18:10*). Ochiul veghetor al lui Dumnezeu este îndreptat întotdeauna asupra poporului Său, iar duşmanii Lui nu vor putea să-i facă răul pe care l-au intenţionat; ei nu vor fi distrugători, ci medici.

(iv) *Câştig.* Ateii spun: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; şi ce am câştigat dacă am păzit poruncile Lui?" (*Mal. 3:14*). Pe lângă avantajele pe care le dă Dumnezeu în viaţa aceasta (pacea sfântă a conştiinţei), El păstrează vinul mai bun la urmă; El dă o împărăţie slăvită robilor Lui (*Evrei 12:28*). Robii lui Dumnezeu pot fi umiliţi şi abuzaţi un timp, dar la sfârşit vor avea parte de promovare: „unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu" (*Ioan 12:26*).

(v) *Asistenţă.* Alţi stăpâni le dau sarcini robilor lor, dar nu-i ajută în munca lor. Dar Stăpânul nostru din ceruri nu ne dă numai de lucru, ci ne dă şi putere: „m-ai îmbărbătat şi mi-ai întărit sufletul" (*Psalm 138:3*). Dumnezeu ne porunceşte să-L slujim şi El ne împuterniceşte să-L slujim: „vă voi face să urmaţi poruncile Mele" (*Ezec. 36:27*). Domnul nu numai că ne dă o lucrare potrivită pentru noi, ci ne face şi pe noi potriviţi pentru lucrare; împreună cu porunca Sa El ne dă şi putere.

(vi) *Provizii.* Un stăpân nu-şi va lăsa robii să ducă lipsă. Robii lui Dumnezeu vor avea parte de provizii: „cu adevărat vei fi hrănit" (*Psalm 37:3, KJV*). Oare Dumnezeu ne va da pe Hristos, şi ne va refuza o coajă de pâine? „Dumnezeul care m-a hrănit în toate zilele vieţii mele" (*Gen. 48:15, KJV*). Dacă Dumnezeu nu ne dă lucrul după care tânjim, ne va da ceea ce avem nevoie. Cei răi, care sunt câini, sunt şi ei hrăniţi (*Fil. 3:2*). Dacă un om îşi hrăneşte câinele, cu siguranţă că îşi va hrăni şi robii. O, atunci cine să nu fie îndrăgostit de slujirea lui Dumnezeu?

3. *Suntem angajaţi în slujirea lui Dumnezeu.* Suntem „cumpăraţi cu un preţ" (*1 Cor. 6:20*). Aceasta este o metaforă luată din răscumpărarea din închisoare a unor prizonieri prin plata unei sume de bani. Ei vor fi robii celui care i-a răscumpărat. Deci, atunci când ne-a luat diavolul prizonieri, Hristos ne-a răscumpărat cu un preţ, dar nu cu bani, ci cu sânge. De aceea trebuie să ne aflăm angajaţi numai în slujirea Lui. Dacă poate pretinde cineva de la noi un serviciu mai pe drept decât Hristos, atunci am putea să-l slujim pe acela; dar, de vreme ce Hristos are cel mai mare drept asupra noastră, trebuie să ne ţinem de El şi să ne înrolăm pentru veci în slujirea Lui.

B: Un om evlavios nu este robul oamenilor

„Nu vă faceţi, dar, robi oamenilor" (*1 Cor. 7:23*).

Întrebare: Dar nu suntem datori să-i slujim pe oameni?

Răspuns: Există trei feluri de slujire a oamenilor:

1. *Există o slujire civilă pe care o datorăm oamenilor*, cum face cel dintr-o poziţie inferioară faţă de cel de pe o poziţie superioară. Robul este o unealtă vie, cum a spus Aristotel. „Robilor, ascultaţi de stăpânii voştri" (*Efes. 6:5*).

2. *Există o slujire religioasă pe care o datorăm oamenilor*, atunci când slujim sufletelor lor: „Noi suntem robii voştri, pentru Isus" (*2 Cor. 4:5*).

3. *Există o modalitate păcătoasă de slujire a oamenilor.* Aceasta constă în trei lucruri:

(i) Atunci când preferăm poruncile oamenilor înaintea poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu porunceşte un lucru; omul porunceşte un altul. Dumnezeu spune: „Sfinţeşte Sabatul"; omul spune: „Profanează-l". Atunci când edictele oamenilor au mai multă forţă asupra noastră decât poruncile lui Dumnezeu, aceasta înseamnă a te face robul oamenilor.

(ii) Atunci când ne prostituăm în mod voluntar înaintea poftelor necurate ale oamenilor şi îi lăsăm să domnească asupra conştiinţelor noastre. Atunci când suntem maleabili şi ne conformăm oricărui lucru, fiind gata să îmbrăţişăm fie arminianismul, fie ateismul, fie Evanghelia, fie Coranul. Atunci când vom fi ceea ce doresc alţii să fim, vom fi ca Isahar, care este „un măgar osos, care se culcă între două poveri" (*Gen. 49:14, KJV*). Aceasta nu e smerenie, ci un lucru meschin, înrobire faţă de oameni.

(iii) Atunci când apărăm o cauză greşită, pledând pentru vreun act imoral şi de nejustificat; atunci când botezăm păcatul cu numele religiei şi când spălăm faţa diavolului cu oratoria noastră, aceasta înseamnă să fim robii oamenilor. În aceste cazuri, persoana evlavioasă nu se va depersonaliza în felul acesta încât să slujească oamenilor. El spune, ca şi Pavel: „Dacă aş căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos" (*Gal. 1:10*); şi ca Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!" (*Fapte 5:29*).

Folos: La ce mulţi kilometri distanţă de evlavie se află cei care-i slujesc pe oameni, care, ori din cauza fricii de pedeapsă, ori

din speranţa promovării, se supun poruncilor păcătoase ale oamenilor, care îşi vor pune conştiinţa în orice jug şi vor naviga cu orice vânt care le aduce profit. Aceştia sunt „robii oamenilor"; ei şi-au călcat în picioare jurământul de la botez şi s-au lepădat de Domnul care i-a răscumpărat.

Celui care e un astfel de Proteu[18], care se schimbă în orice formă, şi care se pleacă până la iad ca să placă oamenilor, îi voi spune două lucruri:

1. Tu, care ai învăţat toate posturile care ţi s-au cerut, care ai umblat şi ai navigat cum ţi s-a cerut, cum Îl vei putea privi în faţă pe Hristos într-o zi? Când vei spune pe patul de moarte: „Doamne, priveşte înspre robul tău", Hristos se va lepăda de tine şi va spune: „Robul Meu? Nu, tu ai renunţat să Mă slujeşti şi ai fost un «rob al oamenilor»; pleacă de a Mine; nu te cunosc". Ce duş rece va însemna aceasta în ziua aceea!

2. Ce câştigă un om prin faptul că se înrobeşte de bunăvoie? Dobândeşte o pată pe numele său, un blestem pe averea sa, un iad în conştiinţa sa; şi nu doar atât, ci chiar şi cei înaintea cărora se pleacă îl vor batjocori şi dispreţui. Cum l-au tratat marii preoţi pe Iuda? „Treaba ta" (*Matei 27:4*).

Ca nu cumva să fim robii oamenilor, să renunţăm la teamă şi să manifestăm credinţă (*Estera 8:17*). Credinţa este un har care biruieşte lumea (*1 Ioan 5:4*). Ea biruieşte muzica şi cuptorul lumii[19]; îl întăreşte pe creştin cu un curaj divin şi-l face să stea neclintit, ca o stâncă în mijlocul mării.

SECŢIUNEA 7: UN OM EVLAVIOS ÎL PREŢUIEŞTE PE HRISTOS

Ca să ilustrez aceasta, voi arăta:

A. Faptul că Isus Hristos este preţios în Sine Însuşi.

B. Faptul că omul evlavios Îl socoteşte preţios.

---

[18] În mitologia greacă, bătrân profet al mării care îşi schimba mereu forma pentru a nu fi prins (n.tr.).

[19] Trimitere la Daniel 3.

A: *Isus Hristos este preţios în Sine Însuşi*

„Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă" (*1 Petru 2:6*).

1. *Hristos este comparat cu „un mănunchi de mir"* (*C. Cânt. 1:13*). Mirul este foarte preţios; era una dintre mirodeniile principale din care era alcătuit untdelemnul pentru ungere (*Exod 30:25*).

(i) Mirul are o natură mirositoare. La fel, Hristos ne parfumează persoanele şi slujirea, astfel încât ele devin o mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu. De ce este Biserica, această Mireasă cerească, atât de parfumată cu har? Deoarece Hristos, acel pom de mir, şi-a vărsat parfumul asupra ei (*C. Cânt. 3:6*).

(ii) Mirul are o natură înviorătoare. Parfumul lui aduce mângâiere şi înviorare sufletului. La fel, Hristos mângâie sufletele poporului Său atunci când ei sunt împovăraţi din cauza păcatelor şi suferinţelor lor.

2. *Hristos este comparat cu un mărgăritar:* „când găseşte un mărgăritar de mare preţ" (*Matei 13:46*). Hristos a fost un mărgăritar mic, din cauza smereniei Lui, dar de o valoare infinită. Isus Hristos este mărgăritarul pe care-L poartă Dumnezeu în sânul Lui (*Ioan 1:18*); un mărgăritar a cărui strălucire face să pălească slava lumii (*Gal. 6:14*); un mărgăritar care îmbogăţeşte sufletul, partea angelică a omului (*1 Cor. 1:5*); un mărgăritar care luminează cerul (*Apoc. 21:23*); un mărgăritar atât de preţios, încât ne face pe noi înşine preţioşi înaintea lui Dumnezeu (*Efes. 1:6*); un mărgăritar care dă mângâiere şi energie (*Luca 2:25*); un mărgăritar mai preţios decât cerul însuşi (*Col. 1:16, 17*). Valoarea lui Hristos se vede în trei aspecte:

(i) El e preţios în persoana Sa; El este întipărirea slavei Tatălui Său (*Evrei 1:3*).

(ii) Hristos este preţios în funcţiile Sale, care reprezintă mai multe raze ale Soarelui neprihănirii:

(a) Funcţia profetică a lui Hristos e preţioasă (*Deut. 18:15*). El este marele oracol al cerului; El are o valoare mai mare decât toţi profeţii care au fost înaintea Lui; El învaţă nu numai urechea, ci şi

inima. Cel care are „cheia lui David" în mâna Lui a deschis inima Lidiei (*Fapte 16:14*).

(b) Funcţia preoţească a lui Hristos este preţioasă. Aceasta este baza solidă a mângâierii noastre. „S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa" (*Evrei 9:26*). În virtutea jertfei Sale, sufletul omului poate merge înaintea lui Dumnezeu cu îndrăzneală: „Doamne, dă-mi cerul; Hristos l-a dobândit pentru mine; El a atârnat pe cruce ca să pot eu şedea pe tron". Sângele şi mijlocirea lui Hristos sunt cele două lucruri de care depinde mântuirea noastră.

(c) Funcţia împărătească a lui Hristos este preţioasă: „Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: «Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor»" (*Apoc. 19:16*). Hristos are o preeminenţă deasupra tuturor împăraţilor, în ce priveşte maiestatea; El are cel mai înalt tron, cea mai bogată coroană, cele mai întinse teritorii şi cea mai lungă domnie: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci" (*Evrei 1:8*). Cu toate că Hristos are mulţi asistenţi – cei care şed împreună cu El (*Efes. 2:6*) – El nu are succesori. Hristos îşi aşează sceptrul de domnie acolo unde niciun alt împărat n-o face; El conduce voinţele şi emoţiile; puterea Lui supune conştiinţele. Îngerii au făcut un jurământ de supunere faţă de El (*Evrei 1:6*). Domnia lui Hristos se vede în două acte împărăţeşti ale Sale:

(1) În conducerea poporului Său. El domneşte cu îndurare; toiagul Său împărătesc are miere la capătul lui. Hristos manifestă semnele îndurării, care face ca atât de mulţi voluntari să alerge să se supună Lui (*Psalm 110:3*). Sfinţenia fără îndurare şi dreptatea fără îndurare ar fi înfricoşătoare, dar îndurarea îi încurajează pe sărmanii păcătoşi să se increadă în El.

(2) În biruinţa asupra duşmanilor Săi. El le doboară mândria, le dă peste cap planurile, le limitează răutatea: „Tu vei limita rămăşiţele mâniei" (*Psalm 76:10, KJV*), sau, aşa cum e în ebraică: „Tu vei sugruma". Acea piatră „dezlipită, fără ajutorul vreunei mâni, din munte, şi care a izbit chipul" (*Dan.2:34*) a fost o emblemă, a spus Augustin, a puterii împărăteşti a lui Hristos, care cucereşte şi triumfă asupra duşmanilor Săi.

(iii) Hristos este preţios în beneficiile Sale. Prin Hristos toate pericolele sunt îndepărtate; prin Hristos toate îndurările sunt acordate. În sângele Lui curge justificare (*Fapte 13:39*); curăţire (*Evrei 9:14*); rodire (*Ioan 1:16*); împăcare (*Rom. 5:1*); înfiere (*Gal. 4:5*); perseverenţă (*Evrei 12:2*); glorificare (*Evrei 9:12*). Toate acestea vor însemna un motiv de cea mai sublimă bucurie în veşnicie. Citim că cei care au trecut peste marea de sticlă stau cu harfele în mâini şi cântă cântarea lui Moise şi a Mielului (*Apoc. 15:2, 3*). La fel, când sfinţii lui Dumnezeu vor fi trecut peste marea de sticlă a acestei lumi vor cânta Aleluia Mielului care i-a răscumpărat din păcat şi de la iad, care i-a mutat în acel paradis glorios în care-L vor vedea pe Dumnezeu în veci de veci.

B: *Omul evlavios Îl socoteşte preţios pe Hristos*

„Pentru voi, care credeţi, El este preţios" (*1 Petru 2:7, KJV*). În greacă are sensul de „onoare". Credincioşii manifestă o preţuire plină de onoare faţă de Hristos. Psalmistul vorbeşte ca unul care e captivat de frumuseţea uluitoare a lui Hristos: „Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine" (*Psalm 73:25*). Nu a spus că nu avea nimic; a avut parte de multe mângâieri pe pământ, dar nu-L dorea decât pe Dumnezeu; ca şi când o soţie ar spune că nu există o altă companie pe care să o preţuiască atât de mult ca pe cea a soţului ei. Cum L-a preţuit David pe Hristos? „Tu eşti mai frumos decât fiii oamenilor" (*Psalm 45:2, KJV*). Mireasa din Cântarea Cântărilor a privit la Hristos ca la un Corifeu, de necomparat, „deosebindu-se din zece mii" (*C. Cânt. 5:10*). Hristos îi întrece pe toţi ceilalţi: „Ca un măr între copacii pădurii, aşa este prea iubitul meu între tineri" (*C. Cânt. 2:3*). Hristos întrece toate frumuseţile şi gloria lumii vizibile în mod infinit mai mult decât întrece mărul frumuseţea copacilor din pădurea sălbatică. Pavel L-a preţuit atât de mult pe Hristos, încât a făcut din El obiectul principal al contemplării sale: „Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos" (*1 Cor. 2:2*). El a socotit că nimic altceva nu e preţios. El L-a cunoscut cel mai bine pe Hristos: „N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru?" (*1 Cor. 9:1*). L-a văzut cu ochii lui trupeşti într-o viziune, atunci când a fost răpit la cel de-al treilea cer (*2 Cor. 12:2*). De aceea, L-a cunoscut cel mai

bine. Gândiţi-vă cum a desconsiderat şi a dispreţuit celelalte lucruri în comparaţie cu Hristos: „Şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu" (*Fil. 3:8*). El a socotit câştigul drept pierdere, iar aurul gunoi, ca să-L câştige pe Hristos. Într-adevăr, o persoană evlavioasă nu poate alege decât să pună un preţ mare pe Hristos; el vede în El o plinătate de valori.

1. *O plinătate în raport cu varietatea.* „În care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei" (*Col. 2:3*). Nicio ţară nu poate produce toate bunurile de care are nevoie, dar Hristos are în El tot felul de plinătăţi – plinătate de merite, de duh, de dragoste. El are o comoară adecvată pentru toate nevoile noastre.

2. *O plinătate în ce priveşte gradul.* Hristos nu are doar câţiva stropi, câteva raze, ci e mai plin de bunătate decât e soarele de lumină; El are plinătatea Dumnezeirii (*Col. 2:9*).

3. *O plinătate în ce priveşte durata.* Plinătatea în creatură, asemenea pâraielor Arabiei, se usucă rapid, dar plinătatea lui Hristos este nelimitată; este o plinătate care dă peste şi care curge mereu.

Şi plinătatea Lui este pentru credincioşi: Hristos este un tezaur comun (cum spune Luther), un tezaur sau o magazie comună pentru sfinţi: „Noi toţi am primit din plinătatea Lui" (*Ioan 1:16*). Pune un pahar sub un recipient de distilerie şi va primi apă din acel recipient, strop cu strop. La fel, cei care sunt uniţi cu Hristos au parte de roua şi de stropii harului Său care cad asupra lor. Aşa că pe drept este Hristos admirat de cei care cred.

Aplicaţia 1: Îl apreciază mult omul evlavios pe Hristos? Atunci ce să spunem despre cei care nu dau niciun preţ pe Hristos? Există patru feluri de persoane care nu-L preţuiesc pe Hristos:

1. *Evreii.* Ei nu cred în Hristos: „Da, până astăzi ... rămâne o măhramă peste inimile lor" (*2 Cor. 3:15*). Ei aşteaptă un veac viitor în care să vină Mesia, cum spune Talmudul lor. Ei Îl hulesc

pe Hristos; nu apreciază neprihănirea imputată; o dispreţuiesc pe fecioara Maria, numind-o în batjocură Marah, care înseamnă amărăciune; ei vorbesc de rău Evanghelia; ei neagă Sabatul creştin; socotesc pe creştini o urâciune; socotesc că nu e îngăduit ca un evreu să cumpere medicamente de la un creştin. Schecardus relatează povestea unuia, Bendema, un evreu care a fost muşcat de un şarpe. Un creştin a venit să-l vindece, dar acela i-a refuzat ajutorul şi a ales mai degrabă să moară decât să fie vindecat de un creştin. În felul acesta îl urăsc evreii pe Hristos şi pe toţi cei care poartă livreaua Lui.

2. *Socinienii*, care recunosc numai umanitatea lui Hristos. Aceasta înseamnă a-L aşeza mai prejos decât pe îngeri, căci natura umană, în ea însăşi, e inferioară celei a îngerilor (*Psalm 8:5*).

3. *Cei care sunt creştini cu numele, care sunt mândri*, şi care nu-şi bazează mântuirea pe Hristos, ci doresc să-şi amestece zgura lor cu aurul Lui, îndatoririle lor cu meritele Sale. Aceasta înseamnă a fura un giuvaer din coroana lui Hristos şi, în mod implicit, negarea faptului că e un Mântuitor perfect.

4. *Teoreticienii lumeşti*, care preferă studiul artelor şi al ştiinţelor înaintea lui Hristos. Nu că nu ar fi lăudabilă cunoaşterea acestor lucruri: „Moise a învăţat toată înţelepciunea egiptenilor" (*Fapte 7:22*). Învăţătura omenească e de bun folos pentru a ne pregăti pentru studiul unor lucruri mai bune, după cum o vopsea mai puţin fină pregăteşte stofa pentru una mai fină. Dar greşeala e atunci când studierea lui Hristos e neglijată. Cunoaşterea lui Hristos ar trebui să aibă preeminenţă. Cu siguranţă că nu fără o taină anume a îngăduit Dumnezeu să se piardă toate scrierile lui Solomon referitoare la plante şi păsări, dar ceea ce a scris cu privire la înţelepciunea spirituală să fie păstrat într-un mod miraculos, ca şi când Dumnezeu ar dori să ne înveţe că a-L cunoaşte pe Hristos (adevărata Înţelepciune) reprezintă încununarea cunoaşterii (*Prov. 8:12*). O frunză din acest pom al vieţii ne va da mai multă mângâiere pe patul de moarte decât toate noţiunile şi cunoştinţele ştiinţei omeneşti. Ce rost are să cunoşti toate mişcările orbitelor şi influenţele stelelor, şi să fii, în acelaşi timp, ignorant cu privire la Hristos, Luceafărul strălucitor de dimineaţă (*Apoc. 22:16*)? Ce rost are să înţelegi natura mineralelor

sau al pietrelor preţioase şi să nu-L cunoşti pe Hristos, adevărata piatră din capul unghiului (*Isaia 28:16*)? E o lipsă de preţuire a lui Hristos, mai mult, o dispreţuire a Lui atunci când învăţăm să atragem fierul cu magnetul, dar când Îl neglijăm pe Cel care a încercat să ne dea aur (*Apoc. 3:18*).

Aplicaţia 2: Este un semn al omului evlavios să fie unul care-L preţuieşte pe Hristos? Atunci să ne testăm evlavia prin acest lucru: Îl preţuim noi mult pe Hristos?

Întrebare: Cum putem cunoaşte acest lucru?

Răspunsul 1: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci Îl preferăm în gândirea noastră deasupra altor lucruri. Îl preţuim pe Hristos deasupra onoarei şi a bogăţiei; Mărgăritarul de mare preţ e mai aproape de inima noastră. Cel care-L preţuieşte pe Hristos socoteşte darurile lui Hristos mai valoroase decât tot ce oferă lumea. El socoteşte lucrurile cele mai rele care însoţesc umblarea cu Hristos mai valoroase decât cele mai bune lucruri ale lumii: „El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului" (*Evrei 11:26*). Aşa stau lucrurile în cazul nostru? A scăzut valoarea pe care o dăm lucrurilor lumii? Grigore de Nazianz L-a binecuvântat în mod solemn pe Dumnezeu pentru că a avut lucruri de pierdut din cauza lui Hristos. Dar, vai, ce puţini Nazianzi găsim! Veţi auzi că unii spun că au gânduri înalte despre Hristos, dar îşi preţuiesc pământurile şi proprietăţile mai mult decât pe El. Tânărul bogat din evanghelie şi-a preferat sacii cu aur mai mult decât pe Hristos. Iuda a preţuit treizeci de arginţi mai mult decât pe El. Nu ar trebui să ne temem că, dacă ar veni un ceas de încercare, mulţi ar renunţa mai degrabă la botezul lor, lepădând livreaua lui Hristos, decât să rişte pierderea posesiunilor lor pământeşti din cauza Lui?

Răspunsul 2: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci nu putem trăi fără El; nu ştim să trăim fără lucrurile pe care le preţuim. Un om poate trăi fără muzică, dar nu fără mâncare. Unui copil al lui Dumnezeu îi pot lipsi sănătatea şi prietenii, dar nu-i poate lipsi

Hristos. În absenţa lui Hristos, el spune, ca şi Iov: „În absenţa soarelui, umblu jelind" (*Iov 30:28, KJV*). Am lumina de stea a mângâierilor creaturii, dar am nevoie de Soarele neprihănirii. „Dă-mi copii", a spus Rahela, „ori mor!" (*Gen. 30:1*). La fel spune şi sufletul: „Doamne, dă-mi-L pe Hristos, ori mor. Un strop din apa vieţii să-mi astâmpăr setea". Să ne testăm pe baza acestui lucru – Îl preţuiesc pe Hristos cei care se pot descurca şi fără El? Dă-i o zornăitoare unui copil şi nu va dori aurul. Dacă oamenii au numai posesiuni lumeşti, „grâu şi vin", se mulţumesc şi fără Hristos. Hristos este o Stâncă duhovnicească (*1 Cor. 10:4*). Daţi-le oamenilor şansa să aibă „untdelemn în ulcior" şi nu le va mai păsa de mierea din stânca aceasta. Dacă le dau faliment afacerile, se plâng, dar dacă le ia Dumnezeu Evanghelia, care este chivotul în care e ascuns Hristos, mana, ei sunt liniştiţi şi tăcuţi. Oare cei care-L preţuiesc pe Hristos pot şedea mulţumiţi fără El?

Răspunsul 3: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci nu ne vom plânge de greutăţile care ni se cer pentru a-L dobândi. Cel care preţuieşte aurul sapă pentru el în mină: „Sufletul meu Îl urmează din greu pe Dumnezeu" (*Psalm 63:8, KJV*). Plutarh ne spune despre gali, un popor antic din Franţa, că, după ce au gustat vinul cel dulce din strugurii din Italia, au întrebat cu privire la ţara aceea şi nu şi-au mai găsit liniştea până nu au ajuns acolo. Cel în ochii căruia Hristos e preţios nu îşi va găsi odihna până nu Îl va dobândi: „Am căutat pe iubitul inimii mele; L-am apucat, şi nu l-am mai lăsat" (*C. Cânt. 3:1, 4*).

Testează-te pe baza acestui lucru! Mulţi spun că Îl venerează în mod deosebit pe Hristos, dar nu se obosesc să se folosească de instrumentele harului pentru a-L obţine. Dacă Hristos ar cădea ca o smochină coaptă în gurile lor, ei ar fi mulţumiţi să-L aibă, dar nu se vor obosi prea mult să-L obţină. Oare cel care nu îşi ia medicamentul sau care nu face exerciţii fizice îşi preţuieşte sănătatea?

Răspunsul 4: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci ne găsim o mare plăcere în Hristos. Ce bucurie îşi găseşte un om în lucrul pe care-l socoteşte comoara lui! Cel care-L preţuieşte pe Hristos face

din El cea mai mare bucurie a sa. El îşi poate găsi desfătarea în El atunci când celelalte plăceri s-au dus: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, eu tot mă voi bucura în Domnul" (*Hab. 3:17, 18*).

Răspunsul 5: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci vom fi gata să renunţăm la cele mai dragi plăceri ale noastre pentru El. Pavel a spus despre galateni că l-au preţuit atât de mult încât au fost gata să-şi scoată ochii şi să i-i dea (*Gal. 4:15*). Cel care-L preţuieşte pe Hristos va scoate acea poftă care reprezintă ochiul său cel drept. Omul înţelept va arunca otrava de dragul unei vitamine. Cel care-L preţuieşte mult pe Hristos se va lepăda de mândria lui, de câştigul necinstit şi de modele păcătoase (*Isaia 30:22*). Va pune piciorul pe grumazul păcatelor sale.

Testează-te pe baza acestui lucru! Cum pot spune că-L preţuiesc pe Hristos cei care nu vor renunţa la deşertăciune de dragul Lui? Nu vor să renunţe la o palmă dată peste faţă, la o înjurătură, la un pahar de băutură! Ce dispreţ şi ocară pun asupra Domnului Isus cei care preferă plăcerile damnabile înaintea unui Hristos mântuitor!

Răspunsul 6: Dacă Îl preţuim pe Hristos, nu vom gândi că a-L avea cere un preţ prea mare. Putem cumpăra aurul la un preţ prea mare, dar niciun preţ cu care-L putem cumpăra pe Hristos nu ni se va părea prea mare. Cu toate că vom fi gata să plătim cu sângele nostru, afacerea nu va fi neprofitabilă. Apostolii s-au bucurat că li s-a dat harul să fie batjocoriţi pentru Numele lui Hristos (*Fapte 5:41*). Au socotit lanţurile lor ca fiind mai preţioase decât brăţările de aur. Nu lăsaţi ca cel care refuză să-şi poarte crucea să spună că-L preţuieşte pe Hristos: „cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el" (*Matei 13:21*).

Răspunsul 7: Dacă Îl preţuim pe Hristos, vom fi gata să-i ajutăm şi pe alţii să aibă o parte de moştenire în El. Lucrul pe care-l socotim excelent vom dori să-l împărtăşim şi cu prietenii noştri. Dacă un om a găsit un izvor de apă, îi va chema şi pe alţii să bea să-şi astâmpere setea din el. Îl recomandăm noi altora pe Hristos? Îi luăm noi de mână ca să-i aducem la Hristos? Lucrul

acesta arată cât de puţini Îl preţuiesc pe Hristos, deoarece nu depun efort ca şi rudeniile lor să aibă parte de moştenire în El. Ei adună pământ şi bogăţii pentru urmaşii lor, dar nu îşi bat capul să le dea Mărgăritarul de mare preţ ca partea lor de moştenire.

Răspunsul 8: Dacă Îl preţuim pe Hristos, atunci Îl preţuim în vreme de sănătate, cât şi în vreme de boală; atunci când avem de toate, cât şi când suntem în lipsuri. Prietenul e preţuit în orice vreme; Trandafirul din Saron este întotdeauna dulce. Cel care-L preţuieşte în mod potrivit pe Mântuitorul său are gânduri la fel de înalte despre El în vreme de prosperitate, cât şi în vremuri de adversitate. Cei răi se folosesc de Hristos numai când sunt în nevoie – ca şi în cazul bătrânilor din Galaad care s-au dus la Iefta numai când erau la strâmtorare (*Jud. 11:7*). Temistocle s-a plâns de atenieni că alergau la el aşa cum alergau la un copac când doreau să se adăpostească de furtună. Păcătoşii Îl doresc pe Hristos numai pentru adăpost. Evreii niciodată nu şi-au ales judecători decât în vremea când se aflau înaintea unui pericol iminent. Oamenii neevlavioşi nu privesc la Hristos decât înaintea morţii, când se află în pericolul de a merge în iad.

Aplicaţia 3: Dacă vrem să dovedim înaintea lumii că avem imprimată evlavia asupra inimii noastre, trebuie să fim oameni care-L preţuiesc pe Hristos; El este ales, preţios. Hristos este minunăţie de frumuseţe. Pliniu a spus despre dud că tot ce este în el este terapeutic şi de folos: fructele, frunzele şi scoarţa. La fel, nu este nimic în Hristos care să nu fie preţios. Numele Lui e preţios, virtuţile Sale sunt preţioase, sângele Lui e preţios – mai preţios decât lumea.

Veniţi, atunci, să nutrim gânduri înalte cu privire la Hristos şi să-L socotim cea mai mare comoară şi desfătare a noastră. Din cauza aceasta pier milioane de oameni – din cauză că nu-L preţuiesc pe Hristos. Hristos este uşa prin care trebuie să intre oamenii în ceruri (*Ioan 10:9*). Dacă nu cunosc uşa aceasta sau dacă sunt atât de mândri încât nu doresc să se plece şi să intre prin ea, cum pot fi ei mântuiţi? Ca să întreţinem gânduri care-L admiră pe Hristos, să ne gândim la următoarele lucruri:

1. *Nu-L putem preţui prea mult pe Hristos.* Putem preţui alte lucruri mai presus de valoarea lor. Acesta e păcatul nostru. De obicei dăm prea mare valoare creaturii; socotim că are în ea ceva mai mult decât are de fapt; de aceea, Dumnezeu face să ni se usuce curcubetele[20], din cauză că-l preţuim prea mult. Dar nu-L putem preţui prea mult pe Hristos; El e dincolo de orice valoare I-am atribui. Nu există rubin sau diamant cărora giuvaergiul să nu le poată stabili un preţ potrivit. El poate spune că valorează atât şi nu mai mult. Dar valoarea lui Hristos nu poate fi niciodată cunoscută. Niciun serafim nu-L poate preţui îndeajuns; El are bogăţii de nepătruns (*Efes. 3:8*). Hristos este mai preţios decât sufletul, decât îngerii, decât cerul.

2. *Isus Hristos ne-a preţuit pe noi extrem de mult.* El luat natura noastră (*Evrei 2:16*). Şi-a dat sufletul ca jertfă pentru noi (*Isaia 53:10*). Ce preţioasă a fost mântuirea noastră pentru Hristos! Oare nu-L vom preţui şi nu-L vom adora pe Cel care ne-a preţuit atât de mult?

3. *A nu-L preţui pe Hristos reprezintă o mare neruşinare.* Hristos este călăuza noastră spre slavă. E o nebunie ca omul să-şi dispreţuiască propria călăuză. El este medicul nostru (*Mal. 4:2*). E o nebunie să ne dispreţuim medicul.

Ce? Să-l vindem pe Hristos pentru lucruri fără valoare? „Nebuni şi orbi!" (*Matei 23:17*). Cum altfel e testat nebunul dacă nu prin faptul că-i arăţi un măr şi o bucată de aur? Dacă alege mărul în locul aurului, e judecat a fi nebun şi unul care şi-a sărăcit proprietatea. Ce mulţi idioţi sunt care preferă o coajă de pâine în locul manei, şi lucrurile împopoţonate, dar goale, ale acestei lumi, înaintea Împăratului slavei! Oare nu îi va sărăci cu totul Satan la sfârşit, căci au fost nebuni?

4. *Unii pun preţ mic pe Hristos acum şi spun: „N-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile"* (*Isaia 53:2*). Va veni în curând o zi în care Hristos va pune un preţ mic pe ei. Îi

[20] Iona 4:7

va preţui la fel de puţin cum Îl preţuiesc ei acum pe El. Le va spune: „Nu ştiu de unde sunteţi" (*Luca 13:27*). Ce lucru umilitor va fi atunci când vor striga oamenii: „Doamne Isuse, mântuieşte-ne", El să le răspundă: „V-am fost oferit, dar nu aţi vrut să Mă ascultaţi" (*Psalm 81:11*); v-aţi bătut joc de Mine, iar acum nu Îmi pasă de voi şi de mântuirea voastră. Depărtaţi-vă de la Mine, nu vă cunosc". Acesta e singurul lucru pe care îl dobândesc păcătoşii prin respingerea Domnului vieţii. Hristos se va lepăda în Ziua Judecăţii de cei care L-au lepădat în ziua harului.

SECŢIUNEA 8: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE PLÂNGE DIN CAUZA EVANGHELIEI

David a cântat uneori cu harfa sa, alteori ochii i-au fost în lacrimi: „Îmi stropesc aşternutul şi-mi scald patul în lacrimi" (*Psalm 6:6*). Hristos îşi numeşte Mireasa – „porumbiţă" (*C. Cânt. 2:14*). Porumbelul este o creatură care plânge. Harul dizolvă şi lichefiază sufletul, provocând un dezgheţ spiritual. Durerea inimii se revarsă prin ochi (*Psalm 31:9*).

Rabinii ne spun că în noaptea în care Israel a plecat din Egipt înspre Canaan, toţi idolii egiptenilor au fost sfărâmaţi de fulgere şi cutremure. La fel, în clipa în care oamenii îşi părăsesc condiţia naturală şi se îndreaptă spre ceruri, toţi idolii păcatului din inimă trebuie să fie sfărâmaţi prin pocăinţă. Inima de carne reprezintă ramura principală a legământului harului (*Ezec. 36:26*), cât şi roada Duhului: „Voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine pe care L-au străpuns. Îl vor plânge..." (*Zah. 12:10*).

Întrebare: Dar de ce este omul evlavios unul care plânge? Nu îi este păcatul iertat, lucru care este temelia bucuriei? Nu s-a realizat o lucrare de transformare asupra inimii lui? Atunci, de ce plânge?

Răspuns: Omul evlavios găseşte motive destule ca să plângă.

1. *El plânge din cauza păcatului care locuieşte în el*, a legii care se află în mădularele sale (*Rom. 7:23*), a izbucnirii şi a primelor mişcări ale păcatului. Natura lui este un izvor otrăvit. Persoana regenerată e tristă din cauză că poartă cu ea ceva care se află în duşmănie cu Dumnezeu; inima lui e ca un ocean întins, în care se găsesc nenumărate vieţuitoare (*Psalm 104:25*) – gânduri deşarte şi păcătoase. Copilul lui Dumnezeu se lamentează din cauza răutăţii ascunse în el; el are în el mai multă răutate decât e conştient. Există acele cărări întortocheate ale răului în inima lui, pe care nu le poate observa, o lume necunoscută a păcatului: „Cine îşi poate înţelege greşelile?" (*Psalm 19:12, KJV*).

2. *Omul evlavios plânge din cauza stricăciunii care se lipeşte de el.* Dacă ar putea scăpa de păcat, ar exista o oarecare mângâiere, dar el nu poate scutura de pe el această viperă. Păcatul se lipeşte de el ca lepra de perete (*Lev. 14:39*). Cu toate că un copil al lui Dumnezeu îşi părăseşte păcatul, totuşi păcatul nu-l părăseşte pe el. „Şi celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieţii până la o vreme" (*Dan. 7:12*). La fel, cu toate că domnia păcatului e îndepărtată, totuşi, viaţa îi este prelungită pentru o vreme; şi, cât timp trăieşte, te răneşte. Perşii au fost duşmanii zilnici ai romanilor şi le tot invadau frontierele. La fel, păcatul „se războieşte cu sufletul" (*1 Petru 2:11*). Şi nu există încetare a focului până la moarte. Nu va cauza lacrimi acest lucru?

3. *Copilul lui Dumnezeu plânge din cauză că e uneori biruit de puterea stricăciunii*: „răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac" (*Rom. 7:19*). Pavel a fost ca un om dus la vale de curent. Ce adesea e sfântul biruit de mândrie şi de patimi! Atunci când a păcătuit, David şi-a spălat sufletul în lacrimile sărate ale pocăinţei. Nu se poate decât să producă întristare unei persoane regenerate gândul că poate fi atât de nebun, încât, după ce a simţit arsura păcatului, să-şi ia din nou la sân acest foc.

4. *Inima evlavioasă e îndurerată de faptul că nu poate fi mai sfântă.* Îl neliniştişte faptul că falimentează să se ţină de regula şi de standardul pe care le-a fixat Dumnezeu. „Ar trebui", spune el,

„să-L iubesc pe Dumnezeu din toată inima mea. Dar cât de slabă este dragostea mea! Ce departe sunt de ceea ce ar trebui să fiu, mai mult, de ceea ce aş fi putut fi! Ce altceva pot vedea în viaţa mea decât rânduri goale sau pete de cerneală?"

5. *Omul evlavios plânge uneori din cauza sentimentului dragostei lui Dumnezeu.* Aurul este cel mai fin şi mai solid dintre toate metalele, totuşi e cel care se topeşte cel mai repede în foc. Inimile pline de har, care sunt inimi de aur, se topesc cel mai repede în lacrimi înaintea focului dragostei lui Dumnezeu. Am cunoscut cândva un om sfânt, care umbla prin grădina sa şi care vărsa o mulţime de lacrimi atunci când un prieten a venit la el din întâmplare şi l-a întrebat de ce plângea. El a izbucnit în cele mai înduioşătoare exprimări: „O, dragostea lui Hristos, dragostea lui Hristos!" Şi noi am văzut astfel norul topindu-se în ploaie sub razele soarelui.

6. *Omul evlavios plânge din cauză că păcatele pe care le comite sunt, într-un anume sens, mai rele decât păcatele altor oameni.* Păcatul unei persoane justificate este foarte odios:

(i) Din cauză că acţionează contrar principiilor sale. El păcătuieşte nu numai împotriva regulii, dar şi împotriva principiilor sale, a cunoaşterii sale, a jurămintelor, rugăciunilor, speranţelor şi experienţelor sale. El ştie cât de mult îl va costa păcatul, şi totuşi se aventurează să mănânce din fructul interzis.

(ii) Păcatul unei persoane justificate este odios din cauză că e un păcat care arată nerecunoştinţă (*1 Împ. 11:9*). Lepădarea lui Petru de Hristos a fost un păcat împotriva iubirii. Hristos l-a înrolat printre apostoli. L-a luat pe Muntele schimbării la faţă şi i-a arătat într-o viziune slava cerului. Totuşi, după toate aceste semne ale îndurării, a fost o nerecunoştinţă crasă din partea lui să se lepede de Hristos. Lucrul acesta l-a făcut să iasă afară şi „să plângă cu amar" (*Matei 26:75*). S-a botezat, cum ar fi, în propriile lacrimi. Păcatele celui evlavios afectează cel mai mult inima lui Dumnezeu. Păcatele altora Îl mânie pe Dumnezeu; acestea Îl întristează. Păcatele celor răi au străpuns coasta lui Hristos,

păcatele celor evlavioşi I-au rănit inima. Nerecunoştinţa soţiei atinge cel mai tare inima soţului ei.

(iii) Păcatul unei persoane justificate este odios din cauză că reflectă mai multă dezonoare asupra lui Dumnezeu: „Ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească, săvârşind fapta aceasta" (*2 Sam. 12:14*). Păcatele poporului lui Dumnezeu aşează pete întunecate pe faţa religiei. Vedem astfel din ce cauză ar trebui copilul lui Dumnezeu să plângă chiar şi după convertire. „Cel care vede astfel de lucruri se poate înfrâna să nu plângă?"

Întristarea aceasta din cauza păcatului, pe care o experimentează omul evlavios, nu este o întristare care duce la disperare. El nu plânge fără a avea speranţă. „Mă copleşesc nelegiuirile" (*Psalm 65:3*) – aici vedem sufletul plângând. „Dar Tu vei ierta fărădelegile noastre" – aici e credinţa biruitoare.

Întristarea după voia lui Dumnezeu e excelentă. Există la fel de mare diferenţă între întristarea unui om evlavios şi cea a celui rău după cum există între apa izvorului, care e curată şi dulce, şi apa mării, care e sărată şi impură. Întristarea omului evlavios are aceste trei trăsături:

(a) Este lăuntrică. Este o întristare a sufletului. Ipocriţii „îşi sluţesc feţele" (*Matei 6:16*). Întristarea celui evlavios merge mai adânc. Este o „străpungere în inimă" (*Fapte 2:37*). Adevărata întristare este un martiraj spiritual, de aceea e numită „durere a sufletului" (*Lev. 23:29, KJV*).

(b) Întristarea celui evlavios este sinceră. Se datorează mai mult răului care se află în păcat decât răului care urmează păcătuirii. Se datorează mai mult pângăririi decât înţepăturii rezultate. Ipocriţii plâng din cauza păcatului numai pentru faptul că aduce nenorocire. Am citit despre un izvor care nu dădea apă decât în seara dinaintea unei secete. Ipocriţii nu-şi deschid izvoarele lacrimilor decât atunci când simt că se apropie judecăţile lui Dumnezeu.

(c) Întristarea celui evlavios este influentă. Ea face inima mai bună: „prin întristarea feţei inima se face mai bună" (*Ecles. 7:3*). Lacrimile după voia lui Dumnezeu nu doar udă, ci şi spală; ele scot afară dragostea faţă de păcat.

Aplicaţia 1: Ce departe de a fi evlavioşi sunt cei care rareori sau chiar niciodată nu au vărsat vreo lacrimă din cauza păcatului! Dacă pierd o rudenie apropiată, ei plâng; dar, cu toate că sunt în pericolul de a-L pierde pe Dumnezeu şi propriile sufletele, nu plâng. Ce puţini cunosc ce înseamnă a fi în agonie din cauza păcatului sau ce înseamnă o inimă frântă! Ochii lor nu sunt „ca iazurile Hesbonului", pline de apă (*C. Cânt. 7:4*), ci mai degrabă ca munţii Ghilboa, care nu aveau rouă (*2 Sam. 1:21*). A fost o urgie mai mare pentru Faraon să-i fie inima transformată în piatră decât râurile în sânge.

Alţii, chiar dacă varsă uneori vreo lacrimă, tot nu se fac mai buni. Ei continuă în nelegiuire şi nu-şi îneacă păcatele în lacrimi.

Aplicaţia 2: Să ne străduim să dobândim această caracteristică divină: să fim oameni care plâng. Aceasta este „o pocăinţă de care cineva nu se căieşte niciodată" (*2 Cor. 7:10*). Ni se spune despre Dl. Bradford, martirul, că avea un duh sensibil; rareori se aşeza la masă să mănânce fără să-i curgă nişte lacrimi pe obraji. Există două lighene care spală păcatul: sângele şi lacrimile. Sângele lui Hristos ne spală de vinovăţia păcatului; lacrimile ne spală de pângărirea păcatului. Lacrimile de pocăinţă sunt preţioase. Dumnezeu le pune în burduful Lui (*Psalm 56:8*). Ele au rolul de a înfrumuseţa. O lacrimă în ochi ne împodobeşte mai mult decât un inel pe deget. Uleiul face ca faţa să strălucească (*Psalm 104:15*). Lacrimile fac inima să strălucească; lacrimile aduc mângâiere. Râsul unui păcătos se transformă în melancolie. Plânsul unui sfânt se transformă în cântare. Pocăinţa poate fi comparată cu smirna, care, cu toate că e amară la gust, totuşi aduce mângâiere duhului. Pocăinţa se poate să fie amară părţii noastre carnale, dar e foarte înviorătoare părţii noastre spirituale. Ceara care se topeşte e bună pentru pecetluire. Sufletul care se topeşte e potrivit pentru a primi pecetea binecuvântării cereşti. Veniţi să-I oferim lui Hristos apa lacrimilor noastre şi El ne va da vinul sângelui Său.

SECŢIUNEA 9: UN OM EVLAVIOS ESTE UNUL CARE IUBEŞTE CUVÂNTUL

„Cât de mult iubesc Legea Ta!" (*Psalm 119:97*).

A: Omul evlavios iubeşte Cuvântul scris

Crisostom compară Scriptura cu o grădină în care cresc pomi şi flori. Omului evlavios îi place să se plimbe prin grădina aceasta şi să se învioreze în ea. Îi place fiecare ramură şi fiecare parte a Cuvântului.

1. *Îi place partea de sfătuire a Cuvântului, care este călăuza şi regula vieţii.* Cuvântul este statuia vie care ne îndreaptă spre îndatorirea noastră. El conţine lucrurile pe care trebuie să le credem şi să le practicăm. Omul evlavios iubeşte aforismele Cuvântului.

2. *El iubeşte partea de avertismente din Cuvânt.* Scriptura este ca şi grădina Edenului: după cum are în ea un pom al vieţii, are şi o sabie înflăcărată la porţile ei. Aceasta reprezintă avertismentul Cuvântului. Aruncă flăcări în faţa fiecărei persoane care continuă cu încăpăţânare în nelegiuire. „Dumnezeu va zdrobi capul vrăjmaşilor Lui, creştetul capului celor ce trăiesc în păcat" (*Psalm 68:21*). Cuvântul nu manifestă indulgenţă faţă de păcat. Nu va îngădui ca un om să oscileze între Dumnezeu şi păcat. Mama adevărată nu va lăsa să-i fie tăiat în două copilul (*1 Împ. 3:26*), iar Dumnezeu nu va îngădui ca inima să fie împărţită. Cuvântul tună şi fulgeră ameninţări împotriva oricărei aparenţe de răutate. E asemenea sulului de carte care zbura (*Zah. 5:1*).

Omul evlavios iubeşte avertismentele din Cuvânt. El ştie că există dragoste în fiecare ameninţare. Dumnezeu nu doreşte să pierim; de aceea, El ne ameninţă în îndurarea Lui, ca să ne sperie de păcat. Ameninţările lui Dumnezeu sunt asemenea geamandurilor, care ne indică stâncile în mare şi ameninţă cu moartea pe cei care se apropie de ele. Ameninţarea are rolul să ne facă să ocolim pericolul, ca să nu înaintăm cu toată viteza înspre iad. Există îndurare în fiecare ameninţare.

3. *El iubeşte partea de mângâiere din Cuvânt – promisiunile.* El continuă să se hrănească cu acestea aşa cum Samson a mers pe calea sa mâncând fagurul de miere (*Jud. 14:8, 9*). Promisiunile sunt toate hrană tare şi dulceaţă. Ele sunt ca o piatră Bezar[21] atunci când suntem obosiţi; ele sunt tuburile prin care curge apa vieţii. „Când gânduri negre se frământă cu grămada înăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul" (*Psalm 94:19*). Promisiunile au reprezentat harfa lui David care au alungat gândurile rele; ele au fost sânul care i-au dat laptele mângâierii divine.

Omul evlavios îşi arată dragostea faţă de Cuvântul scris:

(i) Prin *citirea* lui cu sârguinţă. Nobilii bereeni „cercetau Scripturile în fiecare zi" (*Fapte 17:11*). Apolo era tare în Scripturi (*Fapte 18:24*). Cuvântul este Magna Carta[22] a noastră pentru ceruri; ar trebui să citim zilnic din această cartă. Cuvântul ne arată ce este adevărul şi ce este eroarea. E pământul în care e ascuns mărgăritarul de mare preţ.[23] Cum ar trebui să săpăm după mărgăritarul acesta! Inima omului evlavios este biblioteca ce conţine Cuvântul lui Dumnezeu; el locuieşte din belşug în acesta (*Col. 3:16*). Se spune despre Melanchthon că, atunci când era tânăr, purta totdeauna cu el o Biblie şi o citea cu nesaţ. Cuvântul realizează o lucrare dublă: aceea de a ne învăţa şi de a ne judeca. Cei care nu doresc să fie învăţaţi de Cuvânt vor fi judecaţi de Cuvânt. O, veniţi să ne familiarizăm cu Scriptura! Ce ar fi dacă am trăi vremuri ca cele ale lui Diocleţian, care a poruncit prin edict împărătesc să fie arsă Biblia? Sau ca în zilele reginei Mary, care a pronunţat moartea peste toţi cei care posedau o Biblie în engleză? Prin citirea sârguincioasă a Scripturii vom putea purta Biblia în capetele noastre.

---

[21] Corect: piatră Bezoar, piatră formată în sistemul gastrointestinal, de obicei în stomac, despre care se credea că e antidot împotriva otravei şi că are calităţi magice. Aici cu sensul de sursă de putere (n.tr.).

[22] Document care garanta libertăţile politice în Anglia, 1215. Aici, cu sensul de document care conţine constituţia Bisericii şi a creştinilor, care conţine privilegiile vieţii creştine (n.tr.).

[23] Matei 13:44

(ii) Prin *meditare* frecventă la ea: „Toată ziua mă gândesc la ea" (*Psalm 119:97*). Sufletul evlavios meditează la adevărul şi la sfinţenia Cuvântului. El nu are numai câteva gânduri trecătoare cu privire la el, ci îşi lasă mintea să se adâncească în Scriptură. Prin meditaţie, el culege polenul din această floare dulce şi rumegă adevărurile sfinte în mintea sa.

(iii) Prin faptul că-şi găseşte *desfătarea* în el. Este recreaţia sa: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghiţit; cuvintele Tale au fost bucuria şi veselia inimii mele" (*Ier. 15:16*). Niciodată nu şi-a găsit vreun om aşa desfătare în vreun lucru pe care l-a iubit cum şi-a găsit-o profetul în Cuvânt. Şi, într-adevăr, cum ar putea sfântul să nu-şi găsească o mare desfătare în Cuvânt? Tot ce socoteşte el a fi preţios se găseşte în Cuvânt. Oare nu-şi găseşte fiul plăcerea în citirea testamentului tatălui său, în care acesta îşi lasă averea fiului?

(iv) Prin *ascunderea* lui. „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea" (*Psalm 119:11, KJV*) – aşa cum ascunde cineva o comoară pentru ca să nu fie furată. Cuvântul este giuvaerul; inima este cutiuţa în care trebuie închis. Mulţi ascund Cuvântul în memoria lor, dar nu în inima lor. Şi de ce să fi închis David Cuvântul în inima lui? „Ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!" Ca un om care poartă un antidot la el atunci când se apropie de un loc infectat, la fel, omul evlavios poartă Cuvântul în inima lui ca pe un antidot spiritual care să-l păzească de infecţia păcatului. De ce au fost atât de mulţi oameni otrăviţi de eroare, alţii de un viciu moral, dacă nu din cauză că nu au ascuns Cuvântul ca pe un antidot sfânt în inimile lor?

(v) Prin *apărarea* lui. Omul înţelept nu va îngădui să i se fure proprietatea, ci îşi va apăra drepturile. David a privit la Cuvânt ca fiind partea sa de moştenire: „Învăţăturile Tale sunt moştenirea mea de veci" (*Psalm 119:111*). Şi credeţi că ar fi îngăduit să-i fie luată moştenirea din mâini? Omul evlavios nu numai că se va lupta pentru Cuvânt, dar va şi muri pentru el: „Am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu" (*Apoc. 6:9*).

(vi) Prin faptul că-l *preferăm* deasupra celor mai preţioase lucruri: (a) Mai mult decât mâncarea: „Am preţuit cuvintele gurii

Sale mai mult decât hrana care-mi e necesară" (*Iov 23:12, KJV*). (b) Mai mult decât bogăţiile: „Mai mult preţuieşte pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri din aur şi din argint" (*Psalm 119:72*). (c) Mai mult decât onoarea. E memorabilă povestea despre regele Edward al VI-lea. În ziua încoronării sale, când i s-au prezentat trei săbii, care semnificau faptul că era regele a trei ţări, regele a spus: „Lipseşte o sabie". La întrebarea care era aceea, el a răspuns: „Sfânta Scriptură, care este «sabia Duhului», şi care trebuie preferată înaintea acestor semne ale regalităţii".

(vii) Prin faptul că *vorbim* despre el: „Limba mea va vorbi despre Cuvântul Tău" (*Psalm 119:172, KJV*). După cum omul lacom vorbeşte despre lucrul preţios pe care tocmai l-a cumpărat, omul evlavios vorbeşte despre Cuvânt. Ce comoară se găseşte în el, cât de plin este de frumuseţe şi dulceaţă! Cei în a căror gură diavolul a pus un căluş, care nu vorbesc niciodată despre Cuvântul lui Dumnezeu, arată că nu au secerat niciodată vreun rod bun din el.

(viii) Prin *conformarea* faţă de Cuvânt. Cuvântul este cadranul lui solar, pe baza căruia îşi programează viaţa, balanţa în care îşi cumpăneşte acţiunile. El copiază Cuvântul în umblarea sa zilnică: „Am păzit credinţa" (*2 Tim. 4:7*). Pavel a păzit credinţa şi a trăit o viaţă de credinţă.

Întrebare: De ce iubeşte omul evlavios Cuvântul?

Răspuns: Din cauza excelenţei Cuvântului.

1. *Cuvântul scris este stâlpul de foc care ne călăuzeşte.* Ne arată ce stânci trebuie să evităm; este harta pe baza căreia navigăm spre Ierusalimul cel nou.

2. *Cuvântul este o oglindă spirituală în care putem vedea starea inimilor noastre.* Oglinda naturii, pe care au avut-o păgânii, le arătau petele din vieţile lor, dar oglinda aceasta ne revelează petele din imaginaţia noastră; oglinda lor a revelat petele lipsei lor de neprihănire, aceasta revelează petele neprihănirii noastre. „Când a venit porunca, păcatul a înviat, şi eu am murit" (*Rom. 7:9*).

Atunci când a venit Cuvântul ca o oglindă, toate pretenţiile mele de auto-neprihănire au murit.

3. *Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă o mângâiere suverană în necazuri.* Cât timp urmăm acest stâlp de foc, stânca ne va urma pe noi.[24] „Aceasta este mângâierea mea în necazul meu: că făgăduinţa Ta îmi dă iarăşi viaţă" (*Psalm 119:50*). Hristos este fântâna de apă vie, Cuvântul este tubul de aur prin care curge ea. Ce altceva ne poate înviora în ceasul morţii, dacă nu cuvântul vieţii (*Fil. 2:16*)?

B: Omul evlavios iubeşte Cuvântul, din cauza eficacităţii cu care lucrează în el

Acest luceafăr a răsărit în inima lui şi s-a transformat în Soarele neprihănirii.

Omul evlavios iubeşte Cuvântul predicat, care este un comentariu asupra cuvântului scris. Scripturile reprezintă ulei şi balsam suveran; predicarea Cuvântului este revărsarea acestora. Scripturile reprezintă mirodeniile preţioase; predicarea Cuvântului reprezintă zdrobirea acestor mirodenii, care cauzează o mireasmă minunată şi o desfătare. Cuvântul predicat este „toiagul de cârmuire al puterii Sale" (*Psalm 110:2*) şi „suflarea buzelor Lui" (Isaia 11:4). Ce s-a spus cândva despre cetatea Tebei, şi anume că era zidită de sunetul harfei lui Amphius, e şi mai adevărat despre convertirea sufletului. El este zidit pe harfa Evangheliei. De aceea, predicarea Cuvântului este numită „puterea lui Dumnezeu spre mântuire" (*1 Cor. 1:24*). Se spune că Hristos ne vorbeşte (acum) prin ea din ceruri (*Evrei 12:25*). Lucrarea aceasta a Cuvântului trebuie preferată lucrării îngerilor.

Omul evlavios iubeşte Cuvântul predicat, în parte din cauza binelui pe care-l găseşte în aceasta – căci a simţit roua căzând împreună cu această mană – şi în parte din cauză că a fost instituită de către Dumnezeu. Domnul a stabilit această rânduială pentru mântuirea lui. Chipul împăratului face ca moneda să fie curentă. Pecetea autorităţii divine pe Cuvântul predicat face din el un instrument care conduce la mântuirea oamenilor.

---

[24] 1 Corinteni 10:4

Folos: Să ne testăm pe baza acestei caracteristici, ca să vedem dacă suntem cu adevărat evlavioşi sau nu: Iubim noi Cuvântul?

1. *Iubim noi Cuvântul scris?* Ce sumă de bani au dat martirii pentru câteva pagini din Biblie! Facem noi din Cuvânt prietenul nostru cel mai bun? După cum Moise a avut deseori în mână „toiagul lui Dumnezeu", la fel ar trebui să avem şi noi „Cartea lui Dumnezeu" în mâinile noastre. Când dorim călăuzire, ne consultăm cu acest oracol sacru? Când găsim că stricăciunea din noi e puternică, ne folosim oare de această „sabie a Duhului" ca să o facem bucăţi? Când suntem descurajaţi, ne ducem noi la această sticlă cu apa vieţii ca să găsim mângâiere? Atunci suntem cu adevărat oameni care iubesc Cuvântul! Dar, vai, cum pot spune că iubesc Scriptura cei care interacţionează rar cu ea? Ochii încep să-i doară când se uită la Biblie. Cele două Testamente sunt atârnate în cui ca o armură ruginită de care se folosesc rareori sau niciodată. Domnul a scris Legea cu propriul deget, dar, cu toate că Domnul s-a străduit să o scrie, oamenii nu se vor strădui s-o citească. Mai degrabă se vor uita la un pachet de cărţi de joc decât la Biblie.

2. *Iubim noi Cuvântul predicat?* Îl preţuim noi în minţile noastre? Îl primim noi în inimile noastre? Ne temem noi să pierdem Cuvântul predicat mai mult decât ne temem de pierderea păcii sau a afacerii noastre? Oare îndepărtarea chivotului e într-adevăr lucrul care ne tulbură?

Iarăşi, ascultăm noi Cuvântul cu un devotament plin de reverenţă? Atunci când se dă cuvântul judecătorului, în sala de tribunal, toţi oamenii ascultă. Atunci când este predicat Cuvântul, I se dă cuvântul Marelui Judecător. Îl ascultăm noi ca şi cum ar fi o problemă de viaţă şi de moarte? Acesta este un semn bun al faptului că iubim Cuvântul.

Iarăşi, iubim noi sfinţenia Cuvântului (*Psalm 119:140*)[25]? Cuvântul este predicat pentru a doborî păcatul şi a avansa sfinţenia. Îl iubim noi pentru spiritualitatea şi puritatea lui? Mulţi iubesc Cuvântul predicat doar pentru elocinţa lui sau din curiozitate. Ei

[25] Conform versiunii KJV: „Cuvântul Tău este foarte pur".

vin la o predică să o asculte cum ascultă o piesă muzicală (*Ezec. 33:31, 32*) sau ca la o grădină, ca să culeagă o floare, dar nu îşi au poftele supuse, nici nu li se îmbunătăţeşte starea inimilor. Aceştia sunt ca femeia nebună care îşi machiază faţa, dar care-şi neglijează sănătatea.

Iarăşi, iubim noi lucrarea de convingere a Cuvântului? Iubim noi Cuvântul atunci când ne atinge conştiinţele şi când trimite săgeţi de mustrare faţă de păcatele noastre? Uneori sarcina păstorului este să mustre. Cel care vorbeşte cuvinte frumoase de la amvon, dar nu ştie să mustre, e ca o sabie care are un mâner fin, dar nu are tăiş. „Mustră cu deplină putere" (*Tit 2:15*). Înmoaie cuiul în ulei, mustră în dragoste, dar bate cuiul cu putere, aplică Cuvântul. Acum, creştine, când Cuvântul îţi atinge păcatul şi spune: „Tu eşti omul acela", iubeşti tu mustrarea aceasta? Îl poţi tu binecuvânta pe Dumnezeu pentru faptul că „sabia Duhului" a făcut o tăietură între tine şi poftele tale? Cu adevărat, acesta este un semn al harului şi arată că eşti unul care iubeşte Cuvântul.

Inima stricată iubeşte mângâierile din Cuvânt, dar nu şi mustrările: „Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetăţii" (*Amos 5:10*). „Ochii le aruncă flăcări!" Ca şi creaturile veninoase care ating otrava care a fost scuipată, „când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă, şi scrâşneau din dinţi împotriva lui" (*Fapte 7:54*). Atunci când Ştefan i-a atins în adâncul sufletului, s-au mâniat şi nu au putut suporta.

Întrebare: Cum putem şti că iubim mustrările Cuvântului?

Răspuns 1: Atunci când dorim să şedem sub o predicare care cercetează inimile. Cui îi pasă de medicamente care nu-şi fac efectul? Omul evlavios nu alege să şadă sub o predicare care nu va lucra asupra conştiinţei sale.

Răspuns 2: Atunci când ne rugăm ca acest Cuvânt să se atingă de păcatele noastre. Dacă există vreo poftă trădătoare în inima noastră, va fi descoperită şi executată. Nu dorim ca păcatul să fie acoperit, ci eliminat. Ne putem deschide inimile înaintea glonţului Cuvântului şi să spunem: „Doamne, ţinteşte în păcatul acesta".

Răspuns 3: Atunci când suntem recunoscători pentru mustrare: „Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui va fi un act de bunătate; să mă mustre, căci aceasta va fi un untdelemn excelent, care nu-mi va sparge capul" (*Psalm 141:5, KJV*). David s-a bucurat să fie mustrat. Să presupunem că un om s-ar găsi în gura leului şi un altul ar împuşca leul, salvându-l pe om: nu ar fi recunoscător omul acela? La fel, atunci când ne aflăm în gura păcatului şi predicatorul împuşcă mortal acel păcat printr-o mustrare a sa, nu vom fi noi recunoscători? Sufletul plin de har se bucură atunci când suliţa ascuţită a Cuvântului i-a străpuns abcesele. El poartă mustrările aşa cum ar purta un cercel în ureche: „Ca o verigă de aur... aşa este înţeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare" (*Prov. 25:12*). În concluzie, predicarea care lucrează convingere e cea care face bine sufletului. O mustrare care răneşte pregăteşte calea spre mângâiere, aşa cum gerul înţepător pregăteşte calea pentru florile frumoase ale primăverii.

SECŢIUNEA 10: UN OM EVLAVIOS ARE DUHUL LUI DUMNEZEU LOCUIND ÎN EL

„Duhul Sfânt, care locuieşte în noi" (*2 Tim. 1:14; Gal. 4:6*). Teologii au ridicat întrebarea dacă omul Îl primeşte pe Duhul Sfânt Însuşi sau nu. Montanus[26] a susţinut că omul evlavios Îl are pe Duhul lui Dumnezeu în aşa fel încât se împărtăşeşte din esenţa Acestuia, devenind o singură persoană cu El. Dar aceasta este pur şi simplu blasfemie. Atunci ar însemna că ar trebui să ne închinăm fiecărui sfânt.

Eu socotesc că Duhul se află în cei evlavioşi, în care curge într-o anumită măsură. Ei au parte de prezenţa Sa şi de influenţele Sale. Atunci când intră soarele într-o cameră, acolo nu e prezent trupul material al soarelui, ci razele care se nasc din el. Într-adevăr, unii teologi au crezut că cei evlavioşi au parte de ceva mai mult decât revărsarea Duhului, dar a spune în ce fel este vorba de mai

[26] Montanus a trăit în secolul al II-lea şi a avut o învăţătură eretică despre Duhul Sfânt, întemeind secta cunoscută sub numele de montanişti (n.tr.).

mult este de nedescris şi e mai potrivit descrierii făcute de o peniţă serafică decât celei ale mele. Duhul lui Dumnezeu Se revelează pe Sine într-un suflet plin de har în două feluri:

1. *Prin acţiunile Sale*

Există acel parfum plăcut pe care îl suflă Duhul asupra inimii şi prin care ea se înalţă la un fel de stare angelică.

Întrebarea 1: Dar cum putem distinge acţiunile Duhului de înşelătorie?

Răspuns: Acţiunile Duhului sunt în conformitate cu Cuvântul. Cuvântul este carul în care călătoreşte Duhul lui Dumnezeu; oriîncotro merge valul Cuvântului, într-acolo suflă şi vântul Duhului.

Întrebarea 2: Cum pot fi deosebite acţiunile Duhului în cel evlavios de impulsurile conştiinţei naturale?

Răspunsul 1: Conştiinţa naturală ne poate provoca uneori să facem aceleaşi lucruri la care ne provoacă Duhul, dar nu din acelaşi principiu. Conştiinţa naturală ne îndeamnă la îndeplinirea îndatoririi noastre, dar îl face pe om să-şi îndeplinească îndatorirea din frica de iad – aşa cum sclavii la galere trag la vâsle de teama de a nu fi bătuţi – în timp ce Duhul îl mişcă pe copilul lui Dumnezeu dintr-un principiu mai nobil. Îl face să-L slujească pe Dumnezeu din propria alegere, făcându-l să socotească îndatorirea ca un privilegiu.

Răspunsul 2: Impulsurile conştiinţei naturale îi duc pe oameni doar la îndeplinirea îndatoririlor mai mici ale religiei, în care inima e mai puţin implicată, cum ar fi citirea Bibliei sau rugăciunea în mod superficial. Pe când acţiunile Duhului în cel evlavios merg mai departe, făcându-l să îndeplinească cele mai grele sarcini, cum ar fi cercetarea de sine, smerirea de sine; da, chiar şi îndatoriri periculoase, cum ar fi mărturisirea Numelui lui Hristos în vremuri periculoase. Acţiunile divine în inimă sunt ca vinul cel nou care

are nevoie de spaţiu să acţioneze. Atunci când Duhul lui Dumnezeu posedă un om, îl trece cu toate pânzele în vânt prin toate dificultăţile.

2. Prin puterile Lui

Acestea sunt variate:

(i) Duhul lui Dumnezeu posedă o putere de *învăţare*; Duhul ne învaţă într-un mod convingător (*Ioan 16:8*). El învaţă cu scopul de a convinge.

(ii) Duhul lui Dumnezeu are o putere de *sfinţire*. Inima este în mod natural stricată, dar, atunci când intră în ea Duhul, el scoate afară păcatul şi aduce înăuntru harul. Duhul lui Dumnezeu a fost reprezentat printr-un porumbel, care e o emblemă a purităţii. Duhul face din inimă un templu al purităţii şi un paradis al plăcerii. Uleiul sfânt al consacrării a fost doar o prefigurare a Duhului (*Exod 30:25*). Duhul sfinţeşte imaginaţia omului, făcând mintea să se implice în meditaţii sfinte. El sfinţeşte voinţa, înclinând-o spre bine, astfel încât acum îi va plăcea la fel de mult să-L slujească pe Dumnezeu pe cât i-a plăcut înainte să păcătuiască împotriva Lui. Detergentul plăcut mirositor parfumează pânza. La fel, Duhul lui Dumnezeu într-un om îl parfumează cu sfinţenie şi face din inima lui o hartă a cerului.

(iii) Duhul lui Dumnezeu are puterea de *a da viaţă*: „Duhul dă viaţa" (*2 Cor. 3:6*). După cum aerul suflat într-o orgă o face să sune, la fel, suflarea Duhului cauzează viaţă şi mişcare. Atunci când profetul Ilie s-a întins peste copilul mort, acesta a revenit la viaţă (*1 Împ. 17:22*); la fel, când Duhul lui Dumnezeu se întinde peste sufletul omului, insuflă viaţă în el.

După cum viaţa noastră se datorează acţiunilor Duhului, la fel e şi în cazul vigorii noastre: „Când m-a răpit Duhul" (*Ezec. 3:14*). Atunci când inima este plecată spre pământ şi este nepăsătoare faţă de îndatorire, Duhul lui Dumnezeu o înalţă. El dă un tăiş ascuţit emoţiilor; el face dragostea să fie aprinsă şi nădejdea vie. Duhul îndepărtează greutăţile de pe suflet şi îi dă aripi: „Dar fără să bag de seamă, sufletul m-a făcut să fiu ca şi carele lui Aminadib" (*C. Cânt. 6:12, KJV*). Roţile sufletului erau scoase înainte şi el înainta cu greu, dar atunci când Duhul Celui Atotputernic stăpâneşte un

om, el aleargă cu rapiditate pe căile Domnului, iar sufletul său este asemenea carelor lui Aminadib.

(iv) Duhul lui Dumnezeu are o putere de *jurisdicţie*; El conduce şi guvernează. Duhul lui Dumnezeu domneşte în suflet; El ţine în frâu violenţa stricăciunii dinăuntru; El nu va îngădui ca omul să trăiască în deşertăciune şi uşurătate ca şi ceilalţi. Duhul lui Dumnezeu nu va fi detronat; El îşi exercită autoritatea asupra inimii, „orice gând făcându-l rob ascultării de Hristos" (*2 Cor. 10:5*).

(v) Duhul are o putere de *înmuiere*, de aceea este comparat cu focul care topeşte ceara. Duhul transformă cremenea în carne: „Vă voi da o inimă de carne" (*Ezec. 36:26*). Cum se va întâmpla acest lucru? „Voi pune Duhul Meu în voi" (*v. 27*). Cât timp inima este tare, e nesimţitoare ca un buştean, nefiind mişcată nici de judecăţi, nici de îndurări, dar atunci când intră în ea Duhul lui Dumnezeu, El transformă inima omului, făcând-o la fel de sensibilă precum ochiul, inima supunându-se de acum acţiunilor divine.

(vi) Duhul lui Dumnezeu are puterea de a da *tărie* omului; El insuflă tărie şi sprijin pentru lucrare; El este un Duh de putere (*2 Tim. 1:7*). Duhul lui Dumnezeu îl ridică pe un om deasupra lui însuşi: „întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru" (*Efes. 3:16*). Duhul întăreşte credinţa şi animă curajul. El ridică o parte a crucii, făcând-o mai uşoară de purtat. Duhul nu numai că dă suficientă putere, dar o dă din abundenţă.

Întrebare: Cum vom şti dacă acţionăm în puterea Duhului lui Dumnezeu sau în puterea abilităţilor noastre?

Răspunsul 1: Atunci când ne aruncăm smeriţi în braţele lui Dumnezeu pentru asistenţă, aşa cum a făcut David, când a mers împotriva lui Goliat şi când a cerut ajutorul lui Dumnezeu: „eu vin împotriva ta în Numele Domnului" (*1 Sam. 17:45*).

Răspunsul 2: Atunci când îndatoririle noastre au la bază o poruncă divină, le îndeplinim cu o motivaţie curată.

Răspunsul 3: Atunci când am descoperit că Dumnezeu merge împreună cu noi, Îi dăm Lui slava pentru toate lucrurile (*1 Cor. 15:10*). Lucrul acesta arată cu claritate că îndatorirea a fost dusă la îndeplinire prin puterea Duhului lui Dumnezeu şi nu prin abilităţile noastre înnăscute.

(vii) Duhul lui Dumnezeu are putere de *mângâiere*. Tristeţea poate apărea într-o inimă stăpânită de har (*Psalm 43:5*). Ca şi cerul, care, cu toate că e un corp strălucitor şi luminos, totuşi poate fi acoperit de nori; tristeţea aceasta e cauzată de răutatea lui Satan, care, dacă nu ne poate distruge, va căuta să ne tulbure. Dar Duhul lui Dumnezeu în noi ne înveseleşte şi ne înviorează în mod plăcut. El este numit *parakletos*, „Mângâietorul" (*Ioan 14:16*). Aceste mângâieri sunt reale şi infailibile. De aceea sunt numite „pecetea Duhului" (*Efes. 1:13*). Când un lucru e pecetluit, este ferm şi neîndoielnic. La fel, atunci când un creştin are pecetea Duhului, mângâierile lui sunt confirmate. Fiecare om evlavios are parte în oarecare măsură de această înviorare a Duhului; el are sămânţa şi începuturile bucuriei, cu toate că floarea nu e încă deplin crescută şi deschisă.

Întrebare: În ce fel dă mângâiere Duhul?

Răspunsul 1: Prin faptul că ne arată că suntem într-o stare de har. Creştinul nu-şi poate vedea întotdeauna bogăţiile. Lucrarea harului se poate să fi fost înscrisă pe inimă, dar cu un scris cifrat. Duhul îi dă cheia pentru descifrarea acelor caractere întunecate şi îi vorbeşte despre înfiere, în urma căreia are parte de bucurie şi pace. „Şi noi am primit Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său" (*1 Cor. 2:12*).

Răspunsul 2: Duhul ne mângâie dându-ne unele experienţe răpitoare ale dragostei lui Dumnezeu: „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt" (*Rom. 5:5*). Dragostea lui Dumnezeu este ca o cutiuţă cu ulei preţios – şi numai

Duhul poate deschide această cutiuţă, umplându-ne de un parfum sublim.

Răspunsul 3: Duhul ne mângâie ducându-ne la sângele lui Hristos. Atunci când omul este obosit şi gata să cedeze, îl ducem la apă şi el e înviorat; la fel, atunci când suntem copleşiţi de povara păcatului, Duhul ne duce la fântâna cu sângele lui Hristos: „În ziua aceea, se va deschide... un izvor..." (*Zah. 13:1*). Duhul ne ajută să bem din apele îndreptăţirii care curg din coasta lui Hristos. Duhul aplică tot ce a dobândit Hristos pentru noi; El ne arată că păcatele ne-au fost îndepărtate în Hristos şi că, deşi în noi suntem pângăriţi, suntem fără prihană în Capul nostru.

Răspunsul 4: Duhul ne mângâie prin faptul că ne ajută conştiinţa să ne mângâie. Copilul trebuie învăţat înainte să poată vorbi. Duhul deschide gura conştiinţei şi o ajută să vorbească şi să depună mărturie înaintea omului că starea lui e bună, astfel încât el începe să primească mângâiere: „cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor" (*Rom. 9:1*). Conştiinţa scrie un certificat în favoarea acelui om, apoi vine Duhul Sfânt şi semnează certificatul.

Răspunsul 5: Duhul revarsă uleiul bucuriei prin două ţevi de aur:

1. *Rânduielile.* După cum lui Hristos I S-a schimbat înfăţişarea pe când Se ruga (*Luca 9:29*), pe faţa Lui apărând o strălucire glorioasă, la fel, adeseori în folosirea rânduielilor cei evlavioşi au astfel de răpiri de bucurie şi de transfigurări ale sufletului, încât sunt ridicaţi deasupra lumii acesteia, dispreţuind toate lucrurile de jos.

2. *Promisiunile.* Promisiunile dau mângâiere: (i) Din cauza certitudinii lor (*Rom. 4:16*). În promisiunile Sale, Dumnezeu Şi-a pus adevărul la amanetare. (ii) Din cauza caracterului lor potrivit, fiind calculate pentru condiţia fiecărui creştin în parte. Promisiunile sunt ca o grădină de ierburi. Nu există vreo boală pentru care să nu se găsească acolo o iarbă care s-o vindece. Dar

promisiunile, în ele însele, nu pot da mângâiere. Numai Duhul ne ajută să sugem din ele mierea din fagure. Promisiunile sunt asemenea unui recipient de distilare, plin cu ierburi, dar din care nu va picura licoare până nu se pune foc sub el. Astfel că atunci când Duhul lui Dumnezeu (care este comparat cu un foc) este aşezat sub distileria promisiunilor, acestea distilează mângâiere pentru suflet. În felul acesta vedem în ce fel se găseşte Duhul în cei evlavioşi prin puterile Sale.

Obiecţie: Oare plinătatea cu Duhul Sfânt reprezintă semnul unui om evlavios? Nu se spune despre cei răi că s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt (*Evrei 6:4*)?

Răspuns: Oamenii răi se pot împărtăşi din lucrarea Duhului, dar nu au parte de locuirea Lui în ei. Se poate să experimenteze mişcarea Duhului lui Dumnezeu asupra lor; dar El intră în inimile celor evlavioşi (*Ezec. 3:24*).

Obiecţie: Dar şi cei neregeneraţi gustă darul ceresc (*Evrei 6:4*).

Răspuns: Cu ei se întâmplă ca şi cu bucătarii care gustă din mâncarea pe care o prepară, dar care nu sunt hrăniţi de ea. Gustarea e aici opusă mâncării. Cei evlavioşi nu au parte doar de un strop sau de o degustare a Duhului, ci El este în ei ca un râu de apă vie (*Ioan 7:38*).

Folosul 1: Îi marchează ca neevlavioşi pe cei care nu au Duhul lui Dumnezeu: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (*Rom. 8:9*). Şi, dacă nu este al lui Hristos, atunci al cui e? Cărui regiment îi aparţine? Aceasta e nenorocirea unui păcătos, să nu aibă Duhul lui Dumnezeu. Cred că e un lucru foarte ofensator să-i auzi pe nişte oameni care nu au avut niciodată Duhul lui Dumnezeu, spunând: „nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt" (*Psalm 51:11*). Oare beţivii şi cei care înjură vor spune că au în ei Duhul lui Dumnezeu? Oare cei care sunt răi şi necuraţi au Duhul lui Dumnezeu? Ar fi o blasfemie să spui că aceştia au Duhul. Oare

binecuvântatul Duh îşi va părăsi palatul ceresc ca să vină şi să trăiască într-o închisoare? Inima omului păcătos e o temniţă, atât în ce priveşte întunericul, cât şi groaza ei, şi oare va fi închis Duhul cel liber[27] al lui Dumnezeu într-o temniţă (*Psalm 51:12*)? Inima celui păcătos este emblema iadului. Ce să facă Duhul Sfânt acolo? Inimile rele nu sunt temple, ci cocini de porci, în care îşi are lăcaşul duhul cel necurat – „domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării" (*Efes. 2:2*). Ne-ar fi groază să trăim într-o casă bântuită de duhuri rele; inima păcătosului e bântuită. „Cum a fost dată bucăţica, a intrat Satana în Iuda" (*Ioan 13:27*). Satan abuzează de cel evlavios, dar intră în cel rău. Atunci când demonii au intrat în turma de porci, ei s-au repezit de pe râpă în mare (*Matei 8:32*). Oare care să fie cauza pentru care oamenii aleargă cu atâta poftă să comită păcatul, dacă nu faptul că diavolul a intrat în porcii aceştia?

În al doilea rând, acest lucru îi elimină din rândul celor evlavioşi pe cei care nu numai că nu au Duhul, dar îşi şi bat joc de El – ca acei evrei care au spus: „Sunt plini de must!" (*Fapte 2:13*). Şi, într-adevăr, aşa au fost apostolii – erau plini de vinul Duhului. Cum este Duhul batjocorit de către fiii lui Belial! Aceştia (zic ei) sunt „oamenii Duhului". O, nenorociţilor, cum puteţi să faceţi din acele organe care ar trebui să-L laude pe Dumnezeu nişte instrumente ale blasfemiei! Batjocorirea Duhului e foarte aproape de dispreţuirea Lui. Cum pot fi sfinţiţi oamenii, decât prin Duhul? De aceea, a-L batjocori înseamnă a se veseli de propria condamnare.

Folosul 2: Dacă vreţi să fiţi număraţi în rândul celor evlavioşi, străduiţi-vă să aveţi parte de locuirea binecuvântată a Duhului. Rugaţi-vă împreună cu Melanchthon: „Doamne, înflăcărează-mi inima prin Duhul Tău cel Sfânt"; şi împreună cu mireasa: „Scoală-te, crivăţule! Vino, vântule de miazăzi! Suflaţi peste grădina mea" (*C. Cânt. 4:16*). Ca marinarul care doreşte să sufle vântul ca să-l ducă pe mare, la fel, cereţi şi voi suflarea dătătoare de viaţă a Duhului, de vreme ce promisiunile Lui dau aripi

[27] Confort versiunii KJV, unde e redat cu „Duh liber" (n.tr.).

rugăciunilor voastre. „Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (*Luca 11:13*). Duhul lui Dumnezeu este un giuvaer de preţ. Mergeţi la Dumnezeu după El: „Doamne, dă-mi Duhul Tău. Unde este giuvaerul pe care mi l-ai promis? Când îmi va fi sufletul ca lâna lui Ghedeon, umed din cauză că l-a udat roua cerului?"

Gândiţi-vă la cât de necesar ne este Duhul. Fără El nu putem face nimic acceptabil înaintea lui Dumnezeu:

1. *Nu ne putem ruga fără El.* El este Duhul de mijlocire (*Zah. 12:10*). El ajută atât gândirea, cât şi emoţiile: „Duhul ne ajută ... cu suspine negrăite" (*Rom. 8:26*).

2. *Nu putem să ne împotrivim ispitei fără El*: „veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi" (*Fapte 1:8*). Cel care experimentează valul naturii stricate şi vântul ispitei va fi în mod necesar dus de curent la vale dacă nu bate vântul contrar al Duhului.

3. *Nu putem fi roditori fără Duhul.* „Ploaia aurie din ceruri udă inimile însetate". De ce este oare comparat Duhul cu roua şi cu ploaia, dacă nu ca să ne arate că nu putem produce niciun snop de har până nu cade peste noi roua lui Dumnezeu?

4. *Fără Duhul, nicio rânduială bisericească nu e eficace faţă de noi.* Rânduielile bisericeşti sunt tuburile conducătoare ale harului, dar Duhul este izvorul. Unii se mulţumesc să aibă „ca preot pe un levit" (*Jud. 17:13*), dar nu privesc niciodată mai departe. Ca şi cum un negustor s-ar mulţumi că îi este corabia bine echipată şi că are un echipaj bine pregătit, chiar dacă nu are parte niciodată de o pală de vânt. Corabia rânduielilor religioase nu ne va duce niciodată în ceruri, chiar dacă un înger ar fi cârmaciul ei, dacă nu suflă vântul Duhului lui Dumnezeu. Duhul este sufletul Cuvântului, fără de care acesta e numai literă moartă. Predicatorii pot prescrie medicamentul, dar Duhul lui Dumnezeu e Cel care-l face să acţioneze. Inimile noastre sunt ca trupul lui David atunci

când a îmbătrânit: „îl acopereau cu haine, şi nu se putea încălzi" (*1 Împ. 1:1*). Aşa că, deşi slujitorii lui Dumnezeu ne acoperă cu rugăciuni şi cu sfaturi, ca şi cu nişte haine călduroase, totuşi suntem reci şi amorţiţi până nu vine Duhul lui Dumnezeu; atunci vom spune la fel ca ucenicii: „Nu ne ardea inima în noi?" (*Luca 24:32*). De aceea, o, ce nevoie avem de Duhul!

În al treilea rând, voi, cei care aveţi binecuvântatul Duh manifestat prin energia Sa şi prin operaţiile Sale dătătoare de viaţă:

1. Recunoaşteţi dragostea lui Dumnezeu care face distincţie între oameni. Duhul reprezintă semnul celor aleşi (*1 Ioan 3:24*). Hristos i-a dat lui Iuda traista, dar nu i-a dat şi Duhul Său. Duhul este un semn de dragoste. Acolo unde Dumnezeu îşi dă Duhul ca arvună, Se dă pe Sine ca parte de moştenire. Duhul este o binecuvântare comprehensivă; în El stau toate lucrurile bune (*Matei 7:11*). Ce aţi fi voi fără Duhul, decât nişte cadavre? Fără El, Hristos nu v-ar folosi la nimic. Sângele lui Hristos nu e îndeajuns fără suflarea lui Dumnezeu. O, atunci, fiţi-I recunoscători pentru Duhul. Magnetul acesta nu-şi va înceta niciodată lucrarea până nu vă va atrage în ceruri.

2. Dacă aveţi acest Duh, nu-L întristaţi (*Efes. 4:30*). Îl vom întrista noi pe Mângâietorul nostru?

Întrebare: Cum Îl putem întrista pe Duhul?

Răspunsul 1: Atunci când respingem cu răutate acţiunile Lui. Duhul ne şopteşte uneori în urechi şi ne cheamă la Dumnezeu aşa cum a făcut în cazul lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel" (*Gen. 35:1*). La fel, Duhul spune: „Scoală-te, du-te la rugăciune, retrage-te ca să te întâlneşti cu Dumnezeu". Acum, dacă ne împotrivim acestor acţiuni şi întreţinem ispita de a umbla după lucruri deşarte, aceasta înseamnă întristarea Duhului. Dacă respingem chemările Duhului vom pierde mângâierile Duhului.

Răspunsul 2: Întristăm Duhul atunci când negăm lucrarea Duhului în inimile noastre. Dacă o persoană îi dă alteia un dar, iar acela neagă acest fapt şi afirmă că nu l-a primit niciodată, aceasta ar însemna un abuz faţă de dragostea prietenului său. Deci,

creştine, atunci când Dumnezeu ţi-a dat Duhul Său, lucru mărturisit de acele înmuieri ale inimii şi de dorinţele pasionate după cer, dacă tu totuşi negi că ai avut vreodată parte de lucrarea de înnoire a Duhului în viaţa ta, lucrul acesta reprezintă o nerecunoştinţă crasă care-L întristează pe Duhul. Renunţă la faptele păcătoase ale firii pământeşti, dar nu nega lucrarea plină de har a Duhului.

SECŢIUNEA 11: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM SMERIT

El este ca soarele la zenit, care, atunci când e mai înălţat pare a fi mai jos. Augustin denumeşte smerenia mama harului. Dar înainte să vă arăt cum este omul smerit, voi prezenta trei distincţii care trebuie făcute:

1. *Eu fac distincţie între smerenie şi a fi smerit de ceea ce ţi se întâmplă*

Un om poate fi smerit de ceea ce i se întâmplă, dar fără să aibă smerenia ca trăsătură. Păcătosul poate fi smerit prin necaz. Starea lui e una joasă, dar nu şi dispoziţia sa lăuntrică. Omul evlavios nu e numai smerit, ci are şi smerenie lăuntrică. Inima lui are o condiţie la fel de joasă ca şi starea lui.

2. *Eu fac distincţie între smerenia exterioară şi cea lăuntrică*

Există o mare diferenţă între un comportament smerit şi un duh smerit.

(i) O persoană se poate comporta cu smerenie faţă de alţii, dar totuşi să fie mândră. Cine a fost mai smerit ca Absalom în ce priveşte comportamentul său exterior? „Când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca, şi-l săruta" (*2 Sam. 15:5*). Dar, cu toate că se comporta smerit, el aspira la coroană: „Când veţi auzi sunetul trâmbiţei, să ziceţi: «Absalom s-a făcut împărat la Hebron!»" (v. 10). Aici vedem mândria îmbrăcată în mantia smereniei.

(ii) O persoană se poate comporta cu smerenie faţă de Dumnezeu, dar totuşi să fie mândră. „Ahab şi-a pus un sac pe trup,

şi a postit ... şi mergea încet" (*1 Împ. 21:27*), dar inima lui nu era smerită. Omul îşi poate pleca spre pământ capul ca un pipirig[28], în timp ce-şi înalţă semnele mândriei în inimă.

3. *Eu fac distincţie între smerenie şi diplomaţie*

Mulţi manifestă semne de smerenie ca să-şi urmărească scopurile. Papistaşii par să fie sfinţii cei mai smeriţi şi mai mortificaţi, dar aceasta e mai mult subtilitate decât smerenie. Căci în felul acesta ei adună venitul pământului întreg în posesiunea lor. Ei pot face toate acestea şi totuşi să nu aibă evlavie.

Întrebare: Cum poate şti un creştin dacă este smerit şi, prin urmare, evlavios?

Răspunsul 1: Sufletul smerit este golit de orice gânduri înalte cu privire la sine. Bernard numeşte smerenia o anihilare a sinelui. „Dumnezeu îl va mântui pe cel smerit" (*Iov 22:29, KJV*). În ebraică, e: „cel cu ochii plecaţi". Omul smerit are gânduri mai smerite cu privire la sine decât pot avea alţii cu privire la el. David, cu toate că a fost împărat, totuşi s-a văzut pe sine ca un vierme: „eu sunt vierme, nu om" (*Psalm 22:6*). Bradford, un martir, se socotea un păcătos. „Dacă sunt nevinovat, nu îndrăznesc să-mi ridic capul" (*Iov 10:15*) – ca şi vioreaua, care este o floare frumoasă, dar care îşi ţine capul plecat.

Răspunsul 2: Sufletul smerit îi socoteşte pe alţii mai buni decât el: „fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi" (*Fil. 2:3*). Omul smerit îi preţuieşte pe alţii mai presus decât pe sine, iar motivul e că poate să-şi vadă mai bine stricăciunea inimii sale decât pe a altora. El îşi vede propria stricăciune şi socoteşte că nu aşa stau lucrurile în cazul altora; harurile lor nu sunt atât de slabe ca ale lui; stricăciunea lor nu e atât de puternică. „Cu siguranţă", gândeşte el, „ei au inimi mai bune decât am eu". Creştinul smerit îşi studiază slăbiciunile proprii şi calităţile celorlalţi şi aceasta îl face să-i preţuiască pe alţii mai presus decât pe sine. „Negreşit,

[28] Isaia 58:5

sunt mai prost decât oricine" (*Prov. 30:2*). Iar Pavel, cu toate că a fost cel mai mare dintre apostoli, totuşi s-a numit pe sine „cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii" (*Efes. 3:8*).

Răspunsul 3: Sufletul smerit are o apreciere joasă cu privire la îndatoririle pe care le-a îndeplinit. Mândria este aptă să se infiltreze în lucrurile noastre sfinte ca viermele în cele mai dulci fructe şi ca spuma în vinul cel mai bun. Persoana smerită îşi deplânge nu numai păcatele, ci şi îndatoririle îndeplinite. După ce s-a rugat şi a plâns, el spune: „Vai, ce puţine am făcut! Dumnezeu ar putea să mă condamne pentru toate acestea". El spune la fel ca bunul Neemia: „Aminteşte-Ţi de mine, o, Dumnezeul meu, şi în ce priveşte acest lucru, şi cruţă-mă" (*Neemia 13:22*).[29] „Aminteşte-Ţi, Doamne, cum mi-am revărsat sufletul, dar cruţă-mă şi iartă-mă". El vede că cele mai bune realizări ale sale cântăresc prea puţin; de aceea, doreşte ca meritele lui Hristos să fie puse în talerul său. Sfântul smerit roşeşte când priveşte la foaia de hârtie pe care a scris-o. El vede că nu poate scrie drept, nici fără să facă ştersături. Lucrul acesta îl smereşte şi-l face să se gândească la faptul că cele mai bune realizări ale sale sunt deficiente. El picură otravă pe jertfa sa. „O", spune el, „nu îndrăznesc să spun că m-am rugat sau că am plâns; lucrurile pe care le trec drept realizări se poate ca Dumnezeu să le treacă drept păcate".

Răspunsul 4: Omul smerit preferă întotdeauna documentele de acuzare împotriva lui însuşi. El se plânge, nu de condiţiile sale, ci de inima sa. „O, inima aceasta necredincioasă!" „Doamne", a spus Hooper, „eu sunt iad, dar Tu eşti cer". Ipocritul spune întotdeauna ce bun este el. Sufletul smerit spune întotdeauna cât de rău este el. Pavel, acel sfânt deosebit, a fost răpit la al treilea cer, dar iată cum îşi deplânge stricăciunea această pasăre a paradisului: „O, nenorocitul de mine!" (*Rom. 7:24*). Bradford, acel om sfânt, s-a numit pe sine un „păcătos cu inima împietrită". Cu cât posedă mai multă cunoaştere un creştin, cu atât mai mult se plânge de

[29] În versiunea KJV. Traducerea Dumitru Cornilescu nu conţine aceste cuvinte (n.tr.).

ignoranţă; cu cât are mai multă credinţă, cu atât se plânge mai mult de necredinţa sa.

Răspunsul 5: Omul smerit Îi va da dreptate lui Dumnezeu când trece prin încercări: „Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat" (*Neemia 9:33*). Dacă oamenii îl asupresc şi îl defaimă, sufletul smerit recunoaşte dreptatea lui Dumnezeu în mijlocul necazurilor: „Iată că am păcătuit!" (*2 Sam. 24:17*). „Doamne, mândria mea, sterpiciunea mea, excesul meu de predici au fost cauza tuturor acestor judecăţi." „Norii şi negura Îl înconjoară, dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Său de domnie" (*Ps. 97:2*).

Răspunsul 6: Sufletul smerit este unul care-L măreşte pe Hristos (*Fil. 1:20*). El Îi dă lui Hristos şi harului fără plată slava pentru toate acţiunile sale. Regele Knut[30] şi-a luat coroana de pe cap şi a pus-o pe un crucifix. La fel, un sfânt smerit va da jos de pe cap cununa cinstei şi o va pune pe capul lui Hristos. Şi motivul este dragostea pe care o poartă pentru Hristos. Dragostea se poate despărţi de orice de dragul obiectului iubit. Isaac a iubit-o pe Rebeca şi a renunţat la giuvaerurile sale de dragul ei (*Gen. 24:53*). Sfântul smerit Îl iubeşte din toată inima pe Hristos, de aceea se poate despărţi de orice lucru de dragul Lui. El Îi dă lui Hristos onoarea şi lauda pentru tot ce face. Lăsaţi-L pe Hristos să poarte acele giuvaeruri.

Răspunsul 7: Sufletul smerit e gata să accepte mustrarea pentru păcat. Omul rău se crede prea sus ca să se plece înaintea unei mustrări. Profetul Mica obişnuia să-i spună lui Ahab despre păcatul lui, iar împăratul a spus: „Îl urăsc" (*1 Împ. 22:8*). Pentru un om mândru, mustrarea e ca turnarea de apă pe var, care astfel se încălzeşte şi mai tare. Sufletul plin de har îl iubeşte pe cel care-l mustră: „mustră pe cel înţelept, şi el te va iubi" (*Prov. 9:8*).

---

[30] Rege al Angliei între 1016-1035, de origine daneză. În text apare sub varianta de Canute (n.tr.).

Creştinul cu un duh smerit poate accepta dojana unui duşman şi mustrarea unui prieten.

Răspunsul 8: Omul smerit e gata să-şi aibă numele şi darurile eclipsate, astfel ca slava lui Dumnezeu să poată creşte. El este mulţumit să fie întrecut de alţii în ce priveşte darurile şi aprecierea, astfel încât coroana lui Hristos să strălucească mai tare. Acesta este moto-ul omului smerit: „Eu să mă micşorez; Hristos să fie înălţat". E dorinţa lui ca Hristos să fie înălţat şi, dacă se întâmplă acest lucru, indiferent cine ar fi instrumentul, el se bucură. „Unii îl propovăduiesc pe Hristos din pizmă" (*Fil. 1:15*). Ei predicau ca să-i fure pe unii dintre ascultătorii lui Pavel. „Ei bine", a spus el, „Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta" (*v. 18*). Creştinul smerit e mulţumit să fie dat la o parte dacă Dumnezeu are alte instrumente care Îi pot aduce mai multă slavă.

Răspunsul 9: Sfântului smerit îi place starea pe care o consideră Dumnezeu ca cea mai bună pentru el. Omul mândru se plânge că nu are mai mult; omul smerit se miră că are atât de mult: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările Tale" (*Gen. 32:10*). Atunci când inima este smerită, se poate pleca la o stare şi mai joasă. Creştinul care îşi priveşte păcatele se miră că nu îi merge mai rău; el nu va spune că îndurările sale sunt mici, ci că păcatele îi sunt prea mari. El ştie că, indiferent cât de adânc taie Dumnezeu în el, când îl sculptează, aceasta e mai mult decât merită el; realizarea acestui lucru îl aduce pe genunchi în recunoştinţă.

Răspunsul 10: Creştinul smerit se va pleca înaintea celei mai de jos persoane şi a celei mai de jos funcţii; îi va vizita pe cei mai săraci dintre mădularele lui Hristos. Bubele lui Lazăr îi sunt mai preţioase decât purpura bogatului.[31] El nu va spune: „Stai acolo, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt ca tine" (*Isaia 65:5, KJV*), ci: „coborâţi-vă la oamenii de stare joasă" (*Rom. 12:16, KJV*).

[31] cf. Luca 16:19-31

Folosul 1: Dacă smerenia reprezintă caracterul inseparabil al omului evlavios, veniţi să ne cercetăm inimile pe baza acestei caracteristici. Suntem noi smeriţi? Vai, unde este smerenia celor care sunt plini de mândrie şi gata să explodeze? Dar, cu toate că oamenii sunt mândri, nu vor recunoaşte acest lucru. Acest fiu bastard, mândria, s-a născut, dar nimeni nu doreşte să-şi recunoască paternitatea. De aceea, daţi-mi voie să vă pun câteva întrebări – şi daţi voie conştiinţei să răspundă:

1. *Oare cei care se laudă nu sunt mândri?* „Nu vă lăudaţi bine" (*1 Cor. 5:6*). (i) Cei care se laudă cu bogăţiile lor; inimile lor sunt pline de mândrie din cauza proprietăţilor lor. Sf. Bernard numeşte mândria vărul omului bogat. „Prin bogăţiile tale inima ţi s-a îngâmfat foarte mult" (*Ezec. 28:5*). (ii) Cei care se laudă cu îmbrăcămintea lor. Mulţi se îmbracă în aşa fel încât îl fac pe diavolul să se îndrăgostească de ei. Culori ţipătoare, sâni goi, aluniţe pictate pe faţă, ce altceva sunt acestea decât steagurile şi flamurile pe care le flutură mândria? (iii) Cei care se laudă cu frumuseţea lor. Trupul nu este decât ţărână şi sânge puse laolaltă. Solomon a spus: „Frumuseţea este deşartă" (*Prov. 31:30*). Cu toate acestea, unii dau dovadă de atâta deşertăciune încât se laudă cu deşertăciunea. (iv) Cei care se laudă cu darurile lor. Aceste podoabe şi ornamente nu-i înalţă în ochii lui Dumnezeu. Îngerul este o creatură cu multă cunoştinţă, dar luaţi smerenia de la un înger şi va deveni un diavol.

2. *Oare cei care au o părere înaltă despre calităţile lor nu sunt mândri?* Cei care se uită la ei înşişi în oglinda dragostei de sine, care măreşte imaginea, se văd mai buni decât sunt. Simon Magul le spunea altora că el era un om însemnat (*Fapte 8:9*). Alexandru a simţit nevoia să se dea drept fiul lui Jupiter şi din rasa zeilor. Sapor, împăratul Persiei, s-a intitulat pe sine „Fratele Soarelui şi al Lunii". „Şi-a luat cutia cu vopsea şi a scris cuvinte lungi de jumătate de metru" (*Horaţiu*).[32] Am citit despre un papă

[32] Poetul roman Horaţiu satiriza obiceiul unui poet contemporan de a inventa cuvinte extrem de lungi (n.tr.).

care a pus piciorul pe grumazul împăratului Frederic şi, ca să-şi justifice mândria, a citat textul: „Vei păşi peste lei şi peste năpârci, şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi" (*Psalm 91:13*). Nu există idol atât de mare ca sinele.

3. *Oare nu sunt mândri cei care-i dispreţuiesc pe alţii?* Fariseii „se încredeau în ei înşişi că sunt neprihăniţi şi dispreţuiau pe ceilalţi" (*Luca 18:9*). Poporul chinez afirmă că Europa are un ochi, că ei au doi, şi că restul lumii e oarbă. Omul mândru se uită la alţii cu un astfel de ochi dispreţuitor cum s-a uitat Goliat la David: „Filisteanul s-a uitat şi, când a zărit pe David, a râs de el" (*1 Sam. 17:42*). Cei care stau pe acoperişul clădirii mândriei se uită la ceilalţi oameni şi nu-i văd mai mari decât nişte ciori.

4. *Oare cei care-şi trâmbiţează propriile laude nu sunt mândri?* „Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care se lăuda că el este ceva" (*Fapte 5:36, KJV*). Omul mândru este heraldul propriilor fapte bune; el îşi trâmbiţează faima, şi în aceasta constă viciul lui, că îşi pictează propria virtute.

5. *Oare cei care-şi însuşesc slava care I se cuvine lui Dumnezeu nu sunt mândri?* „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu?" (*Dan. 4:30*). Aşa spune omul mândru: „Oare nu sunt acestea rugăciunile pe care le-am înălţat eu? Oare nu sunt acestea faptele de caritate pe care le-am săvârşit eu?" Atunci când Irod a vorbit în public şi poporul a strigat numindu-l zeu (*Fapte 12:22*), el s-a mulţumit să-şi însuşească această slavă. Mândria reprezintă cel mai mare sacrilegiu; ea fură slava lui Dumnezeu.

6. *Oare cei care nu sunt mulţumiţi niciodată de starea lor nu sunt mândri?* Ei vorbesc cu asprime despre Dumnezeu, punându-I la îndoială purtarea de grijă şi înţelepciunea, ca şi când nu le-ar fi făcut nicicând bine. Pe omul mândru nici Dumnezeu nu-l poate

mulţumi, ci, la fel ca Momus[33], el găseşte întotdeauna greşeli, pe care le aruncă în faţa cerului.

O, veniţi să ne cercetăm pe noi înşine, să vedem dacă nu cumva este în noi vreun aluat din mândria aceasta. Omul este în natura lui o bucată de carne mândră; păcatul curge prin sângele lui. Primii noştri părinţi au căzut din cauza mândriei lor. Au aspirat să fie dumnezei. Există sămânţa acestei mândrii în cei mai buni dintre oameni, dar cei evlavioşi nu se supun ei. Ei se străduiesc să ucidă prin mortificare această buruiană. Cu siguranţă, însă, că acolo unde domneşte acest păcat şi unde se înmulţeşte, el nu poate conlocui cu harul. Dacă-l numeşti evlavios pe omul căruia îi lipseşte smerenia, ai putea la fel de bine să-l numeşti prudent pe omul căruia îi lipseşte discreţia.

Folosul 2: Străduiţi-vă să dobândiţi această caracteristică: fiţi smeriţi. Este un îndemn apostolic: „să fiţi îmbrăcaţi cu smerenie" (*1 Petru 5:5, KJV*). Îmbrăcaţi-o ca pe o haină brodată. E mai bine să-ţi lipsească orice altceva decât smerenia. De fapt, e mai bine să-ţi lipsească „mângâierea Duhului" decât smerenia. „Ce alta cere Domnul de la tine decât ... să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (*Mica 6:8*).

1. *Cu cât are mai mare valoare un om, cu atât este mai smerit.* Sfinţii de aur se pleacă în smerenie. Unii dintre cei din vechime au comparat smerenia cu piatra de Celidonia, care este mică, dar de mare preţ.

2. *Dumnezeu îl iubeşte pe sufletul smerit.* Dumnezeu nu-Şi găseşte plăcerea în faptul că ne-am născut într-o familie de rang înalt, ci în inimile noastre smerite. Duhul smerit se află în raza privirii lui Dumnezeu: „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit" (*Isaia 66:2*). Inima smerită este palatul lui Dumnezeu: „Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie; dar sunt cu omul zdrobit şi smerit" (*Isaia 57:15*). Marile

[33] În mitologia greacă, zeul satirei, simbol al criticii nedrepte şi al batjocurii (n.tr.).

personalităţi, pe lângă casele în care locuiesc, au şi case mai mici în care se pot retrage în anumite ocazii. Pe lângă casa din ceruri a lui Dumnezeu, El mai are şi sufletul smerit, ca locaş în care Se retrage, loc în care Se odihneşte şi Se relaxează. Să se tot laude Italia că, în ce priveşte plăcerile, este grădina lumii. Dar inima smerită se laudă cu aceasta, că este sala de primire a Marelui Împărat.

3. *Vremurile în care trăim au rolul de a ne smeri.* Domnul pare să ne spună azi aşa cum i-a spus lui Israel: „Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine şi voi vedea ce-ţi voi face" (*Exod 33:5*). „Mânia Mea se dezlănţuie, am eclipsat lumina sanctuarului, am pângărit apele cu sânge, am lovit cu săgeţile ciumei, de aceea dezbracă-ţi mândria, aruncă-ţi podoabele de pe tine". Vai celor care se înalţă pe ei înşişi atunci când îi coboară Dumnezeu! Când altcândva ar trebui să se smerească poporul dacă nu atunci când e disciplinat? „Smeriţi-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu" (*1 Petru 5:6*). Atunci când Dumnezeu Îşi pedepseşte poporul şi când le restrânge privilegiile, e vremea să-şi „coase un sac pe piele şi să-şi plece capul (sau onoarea) în ţărână" (*Iov 16:15*).

4. *Ce păcat oribil este mândria!* Crisostom îl numeşte „mama iadului". Mândria este o răutate complicată, după cum a spus Aristotel. Dreptatea cuprinde în sine toate virtuţile; la fel, mândria cuprinde în sine toate viciile. Este o beţie spirituală; se urcă la fel ca vinul la creierul omului şi-l intoxică. E idolatrie; omul mândru se închină la sine. E răzbunare; Haman a complotat în vederea omorârii lui Mardoheu, din cauză că acela nu şi-a plecat genunchii înaintea lui.

Ce odios este acest păcat înaintea lui Dumnezeu (*1 Petru 5:5*)! „Orice inimă trufaşă este o scârbă înaintea Domnului" (*Prov. 16:5*).

5. *Stricăciunea produsă de mândrie.* Ea reprezintă pericolul sufletelor: „Moabul va fi ca Sodoma ... Lucrul acesta li se va întâmpla pentru mândria lor" (*Ţef. 2:9, 10*). „Porumbeii", a spus Pliniu, „se laudă cu penele lor şi cu zborul lor înalt; în cele din

urmă, zboară atât de sus încât sunt o pradă pentru ulii". Oamenii se înalţă atât de mult în mândria lor, încât în cele din urmă sunt o pradă pentru diavol, prinţul văzduhului.

6. *Smerenia înalţă onoarea cuiva în ochii celorlalţi.* Toţi îl respectă pe cel smerit: „smerenia merge înaintea slavei" (*Prov. 15:33*).

Întrebare: Ce instrumente să folosim pentru a deveni smeriţi?

Răspunsul 1: Să aşezăm înaintea noastră tiparul de aur al lui Hristos. El a dobândit un doctorat în smerenie: „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor" (*Fil. 2:7*). Ce umilire de Sine a însemnat pentru Fiul lui Dumnezeu să ia trup ca al nostru! De fapt, ca Hristos să ia asupra Lui natură umană, când natura noastră era dizgraţioasă, fiind pângărită de păcat – acest lucru a reprezentat minunea umilirii. Priviţi la acest Mântuitor smerit şi lăsaţi să vă cadă penele mândriei.

Răspunsul 2: Cercetaţi imensitatea şi puritatea lui Dumnezeu; o viziune a slavei ne smereşte. Ilie şi-a acoperit faţa cu mantaua atunci când a trecut slava lui Dumnezeu înaintea lui (*1 Împ. 19:13*). Stele dispar atunci când răsare soarele.

Răspunsul 3: Să ne cercetăm pe noi înşine. În primul rând, partea noastră întunecată. Privind la feţele noastre în oglinda Cuvântului ne putem vedea petele. Ce lume de păcat mişună în noi! Putem spune împreună cu Bernard: „Doamne, nu sunt nimic decât păcat ori sterilitate, sunt ori păcătoşenie, ori sterpiciune".

În al doilea rând, partea noastră luminoasă. Se găseşte oare ceva bun în noi?

1. *Ce disproporţie faţă de instrumentele harului de care am avut parte!* Mai lipseşte încă ceva în credinţa noastră (*1 Tes. 3:10*). O, creştine, nu te mândri cu ceea ce ai, ci smereşte-te din cauza a ceea ce-ţi lipseşte.

2. *Harul pe care-l avem nu ni se datorează nouă.* Ca să-i cunoaştem sursa, trebuie să privim la Hristos şi la harul fără plată. Aşa cum s-a spus despre toporul care a căzut în apă: „Ah! domnul meu, era împrumutat!" (*2 Împ. 6:5*), tot aşa putem spune şi noi despre toate lucrurile bune şi excelente din noi: „Sunt împrumutate". Nu ar fi o nebunie să ne lăudăm cu un inel împrumutat? „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?" (*1 Cor. 4:7*). Luna nu are motiv să fie mândră de lumina ei, de vreme ce o împrumută de la soare.

3. *Ce departe suntem de harul altora!* Poate că alţi creştini sunt uriaşi în ce priveşte harul; nu numai că au ajuns în Hristos înaintea noastră, dar sunt şi mai presus decât noi în El. Noi suntem, cum s-ar zice, piciorul, în Trupul lui Hristos; ei sunt ochii.

4. *Frumuseţea noastră e pătată.* Despre Biserică se spune că e „frumoasă ca luna" (*C. Cânt. 6:10*), care chiar şi atunci când străluceşte mai tare are o pată întunecată pe ea. Credinţa e amestecată cu necredincioşia. Creştinul are în însuşi harul său ceva care să-l smerească.

5. *Dacă vrem să fim smeriţi, să ne contemplăm caracterul de muritori.* Să se înalţe ţărâna pe sine? Gândurile la mormânt ar trebui să ne înmormânteze mândria. Se spune că, dacă ai o umflătură pe corp, şi loveşti partea aceea cu mâna unui mort, se va vindeca umflătura aceea. Meditaţia serioasă la moarte e îndeajuns să ne vindece de umflătura mândriei.

SECŢIUNEA 12: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM AL RUGĂCIUNII

Acest lucru reiese din textul nostru: „orice om evlavios să se roage Ţie". Imediat ce e revărsat harul în sufletul unui om, rugăciunea se revărsă în afară: „dar eu alerg la rugăciune" (*Psalm 109:4*). În ebraică este „dar eu rugăciune". Rugăciunea şi cu mine suntem una. Rugăciunea este comunicarea sufletului cu cerul. Dumnezeu coboară la noi prin Duhul Său, iar noi ne înălţăm la El

prin rugăciune. Caligula şi-a pus statuile în Capitoliu astfel încât să pară că şoptesc în urechea lui Jupiter; rugăciunea şopteşte în urechea lui Dumnezeu. Omul evlavios nu poate trăi fără rugăciune. Omul nu poate trăi fără să răsufle; şi nici sufletul, dacă nu-şi expiră dorinţele înaintea lui Dumnezeu. Imediat ce s-a născut bebeluşul harului, începe să ţipe; imediat ce a fost convertit Pavel, „iată, el se roagă" (*Fapte 9:11*). Fără îndoială că s-a rugat şi înainte, ca fariseu, dar a făcut-o într-un fel superficial sau superstiţios. Dar atunci când s-a realizat lucrarea harului în sufletul său, iată că s-a rugat. Omul evlavios se află în fiecare zi pe munte în rugăciune; îşi începe ziua cu rugăciune; înainte să-şi deschidă prăvălia, îşi deschide inima înaintea lui Dumnezeu. Noi ardem parfumuri frumos mirositoare în casele noastre; casa unui om evlavios este „o casă cu parfumuri plăcute"; el o parfumează cu tămâia rugăciunii; nu se apucă de niciun lucru fără să caute mai întâi faţa lui Dumnezeu. Scipio nu a intrat niciodată în Casa Senatului fără să urce prima dată la Capitoliu, unde îşi făcea devoţiunile. Omul evlavios Îl consultă pe Dumnezeu în toate lucrurile; Îi cere permisiunea şi binecuvântarea. Grecii cereau sfaturi de la oracolele lor; la fel, omul evlavios întreabă oracolul divin (*Gen 24:12; 1 Sam. 23:3, 4*). Sfântul adevărat îşi înalţă în mod constant inima spre ceruri prin rugăciuni sfinte.

Întrebare: Este rugăciunea semnul unui om evlavios? Oare nu se poate ruga cel ipocrit în mod elocvent şi cu o devoţiune ce pare reală?

Răspuns: Ba poate: „În toate zilele Mă întreabă" (*Isaia 58:2*). Dar ipocritul nu se roagă „prin Duhul" (*Efes. 6:18*). Omul poate avea parte de darul rugăciunii, fără să aibă parte şi de duhul rugăciunii.

Întrebare: Cum putem şti dacă avem sau nu duhul rugăciunii?

Răspuns: Atunci când rugăciunea pe care o înălţăm este spirituală.

Întrebare: Ce înseamnă a înălţa o rugăciune spirituală?

Răspunsul 1: Atunci când ne rugăm cu cunoaştere. Sub Lege, Aaron trebuia să „pregătească candelele" (*Exod 30:7*) atunci când ardea tămâie pe altar. Tămâia reprezenta rugăciunea, iar lumina candelelor reprezenta cunoaşterea. Atunci când arde tămâia rugăciunii, candelele cunoaşterii trebuie să fie aprinse: „mă voi ruga cu înţelegere" (*1 Cor. 14:15, KJV*)[34]. Trebuie să cunoaştem măreţia şi sfinţenia lui Dumnezeu, astfel încât să fim atinşi în profunzime de reverenţă când venim în faţa Lui. Trebuie să înălţăm astfel de cereri care să fie potrivite şi în armonie absolută cu voia lui Dumnezeu. „Nu te grăbi să deschizi gura, şi să nu-ţi rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu" (*Ecles. 5:2*). Domnul nu accepta să-I fie oferite animale oarbe (*Mal. 1:8*). Cum ne putem ruga noi cu emoţie, dacă nu ne rugăm cu judecată? Papistaşii îşi rostesc rugăciunile într-o limbă necunoscută. Hristos ar putea să le răspundă aşa cum a răspuns mamei fiilor lui Zebedei: „Nu ştiţi ce cereţi" (*Matei 20:22*). Cel care se roagă folosind cuvinte pe care nu le cunoaşte, nu poate şti când va fi ascultat.

Răspunsul 2: Rugăciunea spirituală este atunci când inima şi duhul se roagă; ele nu sunt doar cuvinte, ci dorinţe. E un lucru deosebit atunci când un om poate spune: „Doamne, inima mea se roagă". Ana „se ruga în inima ei" (*1 Sam. 1:13*). Sunetul trompetei vine dinăuntrul ei, iar muzica deosebită a rugăciunii vine dinlăuntrul inimii. Dacă inima nu acompaniază îndatorirea, aceea e vorbire, dar nu rugăciune.

Răspunsul 3: Rugăciunea spirituală este o rugăciune fierbinte: „Mare putere are rugăciunea fierbinte" (*Iacov 5:16*). Inima, la fel ca un izvor rapid, ar trebui să poarte emoţiile în modul cel mai plin de zel şi mai rapid posibil; ardoarea reprezintă aripile rugăciunii, cu care ajunge la ceruri. Rugăciunea se exprimă prin suspine negrăite (*Rom. 8:26*). Lui Dumnezeu nu Îi plac atât de mult darurile Duhului, cât Îi plac suspinele Duhului. Rugăciunea este

[34] În traducerea Dumitru Cornilescu: „mă voi ruga şi cu mintea".

numită „luptă" (*Gen. 32:24*) şi o „vărsare a sufletului înaintea Domnului" (*1 Sam. 1:15*). Rugăciunea e comparată cu tămâia (*Psalm 141:2*). Tămâia fără foc nu produce fum plăcut mirositor. Rugăciunea fără fervenţă e ca tămâia fără foc. Hristos s-a rugat „cu strigăte mari şi cu lacrimi" (*Evrei 5:7*); rugăciunea cu lacrimi are mare putere. Când inima e aprinsă în rugăciune, creştinul e purtat, cum ar fi, în care de foc către ceruri.

Răspunsul 4: Rugăciunea spirituală e cea care se naşte dintr-o inimă frântă: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit" (*Psalm 51:17*). Tămâia trebuia fărâmiţată, ca să reprezinte frângerea inimii în rugăciune. Dumnezeu acceptă nu limba volubilă, ci inima topită înaintea Lui. „O", spune creştinul, „nu mă pot ruga ca şi ceilalţi". Aşa cum I-a spus Moise Domnului: „Nu am elocvenţă". Dar poţi plânge şi suspina? Se topeşte sufletul tău, curgându-ţi prin ochi? Dumnezeu acceptă manifestările frângerii atunci când ele se nasc dintr-o inimă frântă. Am citit despre o plantă care nu produce fructe, dar care plânge un fel de gumă care e de mare preţ. La fel, cu toate că nu înfloreşti la fel ca alţii în ce priveşte darurile şi exprimarea, totuşi poţi vărsa lacrimi dintr-o inimă frântă, şi acestea sunt extrem de preţioase înaintea lui Dumnezeu, căci El le va strânge în burduful Său.[35] Iacov a plâns în rugăciune, „s-a luptat cu îngerul, şi a fost biruitor" (*Osea 12:4*).

Răspunsul 5: Rugăciunea spirituală este o rugăciune făcută cu credinţă: „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (*Matei 21:22*). Motivul pentru care atât de multe rugăciuni eşuează este că se lovesc de stânca necredinţei. Rugăciunea fără credinţă e ca şi trasul cu puşca fără gloanţe. Atunci când credinţa ia de mână rugăciunea ne putem apropia de Dumnezeu. Ar trebui să venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune asemenea leprosului: „Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti" (*Matei 8:2*). E o discreditare a lui Dumnezeu să întreţii în inimă o astfel de şoaptă care spune: „urechea Lui e prea tare ca să audă" (*Isaia 59:1*). Ceea

[35] Psalm 56:8

ce s-a spus despre poporul Israel trebuie să aplicăm şi la rugăciuni – „N-au putut să intre din pricina necredinţei lor" (*Evrei 3:19*).

Răspunsul 6: Rugăciunea spirituală este o rugăciune sfântă: „ridicaţi spre cer mâini curate" (*1 Tim. 2:8*). Rugăciunea trebuie oferită pe altarul unei inimi curate. Dacă trăieşti în păcat, aceasta împietreşte inima şi face ca urechea lui Dumnezeu să fie surdă. Păcatul închide gura rugăciunii. Face ceea ce îi face hoţul călătorului – îi pune un căluş în gură, ca să nu poată vorbi. Păcatul otrăveşte şi infectează rugăciunea. Rugăciunea unui om rău e bolnavă de ciumă – şi oare se va apropia Dumnezeu de unul ca acesta? Piatra de var îşi pierde virtutea când e stropită cu usturoi; la fel e şi cu rugăciunea, atunci când e pângărită de păcat. „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (*Psalm 66:18*). E o nebunie să te rogi împotriva păcatului şi apoi să păcătuieşti împotriva rugăciunii. Rugăciunea spirituală, la fel ca vinul, trebuie să fie rafinată, îndepărtându-se sedimentele şi drojdia păcatului: „ca să poată aduce Domnului daruri neprihănite" (*Mal. 3:3*). Dacă inima e sfântă, atunci altarul acesta va sfinţi darul.

Răspunsul 7: Rugăciunea spirituală este o rugăciune făcută cu smerenie: „Doamne, Tu ai ascultat dorinţa celui smerit" (*Psalm 10:17, KJV*). Rugăciunea înseamnă cererea de pomană, lucru care necesită smerenie: „Vameşul sta departe, şi nu îndrăznea nici ochii să şi-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, şi zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»" (*Luca 18:13*). Slava incomprehensibilă a lui Dumnezeu ne poate ului şi poate produce în noi o consternare sfântă atunci când ne apropiem de El: „Sunt uluit, şi mi-e ruşine, Dumnezeule, să-mi ridic faţa spre Tine" (*Ezra 9:6*). E un lucru plăcut să vezi un nimic prosternându-se la picioarele Creatorului său. „Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf şi cenuşă" (*Gen. 18:27*). Cu cât se pleacă inima mai mult, cu atât se înalţă rugăciunea mai sus.

Răspunsul 8: Rugăciunea e spirituală atunci când ne rugăm în Numele lui Hristos. A te ruga în Numele lui Hristos nu înseamnă

doar a folosi Numele lui Hristos în rugăciune, ci a te ruga cu nădejde şi încredere în mijlocirea lui Hristos. Aşa cum un copil îşi pretinde pe drept lucrul pe care l-a cumpărat tatăl său pentru el, la fel, şi noi venim după îndurare în Numele lui Hristos, care a dobândit-o pentru noi prin sângele Lui. Dacă nu ne rugăm în felul acesta, nu ne rugăm deloc; nu, ci mai degrabă Îl provocăm pe Dumnezeu. Ca în cazul lui Ozia, când a dorit să ofere tămâie fără preot, şi când Dumnezeu s-a mâniat şi l-a lovit cu lepră (*2 Cron. 26:16-19*). La fel, atunci când nu venim în Numele lui Hristos în rugăciune, noi oferim tămâie fără preot, şi la ce altceva ne putem aştepta decât la mânie?

Răspunsul 9: Rugăciunea e spirituală atunci când ne rugăm din dragoste faţă de rugăciune. Omul rău se poate ruga, dar el nu iubeşte rugăciunea. „Este Cel Atotputernic desfătarea lui?" (*Iov 27:10*). Omul evlavios este purtat pe aripile desfătării. El nu se simte niciodată atât de bine ca atunci când se roagă. El nu este forţat de teamă, ci aprins de dragoste. „Îi voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune" (*Isaia 56:7*).

Răspunsul 10: Rugăciunea e spirituală atunci când avem ţeluri spirituale în rugăciune. Există o mare diferenţă între o rugăciune spirituală şi o dorinţă carnală. Scopurile celui ipocrit sunt seculare şi carnale. El se uită cruciş în rugăciune. Nu sentimentul nevoilor sale spirituale îl mişcă, ci mai degrabă poftele. „Cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre" (*Iacov 4:3*). Păcătosul se roagă mai mult pentru mâncare decât pentru har. Lucrul acesta Dumnezeu nu-l interpretează ca fiind rugăciune, ci bocire: „se bocesc în aşternutul lor; turbează după grâu şi must" (*Osea 7:14*). „Dă-mi numai bogăţii" (*Ovidiu*).

Rugăciunile cărora le lipseşte un scop potrivit le lipseşte şi un răspuns potrivit. Omul evlavios are scopuri spirituale în rugăciune. El îşi trimite rugăciunile aşa cum îşi trimite negustorul corăbiile, astfel încât să se întoarcă cu mari venituri de binecuvântări spirituale. Scopul lui în rugăciune este ca inima să-i fie mai sfântă şi să se afle mai mult în părtăşie cu Dumnezeu. Omul evlavios se

implică în negustoria rugăciunii ca să-şi lărgească cantitatea de har.

Răspunsul 11: Rugăciunea spirituală e însoţită de folosirea instrumentelor harului. Trebuie să existe fapte, nu numai rugăciuni. Atunci când Ezechia a fost bolnav nu doar că s-a rugat pentru însănătoşire, ci „a şi întins o turtă de smochine peste bubă" (*Isaia 38:21*). La fel e şi în cazul sufletului, atunci când ne rugăm împotriva păcatului şi când ne ferim de ispite. Când ne rugăm pentru har şi ne folosim de instrumente, aceasta e ca o întindere a turtei de smochine peste bubă, care ne va însănătoşa. A te ruga pentru sfinţenie, dar a neglija instrumentele harului, e ca şi când ai trage un ceas, apoi i-ai lua greutăţile.[36]

Răspunsul 12: Rugăciunea spirituală e cea care lasă în urma ei inima într-o stare spirituală. Creştinul este într-o stare mai bună după rugăciune. El a dobândit mai multă putere asupra păcatului, după cum un om dobândeşte putere după exerciţii fizice. După rugăciune, inima păstrează o tinctură de sfinţenie, după cum vasele păstrează şi răspândesc mirosul vinului turnat în ele. După ce a fost cu Dumnezeu pe munte, faţa lui Moise a strălucit. La fel, după ce am fost pe muntele rugăciunii, harurile noastre strălucesc, şi strălucesc şi vieţile noastre. Acesta este semnul unui om evlavios – el se roagă în Duhul. Aceasta este modalitatea potrivită de rugăciune. Darul rugăciunii este unul obişnuit, ca şi focul din cămin. Dar rugăciunea spirituală este mai rară şi mai valoroasă, ca focul elementar care vine din ceruri.

Folosul 1: Este omul evlavios un duh care se roagă? Atunci acest lucru îi exclude din numărul celor evlavioşi:

1. *Pe cei care nu se roagă deloc.* Casele lor sunt case nesfinţite. E semnul celor reprobaţi[37] că „nu cheamă pe Domnul"

---

[36] Imaginea unui ceas (de felul celor cu cuc de azi), care aveau nevoie de greutăţi ca să funcţioneze (n.tr.).
[37] Reprobat – condamnat la iad (n.tr.).

(*Psalm 14:4*). Oare creatura aceea sărmană care nu cere niciodată pomană crede că va primi ceva? Oare cei care nu caută niciodată îndurarea lui Dumnezeu socotesc că o vor primi? Într-adevăr, atunci Dumnezeu ar trebui să fie mai prietenos cu ei decât a fost cu Fiul Său. El „a adus rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi" (*Evrei 5:7*). Niciunul dintre copiii lui Dumnezeu nu are limba legată. „Şi, pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: «Ava» adică: «Tată!»" (*Gal. 4:6*). Prin instinctul naturii lor, creaturile strigă către Dumnezeu: „puilor corbului când strigă" (*Psalm 147:9*). „Puii de lei... îşi cer hrana de la Dumnezeu" (*Psalm 104:21*). A nu striga către Dumnezeu înseamnă a fi mai rău ca animalele.

2. *Pe cei care se roagă, dar rareori* – ca acel ateu profan despre care vorbeşte Heylin[38], care I-a spus lui Dumnezeu că nu era un cerşetor ordinar; nu L-a deranjat cu nimic până atunci şi, dacă-l asculta acum, nu mai avea de gând să-L deranjeze nici mai încolo.

3. *Pe cei care se roagă, dar nu „prin Duhul Sfânt"* (*Iuda 20*). Ei se aseamănă mai mult cu papagalii decât cu porumbeii plângători. Inimile lor nu se topesc în rugăciune: îşi folosesc mai mult inventivitatea decât emoţiile.

Folosul 2: Dacă vreţi să demonstraţi că sunteţi născuţi din nou, strigaţi: „Ava, Tată"; fiţi oameni ai rugăciunii. Rugaţi-vă cel puţin de două ori pe zi. În templu existau jertfele de dimineaţă şi de seară. Daniel s-a rugat de trei ori pe zi. De fapt, el a iubit atât de mult rugăciunea încât nu ar fi neglijat rugăciunea nici cu preţul vieţii (*Dan. 6:10*). Luther petrecea în fiecare zi trei ore în rugăciune.

Obiecţie: Dar ce nevoie este de rugăciune, când Dumnezeu ne-a dat atâtea promisiuni că ne va binecuvânta?

---

[38] Peter Heylin (1599-1662), preot şi autor anglican (n.tr.).

Răspuns: Rugăciunea este condiţia anexată promisiunii. Promisiunile se învârt pe balamaua rugăciunii. „Iată în ce privinţă Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel" (*Ezec. 36:37*). Un împărat poate promite o iertare, dar ea trebuie cerută. David a avut parte de promisiunea lui Dumnezeu că-i va zidi o casă, dar el pledează în rugăciune pe baza promisiunii (*2 Sam. 7:25*). Hristos Însuşi a avut parte de toate promisiunile făcute clare cu privire la El, şi totuşi S-a rugat şi a petrecut nopţi întregi în rugăciune.

De aceea, dacă vreţi să fiţi socotiţi evlavioşi, dăruiţi-vă rugăciunii. Rugăciunea sfinţeşte îndurările de care aveţi parte (*1 Tim. 4:5*). Rugăciunea scoate afară păcatul şi udă harul.

Ca să-i încurajez pe creştini să-şi ridice capetele spre ceruri în rugăciune, aşa cum Aaron şi Hur au ridicat mâinile lui Moise (*Exod 17:12*), daţi-mi voie să vă prezint aceste câteva observaţii:

1. *Rugăciunea este o sămânţă semănată în urechea lui Dumnezeu.* Alte seminţe, semănate în pământ, pot fi luate de păsări, dar sămânţa aceasta (mai ales dacă e udată cu lacrimi) e prea preţioasă ca să se piardă.

2. *Gândiţi-vă la puterea rugăciunii.* Apostolul, după ce a prezentat întreaga armură a creştinului, introduce rugăciunea ca parte principală (*Efes. 6:18*). Fără aceasta (spune Zanchius), toate celelalte valorează prea puţin. Prin rugăciune Moise a despărţit Marea Roşie. Iosua a oprit drumul soarelui şi l-a făcut să rămână pe loc (*Iosua 10:13*). Mai mult, rugăciunea a făcut ca Însuşi Soarele Neprihănirii să se oprească: „Isus S-a oprit" (*Luca 18:40*). Rugăciunea este poarta de intrare în toate binecuvântările, spirituale şi temporare. Atunci când Aurelius Antonius a mers la luptă împotriva germanilor, el avea în armata sa un regiment de creştini, care, prin rugăciunile lor, au obţinut ploaie pentru înviorarea armatei; din cauza puterii rugăciunilor lor, el i-a numit „regimentul tunător". Rugăciunea are în ea puterea de a distruge duşmanii insolenţi ai bisericii. Citim despre „cei doi martori" care au o flacără pe buzele lor – foc iese din gurile lor şi-i mistuie pe

duşmani (*Apoc. 11:3, 5*). Cu siguranţă că acest foc trebuie interpretat ca fiind rugăciunile lor. David s-a rugat: „Doamne, nimiceşte sfaturile lui Ahitofel" (*2 Sam. 15:31*). Rugăciunea aceasta l-a făcut pe Ahitofel să se spânzure. Rugăciunea lui Moise împotriva lui Amalec a făcut mai mult decât sabia lui Iosua. Rugăciunea are un fel de omnipotenţă în ea; ea a înviat morţii, i-a învins pe îngeri, a scos afară demonii. Are influenţă chiar asupra lui Dumnezeu Însuşi (*Exod 32:10-14*). Rugăciunea lui Iacov L-a ţinut pe Dumnezeu pe loc: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta" (*Gen. 32:26*). Rugăciunea Îl găseşte pe Dumnezeu liber, dar Îl lasă legat.

3. *Isus Hristos Se roagă din nou rugăciunile noastre.* El îndepărtează zgura şi prezintă Tatălui doar aurul curat. Hristos amestecă parfumul Său plăcut mirositor cu rugăciunile sfinţilor (*Apoc. 5:8; 8:3, 4*). Gândiţi-vă la demnitatea persoanei Sale – El este Dumnezeu; şi la dulceaţa relaţiei Sale cu Dumnezeu – este Fiu. O, atunci, ce încurajare pentru noi să ne rugăm! Rugăciunile noastre sunt aşezate în mâinile unui Mijlocitor. Cu toate că, aşa cum ies ele din gurile noastre, sunt slabe şi imperfecte, totuşi, aşa cum ies din gura lui Hristos, sunt pline de putere şi tărie.

4. *Promisiunile dulci pe care le-a făcut Dumnezeu în raport cu rugăciunea*: „El Se va îndura de tine, când vei striga" (*Isaia 30:19*). „Mă veţi ruga, şi vă voi asculta. Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima" (*Ier. 29:12, 13*); şi: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!" (*Isaia 65:24*). Promisiunile acestea au ţinut capul rugăciunii deasupra apei. Dumnezeu S-a legat prin propriile promisiuni, aşa cum Samson a fost legat de propriul păr.

De aceea, veniţi să strângem rândurile şi, urmând exemplul Mântuitorului nostru, să ne rugăm şi mai fierbinte (*Luca 22:44*). Să fim mijlocitori perseverenţi şi să luăm hotărârea împreună cu Bernard să nu plecăm dinaintea lui Dumnezeu fără Dumnezeu. Rugăciunea este o bombă care va deschide porţile cerului.

Întrebare: Cum vom putea să ne rugăm corect?

Răspuns: Implorând Duhul lui Dumnezeu: „rugaţi-vă prin Duhul Sfânt" (*Iuda 20*). Duhul Sfânt îndeamnă la rugăciune şi o şi înflăcărează. Dumnezeu nu înţelege alt limbaj decât cel al Duhului Său. Rugaţi-vă pentru Duhul Sfânt, ca să vă puteţi ruga prin Duhul Sfânt.

SECŢIUNEA 13: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM SINCER

„Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleşug" (*Ioan 1:47*). Cuvântul pentru sincer, *haplous*, semnifică „fără pliuri sau îndoituri". Omul evlavios este un om cu inima sinceră, fără subterfugii subtile. Religia este livreaua pe care o poartă omul evlavios, iar livreaua aceasta este căptuşită cu sinceritate.

Întrebare: Prin ce se manifestă sinceritatea unui om evlavios?

Răspunsul 1: Omul evlavios e ceea ce pare să fie. El este un iudeu pe dinăuntru (*Rom. 2:29*). Harul curge prin inima lui, după cum curge argintul prin venele pământului. Ipocritul nu e ceea ce pare. Pictura seamănă cu omul, dar îi lipseşte respiraţia. Ipocritul este o efigie, o pictură; el nu expiră sfinţenia. El este doar ca un înger pictat pe un indicator. Omul evlavios corespunde profesiunii sale de credinţă, aşa cum corespunde copia originalului.

Răspunsul 2: Omul evlavios se străduieşte să-I fie pe plac lui Dumnezeu în toate: „De aceea ne şi silim să-I fim plăcuţi, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă" (*2 Cor. 5:9*). E mai bine să ai parte de aprobarea lui Dumnezeu decât de aplauzele lumii. Cei care aleargă în cursa olimpică se silesc să aibă parte de aprobarea judecătorilor şi arbitrilor cursei. În curând va veni vremea când un zâmbet pe faţa lui Dumnezeu va fi infinit mai folositor decât toate aplauzele oamenilor. Ce dulci vor fi acele cuvinte: „Bine, rob bun şi credincios" (*Matei 25:21*). Omul evlavios este ambiţios după scrisorile de acreditare din partea lui

Dumnezeu. Cel ipocrit doreşte laudele oamenilor. Saul a căutat aprobarea poporului (*1 Sam. 15:30*). Omul evlavios caută aprobarea lui Dumnezeu, care este atât spectatorul, cât şi judecătorul său.

Răspunsul 3: Omul evlavios este sincer în recunoaşterea păcatelor sale: „Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu, şi nu mi-am ascuns fărădelegea" (*Psalm 32:5*). Ipocritul îşi ascunde şi îşi îngroapă păcatul. El nu-şi mortifică păcatul, ci-l ascunde. Ca un pacient care are vreo boală urâtă în trupul său, mai degrabă va muri decât să-şi facă cunoscută boala. Dar sinceritatea omului evlavios se vede în aceasta: îşi va mărturisi păcatul şi se va ruşina de păcatul lui: „Iată că am păcătuit! Eu sunt vinovat" (*2 Sam. 24:17*). Mai mult, copilul lui Dumnezeu îşi va mărturisi păcatul în particular. Creştinul nesănătos îşi va mărturisi păcatul în general, va recunoaşte în general că e un păcătos, în timp ce David, cum ar fi, îşi pune degetul pe rană: „Am făcut acest lucru rău" (*Psalm 51:4, KJV*). El nu spune: „Am făcut rău", ci „*acest* rău". El arată spre vinovăţia sângelui vărsat.

Răspunsul 4: Omul evlavios are un scop binecuvântat în tot ce face. El îşi propune acest obiectiv în toate rânduielile sale – ca să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu şi să-I aducă mai multă slavă lui Dumnezeu. După cum planta care manifestă heliotropism îşi întoarce capul după mişcarea soarelui, la fel, toate acţiunile unui om evlavios se mişcă spre slava lui Dumnezeu. Iată o axiomă în filozofie: „Mijloacele slujesc atingerii unui ţel". Rugăciunea şi închinarea unui om evlavios au rolul de a-L cinsti pe Dumnezeu. Cu toate că trage prea slab cu arcul, a luat ţinta corect. Ipocritul e preocupat doar de interesele personale; elicele morii sale de vânt se mişcă numai atunci când suflă vântul promoţiei. El nu se scufundă niciodată în apele sanctuarului decât ca să smulgă de pe fund vreo bucată de aur.

Răspunsul 5: Omul evlavios urăşte prefăcătoria în relaţiile cu oamenii; inima lui merge împreună cu limba lui; el nu poate flata şi urî, lăuda şi critica, în acelaşi timp (*Psalm 28:3*). „Dragostea să

fie fără prefăcătorie" (*Rom. 12:9*). Dragostea prefăcută este mai rea decât ura; prietenia contrafăcută nu e mai bună decât minciuna (*Psalm 78:36*), căci înseamnă a pretinde ceea ce nu e real. Mulţi sunt ca Ioab: „cu mâna dreaptă a apucat pe Amasa de barbă să-l sărute, l-a lovit cu sabia în pântece, şi Amasa a murit" (*2 Sam. 20:9, 10*). „Otravă teribilă se găseşte ascunsă sub mierea cea dulce".

Există în Spania un râu în care peştii par să aibă culoarea aurie, dar, dacă îi scoţi din apă, sunt la fel ca ceilalţi peşti. Nu tot ce străluceşte e aur; sunt unii care pretind să aibă multă bunătate, dar ei sunt ca venele care conţin puţin sânge. Dacă te sprijini de ei, sunt ca un picior luxat. În ce mă priveşte pe mine, eu pun serios la îndoială sinceritatea unui om faţă de Dumnezeu, dacă îşi flatează şi-şi minte prietenul. „Cine ascunde ura şi are buze mincinoase ... este un nebun" (*Prov. 10:18*). Din tot ceea ce s-a spus ne putem testa să vedem dacă avem această trăsătură a unui om evlavios – aceea de a fi sincer.

Sinceritatea (aşa cum o socotesc eu) nu este în mod strict un har, ci mai degrabă un ingredient în fiecare har. Sinceritatea e lucrul care califică harul şi fără de care harul nu e adevărat: „Harul să fie cu toţi cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos cu sinceritate" (*Efes. 6:24, KJV*). Sinceritatea ne califică dragostea; sinceritatea este faţă de har ceea ce sunt sângele şi duhul pentru trup. Nu poate exista viaţă fără sânge, după cum nu poate exista har fără sinceritate.

Folos: Dacă vrem să fim cunoscuţi ca oameni evlavioşi, să ne străduim să avem această trăsătură a sincerităţii.

1. *Sinceritatea ne face plăcuţi în ochii lui Dumnezeu.* Dumnezeu spune despre sufletul sincer, ca despre Sion: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit" (*Psalm 132:14*). Inima sinceră reprezintă paradisul desfătărilor lui Dumnezeu. „Noe a căpătat milă înaintea Domnului". De ce, ce a văzut Dumnezeu în Noe? El era încins cu brâul sincerităţii (*Gen. 6:9*). Noe era un om fără pată între cei din generaţia lui. Adevărul

îl reprezintă pe Dumnezeu şi, atunci când Dumnezeu vede o inimă sinceră, El îşi vede propriul chip în ea, şi nu poate decât să se îndrăgostească de acesta: „Cel care e integru pe calea lui este desfătarea lui Dumnezeu" (*Prov. 11:20, KJV*).

2. *Sinceritatea face ca slujirea noastră să găsească acceptare înaintea lui Dumnezeu.* Biserica din Filadelfia avea doar „puţină putere"; harul ei era mic, slujirea ei deficientă; cu toate acestea, dintre toate bisericile cărora le-a scris Hristos, El a găsit cele mai mici greşeli în ea. Care a fost motivul? Din cauză că a fost cea mai sinceră: „ai păzit Cuvântul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu" (*Apoc. 3:8*). Cu toate că nu-I putem plăti lui Dumnezeu tot ce Îi datorăm, totuşi, o sumă mică în moneda curentă va fi acceptată. Dumnezeu ia sinceritatea drept plata întreagă. Puţin aur, cu toate că e mai puţin lucios, e mai bun decât produsul alchimiei, fie el oricât de strălucitor. Puţină sinceritate, cu toate că e însoţită de multe infirmităţi, e mult mai preţioasă decât toate faptele strălucite ale ipocriţilor.

3. *Sinceritatea reprezintă securitatea noastră.* Inimile false păşesc alături de calea lui Dumnezeu şi se folosesc de metode carnale, fiind cel mai puţin în siguranţă când se cred cel mai mult în siguranţă. „Cine umblă în integritate, umblă în certitudine" (*Prov. 10:9*).[39] Creştinul sincer nu va face nimic decât ceea ce are bază biblică, şi lucrul acesta dă certitudine conştiinţei sale. Dumnezeu poartă adeseori grijă de siguranţa exterioară a celor care sunt integri în calea lor: „Mă culc şi adorm" (*Psalm 3:5*). David era acum înconjurat de duşmani, şi totuşi Dumnezeu a întins tabăra în jurul lui, în Providenţa Sa, astfel încât el a putut dormi în aceeaşi siguranţă ca şi când s-ar fi aflat într-o garnizoană militară. „Domnul este sprijinul meu". Singura cale de a fi în siguranţă este să fii sincer.

---

[39] În traducerea Dumitru Cornilescu: „Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă".

4. *Sinceritatea reprezintă desăvârşirea evanghelică*: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om desăvârşit şi integru" (*Iov 1:8, KJV*). Cu toate că creştinul este plin de infirmităţi, şi, ca un copil care nu e îngrijit, e slab şi fără putere, totuşi Dumnezeu se uită la el ca şi cum ar fi perfect neprihănit. Fiecare sfânt adevărat are Tumim-ul[40] desăvârşirii pe pieptarul său.

5. *Sinceritatea e ceea ce atacă cel mai mult diavolul.* Ciuda lui Satan nu era îndreptată atât de mult împotriva averii lui Iov, ci a integrităţii sale; ar fi dorit să-i smulgă scutul integrităţii, dar Iov s-a ţinut tare de el (*Iov 27:6*).[41] Hoţul nu se luptă pentru un portmoneu gol, ci pentru bani. Diavolul ar fi dorit să-i răpească lui Iov giuvaerul unei conştiinţe curate, şi atunci Iov ar fi fost cu adevărat sărac. Satan nu se opune unei profesiuni de credinţă făcute cu gura, ci sincerităţii. Lasă ca oamenii să meargă la biserică şi să depună, cu gura, mărturii slăvite despre sfinţenia lor. Satan nu se opune acestui lucru; lucrul acesta nu-l răneşte, şi nu le face nici lor bine; dar, dacă oamenii vor să fie cu adevărat evlavioşi, atunci Satan îşi adună toate forţele împotriva lor. Acum, noi trebuie să ne luptăm să păstrăm acel lucru pe care îl atacă diavolul cel mai mult. Sinceritatea este un fel de fort regal, unde stă principala noastră comoară. Acest fort este cel mai atacat, de aceea veniţi să ne dăm toate străduinţele să-l apărăm. Cât timp un om îşi apără castelul, şi castelul îl va apăra pe el. Cât timp ne apărăm sinceritatea, şi sinceritatea ne va apăra pe noi.

6. *Sinceritatea este frumuseţea creştinului.* În ce constă frumuseţea unui diamant, dacă nu în aceasta, că e un diamant adevărat? Dacă e contrafăcut, nu valorează nimic. La fel, în ce constă frumuseţea unui creştin, dacă nu în faptul că are adevărul în adâncul inimii (*Psalm 51:6*)? Sinceritatea este flamura slavei creştinului; e atât o platoşă care să-l apere, cât şi o coroană care-i împodobeşte capul.

---

[40] Cf. Exod 28:30

[41] cf. versiunii King James: „Mă ţin tare de neprihănirea mea".

7. *Caracterul hain al ipocriziei.* Domnul nu a îngăduit să se ofere ca jertfă aluat; aluatul simboliza ipocrizia (*Luca 12:1*). Ipocritul îi face diavolului un serviciu dublu; sub masca evlaviei el poate păcătui mai mult, fiind suspectat mai puţin: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi" (*Matei 23:14*). Cine s-ar fi gândit că cei care se roagă timp de multe ore la rând se fac vinovaţi storcând averea altora? Cine l-ar suspecta de greutăţi false la cântar pe omul care are atât de des în mână o Biblie? Cine s-ar gândi că poate calomnia cel care pare să se teamă să înjure? Ipocriţii sunt cel mai rău soi de păcătoşi; ei aduc o dezonoare infinită asupra religiei. Ipocrizia se termină cel mai adesea în scandal, iar acest lucru aruncă o ocară asupra căilor lui Dumnezeu. Dacă un om rău se strecoară în mijlocul celor cinstiţi, îi face şi pe aceştia suspecţi. Un ipocrit scandalos face ca lumea să creadă că toţi creştinii sunt la fel ca el. Ipocritul s-a născut ca să urască religia şi s-o facă de ocară.

Ipocritul este un mincinos; el se închină lui Dumnezeu cu genunchii săi, dar cu inima se închină patimilor lui, ca cei care „se închinau Domnului, dar slujeau în acelaşi timp şi dumnezeilor lor" (*2 Împ. 17:33*).

Ipocritul este un păcătos lipsit de ruşine. El ştie că inima îi este falsă, totuşi merge înainte. Iuda a ştiut că era un ipocrit; a întrebat: „Nu cumva sunt eu, Învăţătorule?" „Da" i-a răspuns Isus „tu eşti!" (*Matei 26:25*). Totuşi, a fost atât de neruşinat încât a persistat în falsitatea sa şi L-a vândut pe Hristos. Toate urgiile şi blestemele scrise în Cartea lui Dumnezeu reprezintă partea de moştenire a celui ipocrit; iadul este locul său de *rendezvous* (*Matei 24:51*). Ipocriţii sunt oaspeţii cei mai de seamă pe care îi aşteaptă diavolul şi îi va aştepta cu toată bunăvoinţa de care sunt în stare focul şi pucioasa.

8. *Dacă inima e sinceră, Dumnezeu va închide ochii la multe falimente*: „El nu vede nicio fărădelege în Iacov" (*Num. 23:21*). Dragostea lui Dumnezeu nu-L face orb; El poate vedea infirmităţile. Dar în ce fel? Nu cu ochii răzbunării, ci ai îndurării, ca un medic care observă o boală în pacientul său şi are intenţia de

a o vindeca. Dumnezeu nu vede fărădelege în Iacov cu scopul de a-l distruge, ci de a-l vindeca: „cel răzvrătit a urmat şi mai mult pe căile inimii lui. I-am văzut căile, şi totuşi îl voi tămădui" (*Isaia 57:17, 18*). Ce multă mândrie, deşertăciune şi patimi trece Domnul cu vederea în copiii Săi sinceri! El vede integritatea şi iartă infirmitatea. Cât de multe a trecut Domnul cu vederea în Asa! „Înălţimile tot n-au fost îndepărtate din Israel", şi totuşi ni se spune că „inima lui Asa a fost în totul a Domnului în tot timpul vieţii lui" (*2 Cron. 15:17*). Apreciem o pictură chiar dacă nu e terminată. La fel, chiar dacă harurile poporului lui Dumnezeu nu sunt reprezentate în mod deplin – nu, ci mulţi au multe cicatrice şi pete – totuşi, dacă au ceva din Dumnezeu în sinceritate, vor avea parte de milă. Dumnezeu îl iubeşte pe omul sincer şi e în natura dragostei să acopere infirmitatea.

9. *Numai sinceritatea ne va da mângâiere în ceas de necaz.* Împăratul Ezechia a crezut că va muri, dar gândul acesta l-a înviorat: conştiinţa îi dădea un certificat pozitiv: „Doamne, adu-Ţi aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioşie..." (*Isaia 38:3*). Sinceritatea fost cea mai frumoasă floare în coroana sa. Ce scut de aur se va dovedi acest lucru împotriva lui Satan! Atunci când rage la noi în ispitele sale şi când ne pune înainte păcatele noastre pe patul de moarte, vom putea răspunde: „E adevărat, Satan; acestea au fost greşelile noastre, dar le-am plâns deja; dacă am păcătuit, a fost împotriva înclinaţiei şi a scopului inimii noastre". Acest lucru va închide gura lui Satan şi-l va face să se retragă; de aceea străduiţi-vă să aveţi acest giuvaer al sincerităţii. „Dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu" (*1 Ioan 3:21*). Dacă suntem declaraţi nevinovaţi în judecăţile mici ale conştiinţei noastre, atunci putem fi încrezători că vom fi achitaţi şi în procesul cel mare din Ziua Judecăţii.

SECŢIUNEA 14: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CERESC

Cerul este în el înainte să se afle el în ceruri. Cuvântul grecesc pentru sfânt, *hagios*, semnifică un om luat de pe pământ. Un om

poate trăi într-un anume loc, şi totuşi să aparţină unui alt loc. El poate trăi în Spania, şi totuşi să fie cetăţean al Angliei. Pomponius a trăit în Atena, dar era cetăţean al Romei. La fel, omul evlavios trăieşte un timp în lumea aceasta, dar el aparţine de Ierusalimul de sus. Acesta este locul către care aspiră. Fiecare zi e o Zi de Înălţare pentru cel credincios. Sfinţii sunt numiţi „stele" din cauza caracterului lor sublim; ei sunt plasaţi deja într-o regiune superioară: „Pentru cel înţelept cărarea vieţii duce în sus" (*Prov. 15:24*). Omul evlavios este ceresc în şase aspecte.

1. În alegerea sa.
2. În dispoziţia sa.
3. În vorbirea sa.
4. În acţiunile sale.
5. În aşteptările sale.
6. În comportamentul său.

1. *Omul evlavios este ceresc în alegerea sa*

El alege obiecte cereşti. David a ales să fie un rezident în Casa lui Dumnezeu (*Psalm 84:10*). Omul evlavios Îl alege pe Hristos şi harul înaintea celor mai renumite lucruri de sub soare. Ceea ce este un om se vede în alegerile pe care le face; şi această alegere a lui Dumnezeu se vede cel mai bine într-un ceas critic. Atunci când Hristos şi lumea intră în competiţie, şi când renunţăm la lume ca să-L păstrăm pe Hristos şi o conştiinţă curată, acesta e un semn că am ales „partea cea bună" (*Luca 10:42*).

2. *Omul evlavios este ceresc în dispoziţia sa*

El îşi leagă inima de lucrurile de sus (*Col. 3:2*). El îşi trimite inima în ceruri înainte să ajungă el acolo; el vede lumea ca fiind doar o închisoare frumoasă şi nu se poate îndrăgosti de lanţurile sale, chiar dacă sunt din aur. Omul sfânt contemplă slava şi veşnicia; dorinţele sale au prins aripi şi au zburat către ceruri. Harul este în inimă ca un foc, care o face să se înalţe ca o flacără spre cer prin dorinţe şi exclamaţii divine.

3. *Omul evlavios este ceresc în vorbirea sa*

Cuvintele sale sunt drese cu sare, pentru a da gust altora (*Col. 4:6*). Imediat ce s-a ridicat Hristos din mormânt, a început să vorbească „despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu" (*Fapte 1:3*). Imediat ce se ridică un om din mormântul stării de neregenerare, începe să vorbească despre ceruri: „Cuvintele unui înţelept sunt pline de har" (*Ecles. 10:12, KJV*). El vorbeşte într-un fel ceresc de parcă s-ar găsi deja în ceruri. Dragostea pe care o are pentru Dumnezeu nu-i va îngădui să rămână tăcut. Mireasa, fiind bolnavă de dragoste, limba ei a fost ca pana unui scriitor plăcut: „Iubitul meu este alb şi rumen ... Capul lui este o cunună de aur curat" (*C. Cânt. 5:10, 11*). Dacă este vin de vânzare la o casă, carafa va fi atârnată afară la uşă, ca semn, iar unde există un principiu al evlaviei în inimă, acesta se va manifesta în vorbire; carafa va fi atârnată afară.

Cum vor putea fi socotiţi ca evlavioşi aceştia:

(i) Cei care sunt posedaţi de un demon mut? Ei nu vorbesc niciodată despre lucrurile cu adevărat bune. Sunt fluenţi şi discursivi numai în ce priveşte subiectele seculare: pot vorbi despre mărfurile şi medicamentele lor, pot spune ce recoltă bună au avut, dar în ce priveşte religia sunt de parcă li s-ar fi lipit limbile de cerul gurii. Sunt mulţi oameni pe care nu ştii cum să-i clasifici, dacă sunt turci sau atei, căci atunci când eşti în compania lor, ei nu spun niciun cuvânt despre Hristos.

(ii) Cei a căror limbă e aprinsă de focul iadului? Buzele lor nu picură miere, ci otravă, spre pângărirea altora. Plutarh spune că vorbirea trebuie să fie ca aurul, care este cel mai preţios atunci când are cât mai puţină impuritate în el. O, cuvintele necurate şi rele pe care le rostesc unii oameni! Ce duhoare nesănătoasă suflă dinspre aceste gropi de gunoaie! Limbile care galopează cel mai rapid în păcat au nevoie de frâul lui David (*Psalm 39:1*). Oare poate fi trupul sănătos dacă limba e neagră? Oare poate inima fi sfântă dacă diavolul e pe limbă? Omul evlavios vorbeşte „limba Canaanului". „Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul" (*Mal. 3:16*).

4. *Omul evlavios este ceresc în acţiunile sale*

Mişcările planetelor sunt celeste. Omul evlavios este sublim şi sfânt în acţiunile sale; el îşi manifestă mântuirea prin fapte; el îşi pune întreaga putere în aceasta, aşa cum au făcut atleţii la olimpiadele greceşti, ca să obţină cununa făcută din florile paradisului. El se roagă, posteşte, veghează, ia cerul cu asalt, are parte de energie divină, poartă interesele lui Dumnezeu în lume, face lucrarea îngerilor, este serafic în acţiunile sale.

5. *Omul evlavios este ceresc în aşteptările sale*

Nădăjduieşte în ceva ce e mai presus de lumea aceasta (*Psalm 39:7*): „în nădejdea vieţii veşnice" (*Tit 1:2*). Omul evlavios îşi aruncă ancora dincolo de perdea.[42] El nădăjduieşte să-i fie date jos lanţurile păcatului; el nădăjduieşte după lucruri pe care ochiul nu le-a văzut; el nădăjduieşte după o împărăţie atunci când moare, o împărăţie promisă de Tatăl, câştigată de Fiul şi asigurată de Duhul Sfânt. După cum moştenitorul trăieşte în speranţa vremii când acea mare avere îi va reveni lui, la fel copilul lui Dumnezeu, care este împreună-moştenitor cu Hristos, nădăjduieşte după slavă. Nădejdea aceasta îl mângâie în toate situaţiile diferite prin care trece: „ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu" (*Rom. 5:2*).

(i) Nădejdea aceasta îl mângâie pe omul evlavios în necazurile lui; nădejdea uşurează şi îndulceşte cele mai severe încercări. Copilul lui Dumnezeu poate râde cu lacrimi în ochi; va veni în curând un timp când crucea îi va fi luată de pe umeri şi când i se va pune o coroană pe cap. Sfântul se află în prezent într-o stare nenorocită, având parte de o mie de necazuri; dar într-o clipă va fi îmbrăcat cu hainele nemuririi şi înălţat deasupra serafimilor.

(ii) Nădejdea aceasta îl mângâie pe omul evlavios în moarte: „cel neprihănit chiar şi la moarte trage nădejde" (*Prov. 14:32*). Dacă l-ar întreba cineva pe un sfânt aflat pe patul de moarte, când toate mângâierile lui pământeşti s-au dus, cu ce a rămas, el ar spune: „coiful nădejdii". Am citit despre o femeie martiră care, atunci când persecutorii au poruncit să-i fie tăiaţi sânii, a spus: „Tiranule, fă cât de mult rău poţi; am doi sâni pe care nu-i poţi

[42] Evrei 6:19

atinge, unul al credinţei şi celălalt al nădejdii". Sufletul care are această nădejde binecuvântată se află deasupra dorinţei de a trăi sau a fricii de moarte. S-ar nelinişti cineva să schimbe o mică arendă cu o moştenire care să fie a lui şi a urmaşilor săi? Cine se va îngrijora să se despartă de viaţa aceasta, care e o mică arendă, care în scurt timp va expira, dacă va urma să posede o moştenire slăvită în lumină?[43]

6. *Omul evlavios este ceresc în comportamentul său*

El răspândeşte o asemenea strălucire a sfinţeniei, încât aceasta îi împodobeşte profesiunea de credinţă. El trăieşte ca şi când L-ar fi văzut pe Domnul cu ochii săi trupeşti. Ce zel, ce sfinţenie, ce smerenie strălucesc în viaţa lui! Omul evlavios nu-i imită doar pe îngeri, ci-L imită pe Hristos Însuşi (*1 Ioan 2:6*). Macedonenii sărbătoresc ziua de naştere a lui Alexandru, zi în care îi poartă chipul în jurul gâtului, împodobit cu mărgăritare şi giuvaeruri scumpe. La fel, omul evlavios poartă cu el imaginea vie a lui Hristos în caracterul ceresc al comportamentului său: „purtarea noastră este în ceruri" (*Fil. 3:20, KJV*).

Folosul 1: Cei care sunt prinşi de lumea aceasta vor fi respinşi ca neevlavioşi în faţa scaunului de judecată. A fi evlavios şi pământesc este o contradicţie: „vă mai spun şi acum, plângând: sunt mulţi care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos. Dumnezeul lor este pântecele... şi se gândesc la lucrurile de pe pământ" (*Fil. 3:18, 19*). Citim că pământul l-a înghiţit pe Core de viu (*Num. 16:32*). Judecata aceasta stă asupra multora – pământul le înghite timpul, gândurile şi vorbirea. Ei sunt de două ori înmormântaţi; căci inimile lor sunt înmormântate în pământ înainte să le fie înmormântate trupurile. Ce trist este că sufletul, acest lucru princiar, care e făcut pentru părtăşia cu Dumnezeu şi cu îngerii, să fie pus să învârtă la moară şi să fie făcut un rob al pământului! Cât de mult se aseamănă sufletul cu fiul rătăcitor, alegând să converseze mai mult cu porcii şi să se hrănească cu lături, decât să aspire după părtăşia cu binecuvântata Dumnezeire!

[43] Coloseni 1:12

În felul acesta îi prostește Satan pe oameni, ținându-i departe de ceruri și făcându-i să caute un cer aici pe pământ.

Folosul 2: Dacă vrem să ne dovedim a fi „născuți din Dumnezeu", să avem acest temperament sublim și ceresc. Nu vom merge niciodată în ceruri când murim dacă nu suntem în ceruri cât trăim. Ca să fim mai nobili și mai cerești în emoțiile noastre, să cumpănim cu seriozitate aceste patru observații:

1. *Dumnezeu Însuși sună pentru noi o retragere, ca să ne îndepărteze de lume*: „Nu iubiți lumea" (*1 Ioan 2:15*). Putem folosi lumea ca pe un buchet de flori pe care-l mirosim, dar nu trebuie să fie ca un mănunchi de mir între sâni[44]: „să nu vă potriviți chipului veacului acestuia" (*Rom. 12:2*). Nu căutați onorurile și profitul ei. Providențele lui Dumnezeu, la fel ca poruncile Lui, au rolul de a ne dezlipi de lume. De ce trimite El război și epidemii? Ce înseamnă oare căldura acestei mari mânii? Cu siguranță că vremurile în care moartea seceră pe pământ trebuie să fie vremuri în care oamenii mor față de lume.

2. *Gândiți-vă cât de prejos este pentru un creștin să aibă o gândire pământească.* Uneori râdem de copii atunci când îi vedem cum se joacă, suflând baloane dintr-o scoică, sărutându-și păpușile, etc., când, de fapt, noi facem același lucru! La moarte, ce va însemna toată lumea aceasta pe care o îmbrățișăm și o sărutăm, decât o păpușă din zdrențe? Atunci nu ne va mai da nicio mângâiere. Ce prejos este pentru un suflet născut din ceruri să fie prins de astfel de lucruri! Mai mult, atunci când omul acesta pretinde să fie înnobilat de un principiu al evlaviei și să-și pună nădejdea în lucrurile de sus, dacă își are totuși inima aici jos, cum își discreditează el chemarea cerească și-și pătează aripile de argint ale harului prin murdărirea cu pământ!

3. *Gândiți-vă ce lucru sărac și vrednic de disprețuit este lumea.* Nu merită să ne fixăm afecțiunile pe el; nu poate umple

[44] C. Cânt. 1:13

inima. Dacă Satan l-ar lua pe creştin pe muntele ispitirii şi i-ar arăta toate împărăţiile şi slava lumii, ce altceva i-ar putea arăta decât o închipuire, o apariţie? Nimic din ce e aici nu poate fi proporţional cu valoarea imensă a sufletului uman. „În mijlocul belşugului va fi în nevoie" (*Iov 20:22*). Aici avem parte de belşug de lipsuri. Creatura nu poate umple inima, după cum picătura de apă nu poate umple găleata, iar puţinul pe care-l putem suge de la creaturi e amestecat cu oarecare amărăciune, ca şi paharul pe care l-au dat evreii lui Hristos. „I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă" (*Marcu 15:23*). Iar această parte dulce, imperfectă, nu va dăinui mult: „lumea şi pofta ei trec" (*1 Ioan 2:17*). Creatura ne salută doar în treacăt şi îşi întinde curând aripi să zboare. Lumea e în continuă schimbare. Nu e niciodată constantă decât în ce priveşte dezamăgirile. Ce curând ne vom schimba locaşul şi ne vom face pernă din pământ! Lumea este doar un han mare în care trebuie să stăm o noapte sau două, şi apoi plecăm. Ce nebunie e să ne fixăm inimile pe hanul acesta şi să uităm de casa noastră!

4. *Gândiţi-vă ce loc slăvit este cerul.* Citim despre un înger care se coboară din ceruri şi care „a pus piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe pământ" (*Apoc. 10:2*). Dacă am fi numai o dată în ceruri, şi am vedea slava de nedescris, cum am călca în picioare cu un dispreţ sfânt lumea aceasta, punând un picior pe mare şi celălalt pe pământ! Cerul e numit o ţară mai bună: „Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească" (*Evrei 11:16*). Se spune că cerul este o patrie mai bună, în opoziţie cu ţara în care stăm acum. Ce altceva ar trebui să căutăm dacă nu o patrie mai bună?

Întrebare: În ce sens este cerul o patrie mai bună?

Răspuns 1: În patria aceea de sus există desfătări mai bune. Acolo există pomul vieţii şi râuri de plăceri. Acolo există o frumuseţe uluitoare, bogăţii de nedescris; acolo sunt desfătările îngerilor; acolo floarea bucuriei a înflorit deplin; acolo se găseşte mai mult decât putem noi cere sau gândi (*Efes. 3:20*). Acolo este slavă în toate dimensiunile ei şi dincolo de orice posibilitate de hiperbolizare.

Răspuns 2: În patria aceea se află o casă mai bună de locuit:

(i) E o casă „care nu este făcută de mână" (*2 Cor. 5:1*). Pentru a-i înfăţişa excelenţa, ni se spune că aici nu au existat decât case făcute de mâini, pe când casa de sus depăşeşte arta oamenilor sau a îngerilor; nimeni în afară de Dumnezeu nu poate aşeza o piatră în clădirea aceea.

(ii) Ea este „veşnică în ceruri". Nu e o casă de oaspeţi, ci una de locuit. E o casă care niciodată nu va avea nevoie de reparaţie. „Înţelepciunea şi-a zidit casa, şi-a tăiat cei şapte stâlpi" (*Prov. 9:1*), care nu pot fi niciodată clătinaţi.

Răspuns 3: În patria aceea sunt provizii mai bune; în casa Tatălui nostru este pâine îndeajuns. Cerul a fost simbolizat de ţara Canaanului, în care au curs laptele şi mierea. Acolo există o masă împărătească, un vin înmiresmat; acolo se află hrana îngerilor; acolo se vor servi acele mâncăruri şi delicatese rare, care depăşesc nu numai posibilitatea noastră de exprimare, ci şi credinţa noastră.

Răspuns 4: În patria aceea există o societate mai bună. Acolo este Dumnezeul binecuvântat în veci. Ce infinit de dulce şi de copleşitor va fi un zâmbet pe faţa Lui! Prezenţa Împăratului alcătuieşte curtea. Acolo sunt heruvimii slăviţi. În ţara aceasta terestră în care trăim acum, ne aflăm printre lupi şi şerpi; în patria aceea de sus vom fi în compania îngerilor. Acolo sunt „duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi" (*Evrei 12:23*). Aici poporul lui Dumnezeu este plin de infirmităţi; îi vedem având pete pe feţele lor; sunt plini de mândrie, de pasiuni, de spirit critic. În Ierusalimul de sus îi vom vedea îmbrăcaţi în haine împărăteşti, împodobiţi cu o frumuseţe de neegalat, neavând nici urmă de amestec sau de umbră a păcatului pe ei.

Răspuns 5: În patria aceea există un aer mai bun de respirat. Ne ducem la ţară după aer curat; cel mai bun aer îl vom găsi abia în patria aceea: (i) E un aer mai temperat; clima e calmă şi moderată; nu vom îngheţa de frig, nici nu vom leşina de căldură. (ii) Este un aer mai strălucitor; va străluci o lumină mai puternică acolo. Soarele neprihănirii iluminează acel orizont cu razele sale

slăvite: „făclia ei este Mielul" (*Apoc. 21:23*). (iii) Este un aer mai pur. Mlaştinile, care sunt pline de vapori negri, sunt socotite ca fiind un aer rău şi nesănătos pentru a trăi acolo. Lumea aceasta este un loc de mlaştini, în care se înalţă vaporii otrăvitori ai păcatului, care-l fac pestilenţial şi nesănătos de trăit în el; dar în patria aceea de sus nu există vapori de felul acesta, ci parfumul dulce al sfinţeniei. Acolo e mirosul portocalilor şi al rodiilor. Acolo e mirosul de mirt şi de casia, care vine dinspre Hristos, care răspândeşte cel mai parfumat miros.

Răspuns 6: În patria aceea există un sol mai bun. Ţara sau solul e mai bun:

(i) În ce priveşte *altitudinea* lui. Pământul, fiind jos, e de o calitate mai slabă; elementul care este mai aproape de ceruri este mai pur şi mai excelent, cum e focul. Ţara aceea de sus este o ţară situată pe înălţimi; e situată mult mai presus de astrele vizibile (*Psalm 24:3*).

(ii) În ce priveşte *fertilitatea* lui; produce un seceriş mai bogat. Cele mai bogate recolte de pe pământ sunt recoltele de aur, dar patria de sus oferă obiecte şi mai de preţ. Există acolo mărgăritare celeste; acolo e vinul spiritual; acolo picură fagurul de miere al dragostei lui Dumnezeu; acolo e apa vieţii şi mana ascunsă. Acolo sunt fructe care nu putrezesc, flori care nu se ofilesc niciodată. Acolo e o recoltă care nu va fi niciodată secerată deplin; în ceruri întotdeauna va fi vreme de recoltă, şi toate acestea le produce ţara aceea fără truda de a ara şi de a însămânţa.

(iii) În ce priveşte caracterul lui *inofensiv*. Acolo nu există mărăcini. Lumea aceasta e o pustietate în care trăiesc oameni răi şi „cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine" (*Mica 7:4*). Ei sfâşie poporul lui Dumnezeu în ce priveşte libertatea lor spirituală, dar în patria de sus nu se vede niciun mărăcine; toţi mărăcinii au fost arşi.

(iv) În ce priveşte *raritatea* condiţiilor; tot ce vede omul acolo este al lui. Socotesc ca cea mai bună stare de lucruri atunci când omul poate privi cât mai departe în zare la propriile proprietăţi.

Răspuns 7: În patria aceea este o unitate mai mare. Toţi locuitorii sunt uniţi în dragoste. Buruiana otrăvitoare a răutăţii nu

creşte acolo. Există o armonie fără diviziune, iar dragostea e fără invidie. În acea ţară de sus, ca în templul de sus, nu se aude bătaie de ciocan.

Răspuns 8: În patria aceea este o viaţă mai bună; cât timp suntem aici, ne plângem de lipsurile noastre, ne plângem păcatele, dar acolo va exista numai lăudarea lui Dumnezeu. Cum vor ciripi păsările paradisului când se vor afla în acea patrie celestă! Acolo stelele dimineţii vor cânta împreună şi toţi sfinţii lui Dumnezeu vor striga de bucurie.[45]

O, cum ar trebui să tânjim după această ţară de sus! Cei care avem ochii deschişi vom vedea că ea întrece în mod infinit ce avem aici. Omul ignorant priveşte la o stea şi ea îi apare ca o mică pată argintie, pe când astronomul, care are instrumentul potrivit pentru a judeca dimensiunile unei stele, ştie că e de mai multe ori mai mare decât pământul. La fel, omul natural aude că patria cerească este foarte slăvită, dar că se află la o distanţă mare. Şi, din cauză că nu are un duh de discernământ, în ochii lui lumea pare mai mare. Dar cei care sunt artişti spirituali, care au instrumentul credinţei pentru a putea judeca cerul, vor spune că de departe aceea e patria mai bună şi se vor grăbi să se îndrepte într-acolo cu pânzele dorinţei în vânt.

SECŢIUNEA 15: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM ZELOS

Harul îl transformă pe om într-un serafim. Îl face să ardă de zel sfânt. Zelul este o emoţie mixtă, compusă din dragoste şi mânie. Conţine dragostea noastră faţă de Dumnezeu şi mânia împotriva păcatului în cel mai intens mod posibil. Zelul este flacăra emoţiilor; omul evlavios are parte de un botez dublu – cu apă şi cu foc. El este botezat cu un duh de zel; el este zelos pentru onoarea, adevărul şi închinarea lui Dumnezeu: „Zelul meu m-a consumat" (*Psalm 119:139, KJV*). Faptul că a fost zelos pentru Dumnezeul său a reprezentat o cunună aşezată pe capul lui Fineas

[45] Iov 38:7

(*Numeri 25:13*). Moise e atins de un cărbune de pe altarul lui Dumnezeu şi, în zelul său, sparge tablele de piatră (*Exod 32:19*). Binecuvântatul nostru Mântuitor, în zelul Său, i-a scos afară din templu cu biciul pe cumpărători şi vânzători: „Zelul pentru Casa Ta M-a consumat" (*Ioan 2:17, KJV*).

Dar există şi un fel de aprindere ciudată – ceva care arată ca zelul, dar care nu e zel. O cometă seamănă cu o stea. De aceea, voi arăta câteva diferenţe dintre un zel adevărat şi unul fals:

1. *Zelul fals este un zel orb*

„Ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere" (*Rom. 10:2*). Acesta nu e focul Duhului, ci foc străin. Atenienii erau foarte devotaţi şi zeloşi, dar nu ştiau pentru ce. „Am descoperit chiar şi un altar pe care este scris: «Unui Dumnezeu necunoscut!»" (*Fapte 17:23*). Aşa că papistaşii sunt zeloşi în felul lor, dar au respins cheia cunoaşterii.

2. *Zelul fals este un zel care-şi caută interesele proprii*

Iehu a strigat: „Vino cu mine, şi vei vedea râvna mea pentru Domnul" (*2 Împ. 10:16*). Dar nu a fost vorba de zel, ci de ambiţie; el căuta o coroană. Dimitrie pledează pentru zeiţa Diana, dar el era zelos nu pentru templul ei, ci pentru templele de argint pe care le vindea (*Fapte 19:25-27*). De astfel de oameni zeloşi se plângea Ignaţiu în vremea lui, că au făcut din Hristos şi din religie o negustorie din care să se îmbogăţească. Probabil că mulţi din cei din vremea regelui Henry al VIII-lea au fost gata să distrugă abaţiile, dar nu din zel împotriva papalităţii, ci ca să-şi poată construi propriile case pe ruinele acelor abaţii, ca vulturii care zboară pe sus, dar ai căror ochi privesc în jos după pradă. Dacă zelul orb e pedepsit de şapte ori, atunci zelul ipocrit va fi pedepsit de şaptezeci de ori câte şapte.

3. *Zelul fals şi absurd este un zel mascat*

Se manifestă în legătură cu lucruri care nu au fost poruncite. E semnul celor ipocriţi să fie zeloşi pentru tradiţii şi nepăsători faţă de lucrurile instituite de Dumnezeu. Fariseii au fost mai zeloşi pentru spălarea paharelor lor decât a inimilor lor.

4. *Zelul fals e aprins de patimă*

Iacov şi Ioan, atunci când au dorit să cheme foc din ceruri, au fost mustraţi de Mântuitorul nostru: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi!" (*Luca 9:55*). Nu a fost vorba de zel, ci de mânie. Mulţi au sprijinit cauza religiei, dar din spirit partinic şi din imaginaţie, iar nu din zel pentru adevăr.

Dar zelul unui om evlavios este un zel adevărat şi sfânt, care se manifestă în efectele sale:

1. *Zelul adevărat nu suportă să I se facă o nedreptate lui Dumnezeu*

Zelul face să se aprindă sângele în om atunci când e atacată onoarea lui Dumnezeu: „Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta, şi că nu poţi suferi pe cei răi" (*Apoc. 2:2*). Cel care îşi iubeşte cu zel prietenul nu poate auzi pe cineva că-l vorbeşte de rău, şi să tacă.

2. *Zelul adevărat va da faţă cu cele mai mari dificultăţi*

Atunci când lumea ne prezintă capul unei Gorgone[46] pentru a ne descuraja, zelul alungă teama. Zelul e aprins de opoziţie. Zelul nu spune: „Afară este un leu".[47] Zelul va trece printr-o armată întreagă de pericole şi va marşa chiar prin faţa morţii. Dacă i se aduce lui Pavel ştirea că va avea parte de suferinţe: „din cetate în cetate mă aşteaptă lanţuri şi necazuri"[48], acest lucru a dat un tăiş şi mai ascuţit zelului său: „Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus" (*Fapte 21:13*). După cum, prin forţa contrastului, gerul aprig face ca focul să ardă mai fierbinte, tot aşa, opoziţia puternică inflamează şi mai mult zelul.

3. *După cum cunoaşterea merge înaintea zelului adevărat, sfinţenia o urmează*

---

[46] În mitologia greacă, un monstru având înfăţişarea unei femei cu şerpi în loc de păr, care-i transforma în stane de piatră pe cei care o priveau (n.tr.).

[47] Proverbe 26:13

[48] Fapte 20:23

Înţelepciunea conduce căruţa zelului, iar sfinţenia o împinge de la spate. Ipocritul poate părea zelos, dar el e vicios. Omul evlavios e alb şi rumen[49]; alb în puritate şi rumen în zel. Zelul lui Hristos a fost mai fierbinte decât focul, iar sfinţenia Sa mai pură decât soarele.

4. *Zelul adevărat iubeşte adevărul atunci când oamenii îl dispreţuiesc şi i se opun*

„Ei calcă Legea Ta. De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul" (*Psalm 119:126, 127*). Cu cât batjocoresc alţii mai mult sfinţenia, cu atât mai mult o iubim noi. Cu ce e religia mai rea din cauză că alţii o dizgraţiază? Oare străluceşte mai slab diamantul din cauză că-l batjocoreşte un orb? Cu cât sunt mai vehemenţi cei răi împotriva adevărului, cu atât mai curajoşi sunt cei evlavioşi în favoarea lui. Atunci când Mical a batjocorit dansul religios al lui David dinaintea chivotului, el a spus: „Dacă aceasta înseamnă înjosire, atunci doresc să mă înjosesc şi mai mult" (*2 Sam. 6:22, KJV*).

5. *Zelul adevărat cauzează fervenţă în îndeplinirea îndatoririlor: „plini de râvnă cu duhul" (Rom. 12:11)*

Zelul ne face să ascultăm cu reverenţă, să ne rugăm cu emoţii, să iubim cu foc aprins. Dumnezeu a aprins din ceruri jertfa lui Moise: „Un foc a ieşit dinaintea Domnului şi a mistuit pe altar arderea de tot" (*Lev. 9:24*). Atunci când suntem zeloşi în dedicarea noastră, şi când inimile noastre ard în noi, e semn că avem parte de un foc din cer care ne-a aprins jertfa. Ce lucru odios este ca omul să fie tot un foc când păcătuieşte şi tot gheaţă când se roagă! Inima evlavioasă, ca apa care fierbe, se revarsă în emoţii sfinte.

6. *Zelul adevărat nu se epuizează*

Cu toate că e violent, e şi perpetuu. Nicio apă nu poate stinge flacăra zelului; el este fierbinte chiar şi în cele mai reci zone. Căldura zelului e ca şi căldura naturală care vine din inimă, şi care

[49] C. Cânt. 5:10

ţine cât viaţa. Zelul care nu e constant nu a fost niciodată unul adevărat.

Folosul 1: Cât de opuşi evlaviei sunt cei care strigă împotriva zelului şi-l socotesc frenezie religioasă! Ei sunt pentru lumina cunoştinţei, dar nu pentru căldura zelului. Atunci când Vasile cel Mare a fost zelos în predicarea împotriva ereziei ariene, s-a interpretat ca semn de nebunie şi senilitate. Religia este o materie care necesită zel; Împărăţia cerului nu se poate lua decât cu năvală (*Matei 11:12*).

Obiecţie: Dar de ce atâta fervoare în religie? Ce se alege atunci de prudenţă?

Răspuns: Cu toate că prudenţa are rolul de a direcţiona zelul, totuşi nu trebuie să-l distrugă. Din cauză că e necesară vederea, nu mai are nevoie trupul de căldură? Dacă prudenţa reprezintă ochiul religiei, zelul reprezintă inima.

Întrebare: Dar unde este moderaţia?

Răspuns: Cu toate că moderaţia în lucrurile de mică importanţă e de apreciat şi fără îndoială că va tinde mult să păstreze pacea în biserică, totuşi în ce priveşte articolele principale ale credinţei, în care sunt în joc slava lui Dumnezeu şi mântuirea noastră, aici moderaţia nu este altceva decât neutralitate păcătoasă. A fost sfatul lui Calvin dat lui Melanchthon să nu pună atât de mult accent pe moderaţie încât până la urmă să-şi piardă tot zelul.

Obiecţie: Dar apostolul ne îndeamnă la moderaţie: „Moderaţia voastră să fie cunoscută de toţi oamenii" (*Fil. 4:5, KJV*).

Răspuns:

1. *Apostolul vorbeşte acolo despre moderaţie în ce priveşte patimile noastre.* Cuvântul grecesc pentru „moderaţie" semnifică blândeţe şi candoare – opusul mâniei violente. Aşa că acest cuvânt

este redat în alt loc prin „blând" (*1 Tim. 3:3*). Astfel că prin moderaţie înţelegem blândeţe a duhului. Lucrul acesta este făcut clar de cuvintele care urmează: „Domnul este aproape" – ca şi când apostolul ar fi spus: „Nu vă răzbunaţi, căci Domnul este aproape". Domnul e cel care va răzbuna răul care ţi s-a făcut, dar acest lucru nu-l împiedică pe creştin să fie zelos în ce priveşte religia.

2. *Ce străini de evlavie sunt cei care nu au zel pentru slava lui Dumnezeu*! Ei pot vedea că rânduielile acestea bisericeşti sunt dispreţuite, că închinarea este stricată, şi totuşi duhurile lor nu sunt întărâtate în ei. Ce mulţi au o dispoziţie apatică, căldicică, fiind zeloşi pentru interesele lor seculare, dar fără zel pentru lucrurile cerului! Fierbinţi pentru cauza lor, dar reci pentru cea a lui Dumnezeu! Domnul urăşte cel mai mult creştinii cu numele, care sunt căldicei. Aproape că am zis că I se face rău din cauza lor: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!" (orice, numai căldicel nu!) „Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea" (*Apoc. 3:15, 16*). Creştinul căldicel e copt numai pe jumătate, cum era şi Efraim: „Efraim este o turtă care n-a fost întoarsă" (*Osea 7:8*). A păstra o formă de religie, dar fără zel, înseamnă a fi ca acele trupuri pe care le-au asumat îngerii, care se mişcau, dar care nu aveau viaţă în ele. Aş dori să le pun acestor creştini cu numele, căldicei şi neutri, această întrebare: dacă religia nu reprezintă o cauză bună, de ce şi-au însuşit-o? Dacă e o cauză bună, de ce pun atât de puţină inimă în ea? De ce nu au o ardoare mai sfântă a sufletului? Persoanele acestea ar dori să meargă spre ceruri stând pe un pat moale, dar urăsc să fie purtaţi într-acolo în carul de foc al zelului. Amintiţi-vă că Dumnezeu va fi zelos împotriva celor care nu sunt zeloşi; el pregăteşte focul iadului pentru cei cărora le lipseşte focul zelului.

Folosul 2: Dacă vrei să te numeri printre cei evlavioşi, străduieşte-te să ai acest zel. E mai bine să nu ai nicio religie decât să nu fii zelos în religie. Fereşte-te de raţionamentele carnale. Acesta a fost unul dintre cele trei lucruri despre care Luther se temea că vor însemna moartea religiei. Unii oameni au fost prea

înţelepţi ca să fie mântuiţi. Discreţia lor le-a stins zelul. Fereşte-te de lene, care este un duşman al zelului: „Fii plin de râvnă, dar, şi pocăieşte-te!" (*Apoc. 3:19*). Creştinilor, pentru ce anume vă păstraţi zelul? Este pentru aurul care piere, sau pentru patimile voastre, care vă vor duce pe voi la pierzare? Către ce altceva mai bun vă puteţi îndrepta zelul decât către Dumnezeu? Ce zeloşi au fost oamenii pentru o religie falsă! „Ei varsă aurul din pungă şi cântăresc argintul în cumpănă" (*Isaia 46:6*). Evreii nu au precupeţit nicio cheltuială în închinarea lor la idoli. Nu, ci ei au trecut „prin foc lui Moloc pe fiii şi fiicele lor" (*Ier. 32:35*). Au fost atât de zeloşi în închinarea lor la idoli că au fost gata să-şi sacrifice fiii şi fiicele unor zei falşi. Cât de departe au mers păgânii ignoranţi în zelul lor fals! Atunci când tribunii romani s-au plâns că doreau să aibă aur în vistieria lor pentru a-l oferi lui Apolo, matroanele romane şi-au dat jos lanţurile de aur, inelele şi brăţările, şi le-au dat preoţilor ca să le ofere ca jertfă. Au fost aceştia atât de zeloşi în închinarea lor păcătoasă, şi nu vei fi tu zelos în închinarea înaintea Dumnezeului adevărat? Poţi pierde ceva oare din cauza zelului tău? Oare nu va fi el recompensat din belşug? Cât preţuieşte cerul? Cât preţuieşte vederea lui Dumnezeu? Nu a fost Isus Hristos zelos pentru tine? El a transpirat stropi de sânge şi a purtat mânia Tatălui Său. Cât de zelos a fost El pentru răscumpărarea ta, iar tu să nu ai niciun zel pentru El? Este ceva pe care să-l urăşti mai mult decât apatia şi lenea din slujitorii tăi? Te-ai săturat de astfel de slujitori. Îţi displace un spirit apatic în alţii, şi nu în tine? Ce altceva sunt îndatoririle tale îndeplinite fără zel decât simple închipuiri şi non-entităţi?

Ştii ce lucru slăvit este zelul? Este strălucirea care răsare din har; este flacăra iubirii; el seamănă cu Duhul Sfânt: „Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt" (*Fapte 2:3, 4*). Limbile de foc erau o emblemă ce simboliza acel foc al zelului pe care l-a revărsat Duhul peste ei.

Zelul face ca toate îndatoririle noastre religioase să aibă trecere înaintea lui Dumnezeu. Atunci când fierul e roşu şi fierbinte străpunge cel mai bine, iar când slujirea noastră este roşie de zel, atunci străpunge cel mai bine cerul.

SECŢIUNEA 16: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM RĂBDĂTOR

„Aţi auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov" (*Iacov 5:11*). Răbdarea este o stea care străluceşte într-o noapte întunecată. Există două feluri de răbdare:

1. *Răbdare în aşteptare*

Dacă omul evlavios nu-şi obţine imediat obiectul dorinţelor sale, el va aştepta până ce se va coace îndurarea: „Sufletul meu aşteaptă pe Domnul" (*Psalm 130:6*). Există un motiv bun pentru care Dumnezeu ne planifică în felul Lui îndurările: „Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri, la vremea lor" (*Isaia 60:22*). Scăparea poate întârzia dincolo de timpul nădăjduit de noi, dar nu va depăşi timpul stabilit de Dumnezeu.

De ce să nu-L aşteptăm cu răbdare pe Dumnezeu? Noi suntem robi; se cuvine robilor să stea într-o poziţie de aşteptare. Suntem gata să aşteptăm după toate celelalte lucruri; aşteptăm până arde focul; aşteptăm până creşte sămânţa (*Iacov 5:7*). De ce nu putem aştepta după Dumnezeu? Dumnezeu a aşteptat după noi (*Isaia 30:18*). Nu a aşteptat El după pocăinţa noastră? Cât de des a venit El an după an până a găsit rod?[50] Dumnezeu a fost gata să aştepte după noi, iar noi să nu putem aştepta după El? Omul evlavios se mulţumeşte să aştepte vremea stabilită de Dumnezeu; cu toate că viziunea întârzie, el o va aştepta (*Hab. 2:3*).

2. *Răbdare în mijlocul necazurilor*

Această răbdare are două părţi: (a) Fie în raport cu omul, când răbdăm nedreptatea, fără să ne răzbunăm, fie (b) în raport cu Dumnezeu, când răbdăm apăsarea mâinii Lui fără cârtire. Omul bun nu numai că va *face* voia lui Dumnezeu, dar va şi *accepta* voia Lui: „Voi suferi mânia Domnului" (*Mica 7:9*). Această acceptare cu răbdare a voii lui Dumnezeu nu este:

(i) *O apatie stoică*; răbdarea nu este insensibilitate sub apăsarea mâinii lui Dumnezeu; ci noi trebuie să fim sensibili.

---

[50] cf. Luca 13:6-8

(ii) *O răbdare forţată*, încercarea de a răbda un lucru din cauză că nu putem schimba situaţia, lucru care (aşa cum a spus Erasm) reprezintă mai degrabă o necesitate decât răbdare. Dar răbdarea reprezintă o supunere plină de bucurie a voii noastre faţă de voia lui Dumnezeu: „Facă-se voia Domnului!" (*Fapte 21:14*). Omul evlavios este de acord cu ce face Dumnezeu, ştiind nu numai că e bine pentru el, ci că e cel mai mare bine. Marea controversă dintre Dumnezeu şi noi e aceasta: a cui voie să se facă? Acum, omul regenerat va alege să se facă voia lui Dumnezeu. Există patru lucruri opuse acestei atitudini răbdătoare a sufletului:

(a) *O nelinişte a duhului*, când duhul e tulburat şi scos din ţâţâni, astfel încât nu e potrivit pentru îndatoriri sfinte. Atunci când coardele unei alăute sunt stricate, alăuta nu e potrivită pentru a produce muzică. La fel, atunci când duhul creştinului este confuz şi tulburat, el nu poate produce în inima lui o melodie pentru Domnul.

(b) *Nemulţumirea*, când eşti îmbufnat şi încăpăţânat. Atunci când omul nu se mânie pe păcatele sale, ci pe condiţia în care se află, lucrul acesta e ceva diferit de răbdare. Nemulţumirea este fiica mândriei.

(c) *Prejudecata*, care reprezintă o neplăcere faţă de Dumnezeu şi de căile Lui, şi o abatere de la religie. Păcătoşii întreţin gânduri aspre cu privire la Dumnezeu şi, dacă El se atinge de rana lor dureroasă, ei sunt gata să plece imediat, dându-şi jos livreaua Lui.

(d) *Justificarea de sine*, atunci când, în loc să se smerească sub mâna lui Dumnezeu, omul se justifică pe sine, ca şi când n-ar fi meritat ceea ce suferă. Păcătosul mândru se apără singur şi e gata să-L acuze pe Dumnezeu de nedreptate, ca şi când am acuza soarele că e întunecat. Lucrul acesta e departe de răbdare. Omul evlavios subscrie la înţelepciunea lui Dumnezeu şi se supune voii Lui. El nu spune doar: „Cuvântul Domnului este bun", ci şi: „Nuiaua Domnului este bună".

Folos: dacă dorim să demonstrăm că suntem evlavioşi, să fim antrenaţi în acest har al evlaviei: „cel cu duhul răbdător este mai bun decât cel cu duhul mândru" (*Ecles. 7:8, KJV*). Există câteva haruri de care nu vom avea nevoie în ceruri. Nu vom avea nevoie de credinţă atunci când vom avea parte de viziune deplină, nici de

răbdare atunci când vom avea parte de o bucurie perfectă, dar în noaptea întunecată şi tristă e nevoie ca aceste stele să strălucească (*Evrei 10:36*). Veniţi să ne arătăm răbdarea prin acceptarea voii lui Dumnezeu. Răbdarea în acceptarea voii lui Dumnezeu este de două feluri:

1. Atunci când Dumnezeu îndepărtează de la noi orice mângâiere.

2. Atunci când Dumnezeu impune un necaz asupra noastră.

1. *Trebuie să fim răbdători atunci când Dumnezeu îndepărtează de la noi orice mângâiere.* Dacă Dumnezeu ne ia vreuna dintre rudeniile noastre – „Îţi voi răpi printr-o lovitură ce ţi-e mai scump în ochi" (*Ezec. 24:16*) – totuşi e datoria noastră să acceptăm voia lui Dumnezeu. Pierderea unei rudenii dragi e ca smulgerea unui mădular din trup. „Omul moare ori de câte ori pierde vreun prieten sau vreo rudenie". Dar harul ne va păstra inimile în pace şi linişte, şi va produce o răbdare sfântă în noi în timpul acelor vremuri aspre. Vă voi prezenta opt îndemnuri, care pot acţiona ca un medicament spiritual care să ucidă viermele nerăbdării în cazul pierderii unei rudenii:

(i) Domnul nu îndepărtează niciodată vreo mângâiere de la poporul Său fără să îi dea ceva mai bun. Ucenicii s-au despărţit de prezenţa trupească a lui Hristos, dar El li L-a trimis pe Duhul Sfânt. Dumnezeu eclipsează o bucurie şi o sporeşte pe alta. El face pur şi simplu un schimb; ia o floare şi dă un diamant.

(ii) Atunci când mor prietenii noştri evlavioşi, ei se află într-o stare mai bună; ei au fost luaţi să nu experimenteze „răul care va veni" (*Isaia 57:1, KJV*). Ei au fost scoşi din furtună şi au ajuns în port: „Ferice de morţii care mor în Domnul" (*Apoc. 14:13*). Cei evlavioşi au o parte de moştenire care li s-a promis la căsătoria lor cu Hristos, dar moştenirea nu li se dă până în ziua morţii lor. Sfinţii sunt promovaţi la moarte în părtăşia cu Dumnezeu; au parte de lucrul după care au nădăjduit atât de mult şi pentru care s-au rugat atât. Atunci, de ce să ne pierdem răbdarea la promovarea prietenilor noştri?

(iii) Voi, cei care sunteţi sfinţi, aveţi în ceruri un prieten pe care nu-L puteţi pierde. Evreii au o zicătoare la înmormântările lor:

„Mângâierea să vă fie în ceruri". Plângi din cauză că ai pierdut pe cineva apropiat? Priveşte înspre ceruri şi ia-ţi mângâierea de acolo; cel mai bun prieten al tău este sus. „Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte" (*Psalm 27:10*). Dumnezeu va fi cu tine în ceasul morţii: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, Tu eşti cu mine" (*Psalm 23:4*). Nu-i poţi ţine aici pe ceilalţi prieteni. Dumnezeu este un prieten pe care nu-L poţi pierde. El va fi călăuza ta în viaţă; speranţa ta în moarte; răsplata Ta după moarte.

(iv) Poate că Dumnezeu te corectează pentru vreo greşeală, şi, dacă aşa stau lucrurile, se cuvine să fii răbdător. Se poate ca prietenul tău să fi avut parte de mai mult din dragostea ta decât Dumnezeu, de aceea Dumnezeu ţi-a îndepărtat această relaţie, astfel încât şuvoiul iubirii tale să se îndrepte din nou înspre El. O femeie evlavioasă a fost lipsită întâi de copilul ei, apoi de soţul ei. Ea a spus: „Doamne, Tu ai planificat ceva împotriva mea; Tu doreşti să ai toată dragostea mea". Dumnezeu nu doreşte ca vreo creatură să fie aşezată pe tronul afecţiunilor noastre; El va îndepărta orice mângâiere, şi atunci El va fi cel mai aproape de inima noastră. Dacă un soţ dă soţiei sale un giuvaer, iar ea se îndrăgosteşte în aşa fel de giuvaer încât îşi uită soţul, el îi va lua giuvaerul pentru ca dragostea ei să se îndrepte din nou spre el. O rudenie apropiată poate fi acest giuvaer. Dacă începi să o idolatrizezi, Dumnezeu îţi va lua giuvaerul, pentru ca dragostea ta să se îndrepte din nou către El.

(v) Putem să ne despărţim de o rudenie evlavioasă, dar nu să o pierdem. Cel despre care nu mai avem speranţa să-l mai vedem din nou, e pierdut. Prietenii religioşi au mers acasă puţin înaintea noastră. Va veni curând vremea când va fi o reîntâlnire fără altă despărţire (*1 Tes. 5:10*). Ce bucuros poţi fi să-ţi revezi un prieten care e absent de mult timp! O, ce aplauze slăvite vor fi acolo, când prietenii vechi se vor reîntâlni în ceruri şi când se vor putea îmbrăţişa! Atunci când un prinţ important ajunge la ţărm, tunurile trag salve în semn de bucurie; când prietenii evlavioşi vor fi atins cu toţii ţărmul ceresc şi se vor felicita unii pe alţii pentru fericirea lor, ce bucurie extraordinară va fi acolo! Ce muzică în corul îngerilor! Cum va răsuna cerul de laudele lor! Şi, încununarea

tuturor lucrurilor, cei care au fost uniţi aici din cauza cărnii vor fi şi mai apropiaţi acolo în trupul mistic, stând împreună la sânul lui Hristos, acest pat înmiresmat (*1 Tes. 4:17*).

(vi) Am fi meritat ceva mult mai rău din mâna lui Dumnezeu. Ne-a luat El un copil, o soţie, un părinte? Ar fi putut să ni-L ia pe Duhul Său! Ne-a lipsit de o rudenie? Ar fi putut să ne ia mântuirea. A turnat el fiere în pahar? Am fi meritat otravă. „Tu, Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre" (*Ezra 9:13*). Avem parte de o mare de păcate şi doar de un strop de suferinţă.

(vii) Sufletul răbdător are parte de pace. Omul nerăbdător este ca marea înfuriată, care nu se poate linişti (*Isaia 57:20*). El se torturează singur pe roata propriilor dureri şi patimi, în timp ce răbdarea calmează inima, cum a făcut Hristos cu marea, când era înfuriată. Acum există un sabat în inimă, un cer chiar. „Prin răbdarea voastră, vă veţi câştiga sufletele voastre" (*Luca 21:19*). Prin credinţă, omul Îl câştigă pe Dumnezeu, iar prin răbdare se câştigă pe sine.

(viii) Ce răbdători au fost mulţi sfinţi atunci când Domnul le-a frânt toiagul mângâierilor prin lipsirea lor de rudenii. Domnul i-a luat lui Iov copiii, iar el a fost atât de departe de a cârti, încât a început să binecuvânteze: „Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!" (*Iov 1:21*). Dumnezeu a prezis moartea fiilor lui Eli: „amândoi vor muri într-o zi" (*1 Sam. 2:34*). Dar cu câtă răbdare a primit el vestea cea rea: „Domnul este acesta, să facă ce va crede!" (*1 Sam. 3:18*). Vedeţi diferenţa dintre Eli şi faraon! Faraon a spus: „Cine este Domnul?" (*Exod 5:2*). Eli a spus: Domnul este acesta". Atunci când Domnul i-a lovit cu moarte pe cei doi fii ai lui Aaron, „Aaron a tăcut" (*Lev. 10:2, 3*). Răbdarea deschide urechea, dar închide gura. Ne deschide urechea să auzim nuiaua, dar ne închide gura, ca să nu spunem vreun cuvânt împotriva Domnului. Vedeţi aici tiparul răbdării; oare nu-l vom copia noi? Aceste gânduri au rolul de a ne linişti inimile atunci când Dumnezeu aduce semnul morţii peste mângâierile noastre şi când ne lipseşte de rudeniile dragi.

2. *Trebuie să fim răbdători atunci când Dumnezeu impune un necaz asupra noastră.* „Fiţi răbdători în necaz" (*Rom. 12:12*).

(i) Uneori Dumnezeu lasă necazuri grele peste poporul Său: „mâna Ta apasă greu asupra mea" (*Psalm 38:2, KJV*). Cuvântul ebraic pentru „a fi în necaz" înseamnă „a topi". Dumnezeu pare să-şi topească poporul într-un cuptor.

(ii) Uneori Dumnezeu lasă diferite necazuri peste sfinţi: „îmi înmulţeşte rănile" (*Iov 9:17*). După cum noi avem metode diferite de păcătuire, la fel, Domnul are metode diferite de disciplinare. Pe unii îi lipseşte de averea lor; pe alţii îi leagă de un pat de boală; pe alţii îi duce la închisoare. Dumnezeu are în tolba Sa diferite săgeţi, pe care le poate trage.

(iii) Uneori Dumnezeu îngăduie ca necazul să dăinuie multă vreme: „nu mai este niciun prooroc, şi nu mai este nimeni printre noi, care să ştie până când" (*Psalm 74:9*). E ca în cazul bolilor – unele sunt cronice şi pot afecta trupul mulţi ani la rând – tot aşa e şi cu necazurile. Domnul îşi găseşte plăcerea să-i încerce pe mulţi dintre copiii Săi preţioşi cu necazuri cronice, pe care ei le rabdă un timp îndelungat. Acum, în toate aceste cazuri, se cuvine sfinţilor să se odihnească cu răbdare în voia lui Dumnezeu. Cuvântul grecesc pentru „răbdare" este o metaforă şi face referire la unul care stă neînfrânt sub o povară. Aceasta e adevărata noţiune a răbdării, să suportăm necazul neînfrânţi, fără să slăbim şi fără să ne tulburăm.

Testul unui cârmaci are loc în furtună; la fel, testul creştinului are loc în necazuri. Omul acela cunoaşte arta potrivită a navigaţiei care, atunci când suflă vânturile sălbatice din ceruri, îşi pilotează corabia sufletului cu înţelepciune şi nu se loveşte de stâncile descurajării. Creştinul ar trebui să manifeste întotdeauna stăpânire de sine, fără să se poarte într-un mod nepotrivit sau să fie aprins de patimi necontrolate atunci când mâna lui Dumnezeu apasă asupra lui. Răbdarea împodobeşte suferinţa. Necazul este comparat în Scriptură cu un laţ: „Ne-ai adus în laţ" (*Psalm 66:11*). Unii au scăpat din laţul diavolului, şi totuşi Domnul îngăduie să fie prinşi în laţul necazurilor. Dar ei nu trebuie să fie ca „un taur sălbatic în laţ" (*Isaia 51:20, KJV*), lovind şi luptându-se împotriva Creatorului lor, ci să rămână liniştiţi până ce Dumnezeu frânge laţul şi deschide o cale de scăpare. Voi propune patru argumente sensibile care să încurajeze răbdarea sub acele greutăţi pe care le îngăduie Dumnezeu asupra noastră:

(a) Necazurile sunt pentru profitul nostru, pentru beneficiul nostru: „pentru binele nostru" (*Evrei 12:10*). Ne rugăm ca Dumnezeu să trateze în aşa fel cu noi încât să facă bine sufletelor noastre. Atunci când Domnul îngăduie să avem parte de necazuri, El ne ascultă rugăciunile; El o face „pentru binele nostru". Nu pentru că necazurile în sine sunt spre beneficiul nostru, ci din cauză că Duhul lui Dumnezeu lucrează împreună cu ele. Căci, după cum apele de la Betesda nu puteau da vindecare de la ele însele până ce nu cobora un înger şi le tulbura (*Ioan 5:4*), la fel, apele necazurilor nu sunt în ele însele vindecătoare până ce nu cooperează Duhul lui Dumnezeu cu ele şi până nu le sfinţeşte pentru noi. Necazurile sunt profitabile în multe feluri:

(i) Ele ne fac mai sobri şi mai înţelepţi. Medicii îi pun în lanţuri pe pacienţii cu boli mentale şi le dau o hrană sărăcăcioasă ca să-i facă să-şi recapete folosul raţiunii. Mulţi înnebunesc de-a binelea din cauza prosperităţii; ei nu-L cunosc nici pe Dumnezeu, nu se cunosc nici pe ei înşişi. De aceea, Domnul trebuie să-i lege cu legăturile necazurilor, ca să-i facă să-şi bage minţile în cap. „Se întâmplă să fie prinşi în legăturile nenorocirii şi atunci le pune înainte fărădelegile lor. Le deschide urechile să ia aminte la disciplinare" (*Iov 36:8-10*).

(ii) Necazurile sunt prietene cu harul.

(1) Ele nasc har. Beza a recunoscut că Dumnezeu a pus bazele convertirii sale în vremea unei boli grave când se afla la Paris.

(2) Ele măresc harul. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie îndatorat necazurilor lor; niciodată nu ar avea parte de atâta har dacă nu ar da faţă cu atâtea încercări puternice. Apele curg, iar florile îşi răspândesc mirosul. Sfinţii prosperă în vreme de necazuri, aşa cum lacedemonenii s-au îmbogăţit în urma războaielor. Dumnezeu face ca harul să înflorească cel mai mult atunci când cad frunzele.

(iii) Necazurile ne grăbesc paşii pe calea către cer. Cu noi e ca şi cu copiii trimişi undeva cu o sarcină. Dacă dau în calea lor de mere sau de flori, pierd vremea acolo şi nu se grăbesc să ajungă acasă, dar dacă îi sperie ceva, atunci aleargă cu toată viteza către casa tatălui lor. La fel, în prosperitate adunăm mere şi flori, şi nu ne gândim prea mult la ceruri, dar dacă încep să vină necazurile şi

dacă vremurile devin grele, atunci ne grăbim mai mult spre ceruri şi, împreună cu David, „alergăm pe calea poruncilor lui Dumnezeu" (*Psalm 119:32*).

(b) Dumnezeu amestecă îndurarea cu necazurile. El înmoaie sabia dreptăţii în uleiul îndurării. Nu a fost nicio noapte întunecoasă fără ca Israel să nu aibă parte de un stâlp de foc în ea. Nu există vreo condiţie atât de deprimantă fără să putem vedea că stâlpul de foc ne dă lumină. Dacă trupul are parte de dureri, dar conştiinţa e în pace, aceasta e îndurare. Necazul are rolul de a preveni păcatul; aceasta e îndurare. În chivot de aflau „un toiag şi un vas de mană"[51], care reprezintă emblema condiţiei creştinului: „îndurarea e amestecată cu judecata" (*Psalm 101:1*). Aici sunt toiagul şi mana.

(c) Răbdarea dovedeşte că există mult din Dumnezeu în inimă. Răbdarea e unul dintre titlurile lui Dumnezeu: „Dumnezeul răbdării" (*Rom. 15:5*). Dacă inima ta manifestă această trăsătură, e un semn că Dumnezeu ţi-a dat mult din natura Sa; străluceşti cu câteva din razele Sale.

Nerăbdarea dovedeşte că există multă lipsă de sănătate a inimii. Dacă trupul e de aşa fel încât o mică zgârietură sau înţepătură face să se infecteze carnea, atunci zici: „Cu siguranţă că e foarte nesănătoasă carnea acestui om". La fel, nerăbdarea manifestată în cazul fiecărei iritări sau certuri cu Providenţa este un semn al unui creştin tulburat. Dacă există vreo urmă de har într-o astfel de inimă, cei care o pot vedea trebuie să aibă ochi foarte buni. Dar cel care are un duh răbdător este un licenţiat în religie şi participă la mult din natura divină.

(d) Scopul tuturor necazurilor este unul slăvit. Iudeii au fost captivi în Babilon, dar care a fost sfârşitul? Au ieşit din Babilon cu vase de argint şi aur, şi cu alte lucruri preţioase (*Ezra 1:6*). Deci, care e sfârşitul necazurilor? Ele se sfârşesc într-o slavă nesfârşită (*Fapte 14:22; 2 Cor. 4:17*). Cum ar trebui să aducă pace inimilor noastre nerăbdătoare acest adevăr! Cum să nu fim gata să călătorim de bună voie pe o cărare îngustă şi murdară şi prin

[51] cf. Evrei 9:4

ogoare arate, dacă la sfârşitul călătoriei ne aşteaptă o pajişte frumoasă, iar în acea pajişte, o mină de aur?

Întrebare: Cum voi putea să dobândesc această stare răbdătoare a inimii?

Răspuns: Ai nevoie de credinţă; toată nerăbdarea noastră se naşte din necredinţă. Credinţa este născătoarea răbdării. Atunci când începe să ne nască o furtună de patimi, credinţa spune inimii, aşa cum a spus Hristos mării: „Taci! Fără gură!"[52], şi atunci se face imediat linişte.

Întrebare: În ce fel lucrează credinţa răbdare?

Răspuns: Credinţa convinge sufletul să urmeze calea răbdării. Credinţa este ca acel logofăt din Efes care a stins agitaţia mulţimii şi i-a convins pe oameni să se liniştească (*Fapte 19:35, 36*). La fel, atunci când nerăbdarea începe să se agite şi să facă tulburare în suflet, credinţa linişteşte tumultul şi convinge sufletul să aleagă răbdarea sfântă. Credinţa spune: „Pentru ce te mâhneşti, suflete?" (*Psalm 42:5*). „Eşti apăsat? Nu e oare Tatăl ceresc cel care a făcut aceasta? El te sculptează şi te şlefuieşte ca să te facă potrivit pentru slavă. El loveşte ca să poată mântui. Ce este încercarea aceasta a ta? E o boală? Dumnezeu scutură pomul trupului tău pentru ca să cadă câteva roade, şi anume „roada dătătoare de pace a neprihănirii" (*Evrei 12:11*). Ai fost alungat de acasă? Dumnezeu ţi-a pregătit o cetate (*Evrei 11:16*). Suferi batjocură din cauza lui Hristos? „Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi" (*1 Petru 4:14*)". Astfel argumentează şi convinge credinţa sufletul să urmeze calea răbdării.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru răbdare. Răbdarea este o floare plantată de Dumnezeu. Roagă-te să crească în inima ta şi să-şi răspândească parfumul plăcut. Rugăciunea este un farmec sfânt, care farmecă şi lipseşte de putere duhul cel rău. Rugăciunea linişteşte inima şi o pune în starea potrivită, pe când nerăbdarea

[52] Marcu 4:39

frânge coardele şi aduce totul într-o stare de confuzie. O, du-te la Dumnezeu. Rugăciunea încântă urechea lui Dumnezeu; Îi topeşte inima; Îi deschide mâna. Dumnezeu nu poate respinge un suflet care se roagă. Caută-L cu perseverenţă şi El va îndepărta necazul, sau, lucru şi mai bun, va îndepărta nerăbdarea ta.

SECŢIUNEA 17: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM MULŢUMITOR

Lauda şi mulţumirea sunt lucrările cerului şi omul începe aici lucrarea aceasta pe care o va face întotdeauna în ceruri. Iudeii aveau o zicătoare – lumea subzistă prin trei lucruri: Legea, închinarea înaintea lui Dumnezeu şi recunoştinţa. Dacă lipseşte recunoştinţa, s-a luat unul dintre stâlpii lumii şi ea e gata să se prăbuşească. Cuvântul ebraic pentru „laudă" vine de la o rădăcină care înseamnă „a ţâşni în sus". Omul evlavios îşi trimite în sus laudele ca o rafală de lovituri îndreptate spre cer. David a fost modelat după inima lui Dumnezeu şi cât de melodios a cântat laudele lui Dumnezeu! De aceea a fost numit „cântăreţul plăcut al lui Israel" (*2 Sam. 23:1*). Priveşte-l pe creştin chiar în cele mai grele clipe ale lui: e tot recunoscător. Profetul Iona a fost un om cu un duh mânios. Marea nu a fost atât de agitată cum era inima lui Iona agitată de patimi (*Iona 1:13*). Totuşi, prin norul acesta poţi vedea apărând harul. El a avut o inimă mulţumitoare: „Eu însă Îţi voi aduce jertfe cu un strigăt de mulţumire, voi împlini juruinţele pe care le-am făcut" (*Iona 2:9*). Pentru a ilustra acest lucru cu mai multă claritate, voi prezenta aceste patru lucruri particulare:

1. *Lauda şi recunoştinţa sunt lucrări caracteristice sfinţilor*

Găsim în Scriptură că li se cere celor evlavioşi să-L laude pe Dumnezeu: „Cei ce vă temeţi de Domnul, binecuvântaţi pe Domnul!" (*Psalm 135:20*). „Să salte de bucurie credincioşii Lui îmbrăcaţi în slavă! Laudele lui Dumnezeul să fie în gura lor" (*Psalm 149:5, 6*). Lauda este o îndeletnicire caracteristică sfinţilor:

(*i*) *Numai cei evlavioşi Îl pot lăuda cum se cuvine pe Dumnezeu.* După cum nu toţi au îndemânarea de a cânta la alăută,

tot aşa, nu toţi pot face să răsune laudele pline de armonie la adresa lui Dumnezeu. Oamenii răi sunt obligaţi să-L laude pe Dumnezeu, dar nu sunt într-o stare potrivită pentru a o face. Numai un creştin viu poate cânta laudele lui Dumnezeu. Oamenii răi sunt morţi în păcate; cum pot cei morţi să înalţe laudele lui Dumnezeu? „Căci mormântul nu Te poate lăuda" (*Isaia 38:18, KJV*). Omul rău pângăreşte şi eclipsează laudele lui Dumnezeu. Dacă o mână necurată lucrează cu damasc sau cu satin, le va strica frumuseţea. Dumnezeu îi va spune celui păcătos: „Ce tot înşiri tu legile Mele şi ai în gură legământul Meu?" (*Psalm 50:16*).

(*ii*) *Lauda nu se potriveşte decât celui evlavios*: „Oamenilor fără prihană le şade bine cântarea de laudă" (*Psalm 33.1*). Un om profan care cântă laudele lui Dumnezeu e ca o movilă de gunoi presărată cu flori. Lauda în gura celui păcătos e ca un oracol în gura unui nebun. Cât de nepotrivit este ca cineva să-L laude pe Dumnezeu dacă întreaga sa viaţă Îl dezonorează pe Dumnezeu! E la fel de indecent pentru un păcătos să-L laude pe Dumnezeu pe cât îi e cămătarului să vorbească despre trăirea prin credinţă, ori diavolului să citeze Scriptura. Numai cei evlavioşi sunt potriviţi să fie coriştii care cântă laudele lui Dumnezeu. E numită „o haină de laudă" (*Isaia 61:3*). Haina aceasta se potriveşte numai pe spatele unui om sfânt.

2. *Mulţumirea este cea mai nobilă parte a închinării înaintea lui Dumnezeu*

Nevoile noastre ne pot îndemna la rugăciune, dar e necesară o inimă cu adevărat cinstită să-L binecuvânteze pe Dumnezeu. Cioara croncăneşte; ciocârlia cântă. Când cerem, acţionăm ca nişte oameni; când aducem mulţumiri, acţionăm ca nişte îngeri.

3. *Mulţumirea este o lucrare care-L înalţă pe Dumnezeu*

„Cine aduce mulţumiri, ca jertfă, acela Mă proslăveşte" (*Psalm 50:23*). Cu toate că nimic nu poate adăuga măcar o iotă la slava esenţială a lui Dumnezeu, totuşi lauda Îl înalţă în ochii altora. Lauda reprezintă recunoaşterea onoarei lui Dumnezeu, înălţarea Numelui Său, o prezentare a trofeului bunătăţii Sale, o proclamare a excelenţei Sale, o răspândire a renumelui Său, o spargere a

sticluţei cu untdelemn, prin care mirosul plăcut al parfumului Numelui lui Dumnezeu se răspândeşte în lume.

4. *Lauda este o lucrare mai distinctivă*

Prin aceasta creştinul întrece toate duhurile infernale. Vorbeşti despre Dumnezeu? Şi diavolul o poate face; el a citat Scriptura înaintea lui Hristos. Mărturiseşti că profesezi o religie? Şi diavolul poate face asta; el se transformă într-un înger de lumină. Posteşti? El nu mănâncă niciodată. Crezi? Şi demonii au o credinţă, prin care acceptă intelectual adevărul; ei cred, dar se înfioară (*Iacov 2:19*). Dar după cum Moise a lucrat o asemenea minune pe care niciunul dintre magicieni nu a putut-o reproduce, la fel există o lucrare pe care o pot săvârşi creştinii, dar pe care n-o poate face niciunul dintre demoni, iar aceasta este lucrarea de mulţumire. Diavolii hulesc, dar nu binecuvântează. Satan are săgeţi aprinse, dar nu harfă şi vioară.

Folosul 1: Vedem aici adevăratul geniu şi adevărata complexitate a unui om evlavios. El e atât de prins de doxologii şi laude. Lactanţiu spunea că cel care e nerecunoscător faţă de Dumnezeul lui nu poate fi un om bun. Omul evlavios este unul care-L înalţă pe Dumnezeu. Sfinţii sunt temple ale Duhului Sfânt (*1 Cor. 3:16*). Unde ar trebui să răsune oare laudele lui Dumnezeu, dacă nu în templele Sale? Inima bună nu oboseşte niciodată lăudându-L pe Dumnezeu: „lauda Lui va fi totdeauna în gura mea" (*Psalm 34:1*). Unii vor fi mulţumitori cât timp e proaspătă în mintea lor amintirea îndurării primite, dar apoi vor lăsa mulţumirea deoparte. Cartaginezii obişnuiau la început să-i trimită lui Hercule a zecea parte din venitul lor, dar treptat au obosit şi nu i-au mai trimis nimic. David, cât timp a avut suflare, a cântat laudele lui Dumnezeu: „voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi" (*Psalm 146:2*). David nu avea intenţia să-I dea lui Dumnezeu din când în când câteva clipe de muzică, urmând apoi să-şi atârne instrumentul în cui, ci el făcea să răsune în mod continuu laudele lui Dumnezeu. Omul evlavios îşi va exprima recunoştinţa prin fiecare îndatorire a sa. El amestecă mulţumirea cu rugăciunea: „în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi

cereri, cu mulţumiri" (*Fil. 4:6*). Mulţumirea este cea mai divină parte a rugăciunii. În cererile noastre ne exprimăm nevoile; în mulţumirile noastre declarăm excelenţele lui Dumnezeu. Rugăciunea se înalţă ca tămâia, atunci când e parfumată cu mulţumire.

Şi, după cum omul evlavios îşi exprimă recunoştinţa în fiecare îndatorire, el o face în orice condiţie în care se află. El va fi recunoscător în vreme de adversitate, cât şi în vreme de prosperitate: „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (*1 Tes. 5:18*). Sufletul plin de har este recunoscător şi se bucură că e atras mai aproape de Dumnezeu, cu toate că asta se întâmplă prin funiile necazurilor. Atunci când îi merge bine, el laudă îndurarea lui Dumnezeu; atunci când îi merge rău, el preamăreşte dreptatea lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu are în mână o nuia, omul evlavios va avea în gură un psalm. Când l-a lovit diavolul pe Iov, efectul a fost ca dintr-un instrument muzical; el a răsunat de laude: „Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!" (*Iov 1:21*). Atunci când sunt tăiate plantele spirituale ale lui Dumnezeu şi când sângerează, ele picură recunoştinţă; lacrimile sfinţilor nu le pot îneca laudele.

Dacă acesta este semnul unui om evlavios, atunci numărul celor evlavioşi se dovedeşte a fi foarte mic. Puţini se îndeletnicesc cu lucrarea laudei. Păcătoşii nu Îi aduc lui Dumnezeu mulţumire: „Dar ceilalţi nouă unde sunt?" (*Luca 17:17*). Din cei zece leproşi vindecaţi numai unul s-a întors să aducă laude. Majoritatea oamenilor din lume sunt morminte care îngroapă laudele lui Dumnezeu. Vei putea auzi înjurături şi blesteme, dar puţini care Îl laudă pe Dumnezeu. Lauda este o datorie pe care oamenii trebuie să o plătească anual, dar majoritatea nu îşi plătesc datoria. Dumnezeu i-a dat lui Ezechia o eliberare miraculoasă, „dar Ezechia n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o" (*2 Cron. 32:25*). Acel „dar" a reprezentat o pată pe blazonul lui. Unii, în loc să-I fie recunoscători lui Dumnezeu, „întorc rău pentru bine".[53] Ei sunt cu atât mai răi, cu cât au avut parte de milă: „Pe Domnul Îl răsplătiţi astfel! Popor nechibzuit şi fără înţelepciune!" (*Deut.*

[53] Psalm 38:20

32:6). Sunt ca broasca râioasă, care transformă cele mai bune ierburi în otravă. Unde vom găsi un creştin recunoscător? Citim despre sfinţi că „aveau fiecare câte o alăută în mână" (*Apoc. 5:8*) – simbolul laudei. Mulţi au lacrimi în ochi şi lamentări în gurile lor, dar puţini au alăute în mâini, binecuvântând şi lăudând Numele lui Dumnezeu.

Folosul 2: Să ne cercetăm pe noi înşine şi să ne examinăm pe baza acestei caracteristici, ca să vedem dacă suntem sau nu evlavioşi: suntem recunoscători pentru îndurare? E un lucru greu să fii recunoscător.

Întrebare: Cum putem şti dacă suntem recunoscători aşa cum trebuie?

Răspunsul 1: Atunci când avem grijă să înregistrăm îndurările primite. David „a dat Leviţilor sarcina să înregistreze, să mulţumească şi să slăvească pe Domnul, Dumnezeul lui Israel" (*1 Cron. 16:4, KJV*). Medicii spun că memoria este primul lucru care decade. E un lucru adevărat şi în domeniul spiritual: „Dar au uitat curând lucrările Lui" (*Psalm 106:13*). Omul evlavios îşi trece îndurările de care a avut parte, cum face medicul cu remediile sale, într-o carte, astfel încât să nu se piardă. Îndurările sunt giuvaeruri care ar trebui ţinute închise la loc sigur. Copilul lui Dumnezeu are întotdeauna două cărţi cu el: una în care-şi scrie păcatele, pentru ca să se smerească; cealaltă în care-şi scrie îndurările de care a avut parte, ca să poată fi recunoscător.

Răspunsul 2: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când inimile noastre reprezintă instrumentul principal în muzica laudei: „Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea" (*Psalm 111:1*). David îşi acorda nu numai harfa, ci şi inima. Dacă inima nu se alătură limbii, nu poate exista mângâiere. Acolo unde inima nu e implicată, papagalul e la fel de bun corist ca şi creştinul.

Răspunsul 3: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când favorurile pe care le primim fac să ne crească şi mai mult

dragostea față de Dumnezeu. Scăparea miraculoasă a lui David de la moarte a cauzat dragostea lui față de Dumnezeu: „Iubesc pe Domnul" (*Psalm 116:1*). E un lucru să ne iubim îndurările de care avem parte; e un alt lucru să-L iubim pe Domnul. Mulți își iubesc eliberarea, dar nu pe eliberatorul lor. Dumnezeu trebuie iubit mai mult decât îndurările Sale.

Răspunsul 4: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când, aducându-I laudele noastre lui Dumnezeu, îndepărtăm orice vrednicie de la noi: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău" (*Gen. 32:10*). Ca și când Iacov ar fi zis: „Doamne, chiar și cele mai rele bucăți de carne pe care mi le tai sunt mai mult decât merit". Mefiboșet s-a plecat și a spus: „Cine este robul tău, ca să te uiți la un câine mort ca mine?" (*2 Sam. 9:8*). Atunci când un creștin recunoscător își trece în revistă binecuvântările și când vede că se bucură de lucruri care le lipsesc altora, mai buni decât el, spune: „Doamne, ce sunt eu, un câine mort, ca harul fără plată să privească la mine și ca Tu să mă încununezi cu așa bunătăți?"

Răspunsul 5: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când ne folosim în mod corect de îndurările lui Dumnezeu. Îi plătim lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale cu slujire. Domnul ne dă sănătate, și noi o cheltuim și ne cheltuim pe noi pentru Hristos (*2 Cor. 12:15*). El ne dă avere, iar noi Îl cinstim pe Domnul cu ce avem (*Prov. 3:9*). El ne dă copii, iar noi îi dedicăm lui Dumnezeu și-i educăm pentru Dumnezeu. Nu ne îngropăm talanții, ci îi punem în negoț. Aceasta înseamnă să ne folosim în mod potrivit de îndurările primite. O inimă plină de har e ca o bucată de pământ bun, care, după ce a primit sămânța îndurării, produce o recoltă de supunere.

Răspunsul 6: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când inimile noastre sunt mai deschise pentru îndurările spirituale decât pentru cele temporare: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești" (*Efes. 1:3*). Omul evlavios Îl binecuvântează pe Dumnezeu mai mult

pentru o inimă roditoare decât pentru o recoltă bogată. El este mai recunoscător pentru Hristos decât pentru o împărăţie. Socrate obişnuia să spună că iubea mai mult zâmbetul regelui decât aurul lui. Inima evlavioasă e mai recunoscătoare pentru zâmbetul de pe faţa lui Dumnezeu decât ar fi pentru aurul Indiilor.

Răspunsul 7: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când îndurarea ne îndeamnă să ne îndeplinim îndatoririle. Ea cauzează un duh de activitate pentru Dumnezeu. Îndurarea nu e ca soarele faţă de foc, să-l întunece, ci ca uleiul pentru roată, s-o facă să meargă mai repede. David argumentează cu înţelepciune de la îndurare la îndatorire: „Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte. Voi umbla înaintea Domnului pe pământul celor vii" (*Psalm 116:8, 9*). „Doamne, am doi bănuţi: un suflet şi un trup, şi ţi-I dau Ţie pe amândoi", spunea Bernard.

Răspunsul 8: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când îi motivăm şi pe alţii în această lucrare angelică a laudei. David nu numai că a dorit să-L binecuvânteze el însuşi pe Dumnezeu, ci i-a chemat şi pe alţii s-o facă: „Lăudaţi pe Domnul!" (*Psalm 111:1*). Cea mai dulce muzică e aceea care răsună la unison. Când mai mulţi sfinţi se alătură să cânte la unison, atunci fac cerul să răsune de laudele lor. Aşa cum un beţiv îl va chema pe altul – (numai că într-un sens spiritual), un creştin trebuie să-l îndemne pe altul la lucrarea de mulţumire.

Răspunsul 9: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când nu numai că vorbim despre laudele lui Dumnezeu, ci şi trăim spre lauda Lui. E numită o expresie a recunoştinţei. Îi mulţumim atunci când trăim arătând că suntem recunoscători. Cei care sunt oglinzi ale îndurării trebuie să fie tipare de evlavie. „Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt" (*Obadia 17*). A-I aduce lui Dumnezeu laude orale şi apoi a-L dezonora prin vieţile noastre înseamnă a comite un barbarism în religie şi a fi ca acei iudei care şi-au plecat genunchiul înaintea lui Hristos şi apoi L-au scuipat (*Marcu 15:19*).

Răspunsul 10: Suntem recunoscători în mod potrivit atunci când transmitem posterității laudele lui Dumnezeu. Spunem copiilor noștri ce a făcut Dumnezeu pentru noi: în cutare nevoie ne-a dat ce am cerut; ne-a ridicat din cutare boală; ne-a ajutat în cutare ispită. „Dumnezeule, și părinții noștri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară" (*Psalm 44:1*). Transmițând copiilor noștri experiențele noastre, Numele lui Dumnezeu e eternizat, iar îndurările Lui vor produce un seceriș îmbelșugat de laudă când vom fi plecați. Heman pune întrebarea: „Oare Te vor lăuda morții?" (*Psalm 88:10, KJV*). Da, în sensul că atunci când vom fi morți, Îl vom putea lăuda încă pe Dumnezeu, căci, lăsând copiilor noștri cronicile cu îndurările lui Dumnezeu, îi facem să fie recunoscători și, astfel, să continue laudele la adresa lui Dumnezeu și când noi vom fi morți.

Folosul 3: Să ne dovedim evlavia pe baza recunoștinței: „Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui!" (*Psalm 29:2*).

1. *E un lucru bun să fii recunoscător*: „Este bine să cântăm laude Dumnezeului nostru" (*Psalm 147:1, KJV*). E un lucru rău atunci când limba (acest instrument al laudei) nu e armonizată și când scoate sunete disonante prin cârtire și nemulțumire. Dar e un lucru bun să fii recunoscător. E un lucru bun, deoarece aceasta e tot ceea ce poate face creatura să înalțe Numele lui Dumnezeu; și e un lucru bun deoarece tinde să ne facă buni. Cu cât suntem mai recunoscători, cu atât suntem mai sfinți. În timp ce aducem acest tribut al laudei, ni se mărește rezerva de har. În ce privește alte datorii, cu cât plătim mai mult, cu atât avem mai puțin; dar cu cât plătim mai mult această datorie a recunoștinței, cu atât mai mult har vom avea.

2. *Recunoștința este datoria pe care o avem față de Dumnezeu.* „Împărați ai pământului și popoare toate, să laude Numele Domnului!" (*Psalm 148:11, 13*). Lauda este tributul și datoria care trebuie plătite în trezoreria Împăratului cerului. Cu siguranță că atâta timp cât Dumnezeu ne înnoiește arenda, noi trebuie să ne reînnoim plata datoriei.

3. *Marele motiv pe care-l avem pentru a fi recunoscători.* E un principiu imprimat în natură să fim recunoscători pentru beneficiile primite. Păgânii l-au lăudat pe Jupiter pentru biruinţele lor.

Ce ciorchine bogate de îndurare atârnă de noi atunci când începem să enumerăm îndurările lui Dumnezeu! Trebuie să mărturisim, împreună cu David, că suntem copleşiţi: „Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile şi planurile Tale pentru mine: numărul lor este prea mare ca să le povestesc" (*Psalm 40:5*). Şi, după cum nu putem număra îndurările lui Dumnezeu, ele nu pot fi nici măsurate. David ia unitatea cea mai lungă de măsurat pe care o putea găsi. El măsoară de la pământ la nori, ba mai mult, dincolo de nori, dar măsura lui nu atinge înălţimile îndurărilor lui Dumnezeu: „Căci mare este bunătatea Ta şi se înalţă mai presus de ceruri" (*Psalm 108:4*). O, cum ne-a îmbogăţit Dumnezeu cu ploile Sale argintii! O întreagă constelaţie de îndurări a strălucit în emisfera noastră!

(i) Ce favoruri temporare am primit! În fiecare zi vedem sosind un nou val al îndurărilor Sale. Ne-au acoperit aripile îndurării, sânii îndurării ne-au hrănit: „Dumnezeul care m-a hrănit în toată viaţa mea, până în ziua de azi" (*Gen. 48:15, KJV*). Ce capcane puse în calea noastră au fost frânte! Ce temeri au fost îndepărtate! Domnul ne-a pregătit patul, în timp ce altora le-a pregătit mormântul. El a avut o aşa grijă de noi de parcă nu ar fi avut de cine altul să mai aibă grijă. Niciodată nu a fost atât de întunecat norul providenţei încât să nu putem vedea în norul acela un curcubeu al dragostei. Am fost făcuţi să înotăm în marea îndurării – şi oare nu ne cheamă toate acestea la recunoştinţă?

(ii) Lucrul care adaugă o altă coardă la instrumentul laudei noastre şi-l face să sune mai puternic e meditaţia la binecuvântările spirituale pe care ni le-a dat Dumnezeu. El ne-a dat apă din izvoarele de sus; a deschis şifonierul cerului şi ne-a croit o haină mai bună decât cele purtate de îngeri. Ne-a dat cea mai bună robă şi ne-a pus pe deget inelul credinţei, prin care ne-a căsătorit cu El. Acestea sunt îndurările de cea mai mare importanţă, care merită să fie marcate cu un asterisc. Şi Dumnezeu păstrează cel mai bun vin la urmă. Aici El ne dă îndurări numai în cantităţi mici; cele mai

mari lucruri vor fi acolo sus. Aici avem parte de câteva picături de miere şi de pregustări ale dragostei lui Dumnezeu; râurile de desfătare sunt păstrate pentru paradis. Pe drept putem lua harfa şi alăuta şi să cântăm biruinţele noastre spre lauda lui Dumnezeu. Cine poate păşi pe aceşti cărbuni aprinşi ai dragostei lui Dumnezeu fără ca inima să-i ardă de recunoştinţă?

4. *Recunoştinţa este cea mai bună cale.* Nu pierdem nimic prin ea. A fi recunoscător pentru o îndurare este calea spre mai multe îndurări. E ca revărsarea apei într-o pompă care va scoate mai multă apă. Muzicienilor le place să sune din trompetele lor acolo unde este cel mai bun ecou, iar lui Dumnezeu îi place să-Şi reverse îndurările acolo unde există cel mai bun ecou al recunoştinţei.

5. *Recunoştinţa este o atitudine a inimii în care-Şi găseşte Dumnezeu plăcerea.* Dacă pocăinţa e bucuria cerului, lauda e muzica lui. Bernard numeşte recunoştinţa cel mai dulce balsam care picură dintr-un creştin.

Patru jertfe Îi sunt foarte plăcute lui Dumnezeu: jertfa sângelui lui Hristos; jertfa unei inimi frânte; jertfa dărniciei; şi jertfa recunoştinţei. Lauda şi mulţumirea (zice Dl. Greenham) reprezintă cea mai excelentă parte a închinării adusă lui Dumnezeu, căci aceasta va continua în corul ceresc atunci când toate celelalte exerciţii ale religiei vor fi încetat.

6. *Ce lucru oribil este nerecunoştinţa*! Adaugă vopsea la fiecare alt păcat şi le face ca şi cârmâzul. Nerecunoştinţa reprezintă duhul de josnicie: „Cei ce mâncau din pâinea ta ţi-au întins curse" (*Obadia 7*). Nerecunoştinţa e mai rea decât starea de animal (*Isaia 1:3*). Se spune despre Iulius Cezar că nu a iertat niciodată o persoană nerecunoscătoare. Cu toate că Dumnezeu e un Dumnezeu care iartă păcatul, El abia ştie cum să ierte pentru acest păcat. „Cum să te iert? Copiii tăi M-au părăsit. Şi, după ce i-am hrănit de

s-au săturat, se dedau la preacurvie" (*Ier. 5:7, KJV*). Draco[54] (ale cărui legi erau scrise cu sânge) a publicat un edict care afirma că, dacă un om a primit un beneficiu din partea altuia, şi dacă se putea dovedi că nu a fost recunoscător pentru el, trebuia dat la moarte. O persoană nerecunoscătoare este un monstru în natură, un paradox în creştinism. El este o batjocură pentru cer şi o ciumă pentru pământ. Omul nerecunoscător nu face niciun bine, în afară de un singur lucru – şi anume, când moare.

7. *A nu fi recunoscător e cauza tuturor judecăţilor care au venit peste noi.* Nerecunoştinţa pentru sănătatea noastră a fost cauza atâtor morţi. Nerecunoştinţa pentru Evanghelie şi predicare a fost motivul pentru care Dumnezeu a pus atât de multe lumini sub obroc. Aşa cum a spus Bradford: „Nerecunoştinţa mea a însemnat moartea regelui Edward al VI-lea". Cine va cheltui bani pentru o bucată de pământ ce nu produce decât mărăcini? Nerecunoştinţa opreşte robinetul de aur al belşugului lui Dumnezeu, astfel încât nu va mai picura.

Întrebare: Ce să facem ca să fim recunoscători?

Răspunsul 1: Dacă vrei să fii recunoscător, dobândeşte o inimă deplin smerită din cauza sentimentului propriei tale răutăţi. O inimă frântă e cea mai bună orgă pentru a face să răsune laudele lui Dumnezeu. Cel care-şi cercetează păcatele se va mira că are încă parte de îndurare şi că Dumnezeu mai străluceşte pe o asemenea groapă de gunoi: „mai înainte eram un hulitor şi un prigonitor. Dar am căpătat îndurare" (*1 Tim. 1:13*). Cât de recunoscător a fost Pavel! Cum a proclamat pretutindeni harul fără plată! Un om mândru nu va fi niciodată recunoscător. El se uită la toate îndurările de care a avut parte ca şi cum ar fi fost procurate de el sau ca şi cum le-ar fi meritat. Dacă are avere, crede că a dobândit-o prin îndemânarea şi truda lui, fără să se gândească la ce

[54] Om de stat atenian (sec. VII î.Hr.), care a stabilit legi ce pedepseau cu moartea cele mai mici ofense. De aici avem expresia „măsuri draconice", de o severitate excesivă (n.tr.).

spune Scriptura: „Ci adu-ţi aminte de Domnul Dumnezeul tău, căci El îţi va da putere să le câştigi" (*Deut. 8:18*). Mândria opreşte izvorul recunoştinţei. O, creştine, gândeşte-te la nevrednicia ta; caută să te vezi ca cel mai mic dintre sfinţi şi ca cel mai mare dintre păcătoşi, şi atunci vei fi recunoscător.

Răspunsul 2: Caută să descoperi evidenţele sănătoase ale dragostei lui Dumnezeu faţă de tine. Citeşte dragostea lui Dumnezeu în sfinţenia imprimată asupra inimii tale. Dragostea lui Dumnezeu revărsată în inimă va face ca vasele îndurării să dea afară de recunoştinţă: „A Lui, care ne iubeşte, să fie slava şi puterea în vecii vecilor!" (*Apoc. 1:5, 6*). Izvoarele cele mai adânci au cea mai bună apă. Inima profund conştientă de dragostea lui Dumnezeu produce cele mai dulci laude.

SECŢIUNEA 18: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE-I IUBEŞTE PE SFINŢI

Cea mai bună cale de a discerne harul în tine e să iubeşti harul în alţii: „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi" (*1 Ioan 3:14*). Ce altceva e religia decât re-legare – o prindere laolaltă a inimilor? Credinţa ne uneşte cu Dumnezeu. Iar dragostea ne uneşte unii cu alţii. Există două feluri de iubire a altora:

1. *O dragoste civilă.* Omul evlavios are o dragoste politicoasă faţă de toţi: „Avraam s-a sculat şi s-a aruncat cu faţa la pământ înaintea fiilor lui Het" (*Gen. 23:7*). Cu toate că aceştia erau străini şi nu erau cuprinşi în legământ cu Dumnezeu, totuşi Avraam a fost politicos cu ei. Harul îndulceşte şi rafinează natura umană: „fiţi politicoşi" (*1 Petru 3:8, KJV*). Trebuie să manifestăm faţă de toţi această dragoste politicoasă:

(i) Din cauză că şi ei sunt din acelaşi lut, din aceeaşi frământătură de lut şi din aceeaşi ţărână ca noi, fiind şi ei opera aceleiaşi creaţii complicate a lui Dumnezeu.

(ii) Deoarece comportamentul nostru plăcut față de ei poate reprezenta un instrument de a-i câștiga și de a-i aduce la dragostea față de căile lui Dumnezeu. Comportamentul morocănos și dur înstrăinează adeseori inimile altora și le împietrește împotriva sfinteniei, în timp ce comportamentul iubitor îi câștigă și poate acționa ca un magnet care să-i atragă înspre religie.

2. *O dragoste evlavioasă și sfântă.* Omul evlavios o manifestă pe aceasta în principal față de „frații în credință" (*Gal. 6:10*). Prima a fost o dragoste politicoasă, aceasta e desfătătoare. Dragostea noastră față de sfinți (spune Augustin) ar trebui să fie mai puternică decât cea pentru rudeniile naturale, deoarece legătura Duhului e mai puternică decât cea a sângelui. Această dragoste față de sfinți, care arată că un om e evlavios, poate avea șapte ingrediente în ea:

(i) Dragostea față de sfinți trebuie să fie *sinceră*: „să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul" (*1 Ioan 3:18*). Mierea care picură din fagure este pură; la fel, dragostea trebuie să fie pură, fără înșelătorie. Mulți sunt ca Neftali: „rostește cuvinte frumoase" (*Gen. 49:21*). Dragostea pretinsă este ca un foc pictat, care nu are căldură în el. Unii își ascund răutatea sub un văl fals de iubire. Am citit despre împăratul Antoninus că, atunci când pretindea cea mai mare prietenie, atunci intenționa cea mai mare mârșăvie.

(ii) Dragostea față de sfinți trebuie să fie *spirituală*. Trebuie să-i iubim pentru că sunt sfinți, nu din cauza unui respect de sine, că sunt politicoși sau că s-au purtat bine cu noi.

Dar trebuie să-i iubim dintr-o motivație spirituală, din cauza binelui care e în ei. Trebuie să manifestăm respect față de sfințenia lor, ori altfel dăm dovadă de o dragoste carnală.

(iii) Dragostea față de sfinți trebuie să fie *cuprinzătoare*; trebuie să-i iubim pe toți cei ce poartă chipul lui Dumnezeu:

(a) Cu toate că au multe infirmități. Creștinul în viața aceasta e ca o față frumoasă plină de pistrui. Dacă nu-i poți iubi pe alții din cauza infirmităților lor, înseamnă că nu ți-ai văzut niciodată fața într-o oglindă. Infirmitățile fratelui tău te pot face să-l compătimești; harurile lui trebuie să te facă să-l iubești.

(b) Trebuie să-i iubim pe sfinţi cu toate că în unele lucruri ei diferă de noi şi nu sunt de acord cu noi. Un alt creştin poate diferi de mine în probleme de mai mică importanţă, fie din cauză că are mai multă lumină ca mine, fie că are mai puţină lumină. Dacă diferă de mine din cauză că are mai multă lumină, atunci nu am motiv să-l critic. Dacă diferă de mine din cauză că are mai puţină lumină ca mine, atunci ar trebui să-l accept ca pe un vas mai slab. În lucrurile care sunt indiferente, trebuie să existe îngăduinţă creştină.

(c) Trebuie să-i iubim pe sfinţi chiar dacă harurile lor sunt mai vii şi mai mari decât ale noastre. Ar trebui să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru eminenţa harului altuia, căci prin aceasta religia e onorată. Mândria nu e cu totul moartă într-un credincios. Sfinţii înşişi pot să manifeste ciudă şi invidie faţă de calităţile altora. Nu e un lucru ciudat că aceeaşi persoană îl poate urî pe un om pentru păcatul său şi invidia pe altul pentru virtuţile sale? Creştinii trebuie să-şi cerceteze inimile. Dragostea este corectă şi adevărată atunci când ne putem bucura de harurile altora, chiar dacă ele par să le eclipseze pe ale noastre.

(iv) Dragostea faţă de sfinţi trebuie să fie *apreciativă*. Trebuie să-i apreciem mai mult decât pe alţi oameni: el îi „cinsteşte pe cei ce se tem de Domnul" (*Psalm 15:4*). Trebuie să ne uităm la cei răi ca la nişte lucruri nefolositoare, dar la sfinţi ca la nişte giuvaere. Pe ei trebuie să-i apreciem foarte mult.

(v) Dragostea faţă de sfinţi trebuie să fie *socială*. Ar trebui să ne găsim desfătarea în compania lor: „Sunt prieten cu toţi cei ce se tem de Tine" (*Psalm 119:63*). E un fel de iad să fii în compania celor răi, unde nu poţi auzi decât cum e dezonorat Numele lui Dumnezeu. A reprezentat o crimă capitală să porţi chipul lui Tiberius, gravat pe un inel sau pe o monedă, într-un loc sordid. Cei care au imprimat pe ei chipul lui Dumnezeu nu ar trebui să intre într-o companie păcătoasă, sordidă. Numai o dată am citit despre doi oameni care doreau să stea în compania morţilor, iar ei erau posedaţi de demoni (*Matei 8:28*). Ce mângâiere poate avea un creştin viu dintr-o conversaţie cu cei morţi (*Iuda 12*)? Pe când compania celor sfinţi este de dorit. Aceasta nu înseamnă „a umbla

printre morminte", ci printre „straturi de miresme".[55] Creştinii sunt grădinile lui Hristos; harurile lor sunt florile; vorbirea lor înmiresmată reprezintă mirosul plăcut al acestor flori.

(vi) Dragostea faţă de sfinţi trebuie să fie *demonstrată.* Ar trebui să fim gata să îndeplinim toate funcţiile dragostei faţă de ei, să le apărăm renumele, să-i ajutăm în nevoile lor şi, la fel ca samariteanul milostiv, să turnăm ulei şi vin pe rănile lor (*Luca 10:34, 35*). Dragostea nu poate fi ascunsă, dar e activă în sfera ei şi se va revărsa spre binele altora.

(vii) Dragostea faţă de sfinţi trebuie să fie *constantă*: „cine rămâne în dragoste" (*1 Ioan 4:16*). Dragostea noastră nu trebuie să fie doar ca o chirie de o noapte, ci noi trebuie să locuim în dragoste: „Stăruiţi în dragostea frăţească" (*Evrei 13:1*). După cum dragostea trebuie să fie sinceră, fără ipocrizie, la fel, trebuie să fie constantă, fără deficienţă. Dragostea trebuie să fie ca pulsul, să bată continuu, nu ca a galatenilor, care odată erau gata să-şi scoată ochii pentru Pavel (*Gal. 4:15*), dar care apoi au fost gata să-i scoată lui ochii. Dragostea trebuie să se sfârşească numai odată cu viaţa. Şi cu siguranţă că dacă dragostea noastră faţă de sfinţi are această calificare divină, putem conclude plini de speranţă că suntem în numărul celor evlavioşi. „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (*Ioan 13:35*).

Lucrul care-l face pe un om evlavios să-i iubească pe sfinţi este acela că e relaţionat strâns cu ei. Trebuie să existe dragoste între rudenii; trebuie să existe o consangvinitate spirituală între cei credincioşi. Cu toţii au un singur Cap, de aceea ar trebui să aibă toţi o singură inimă. Ei sunt pietre ale aceleiaşi clădiri (*1 Petru 2:5*), şi oare nu vor fi aceste pietre cimentate laolaltă cu dragoste?

Folosul 1: Dacă acesta e semnul distinctiv al unui om evlavios, să fie unul care-i iubeşte pe sfinţi, atunci ce lucru trist e să vezi cum e eclipsat acest har al dragostei! Caracteristica aceasta a evlaviei e aproape dispărută printre creştini. Anglia a fost cândva o grădină frumoasă, în care a crescut floarea dragostei, dar cu

[55] C. Cânt. 5:13

siguranţă că floarea aceasta a fost acum smulsă ori s-a ofilit. Unde e acea prietenie şi unitate care ar trebui să existe între creştini? Spuneţi-mi, oare ar mai fi atâta critică şi dispreţ, atâta mustrare şi subminare a altora printre noi dacă ar exista dragoste? În loc de lacrimi amare avem duhuri amare. Acesta e un semn că nelegiuirea abundă atunci când dragostea celor mai mulţi se răceşte. Există o asemenea distanţă între anumiţi oameni care se pretind creştini, ca şi când nu ar fi primit acelaşi Duh sau ca şi când nu ar nădăjdui după acelaşi cer. În vremurile de la început a existat atâta dragoste printre cei evlavioşi, încât i-a pus în uimire pe păgâni, iar acum e atât de puţină, încât îi face pe creştini să roşească.

Folosul 2: Dacă vrem să fim trecuţi ca sfinţi în calendarul lui Dumnezeu, atunci să-i iubim pe fraţi (*1 Petru 2:17*). Cei care vor trăi împreună într-o zi ar trebui să se iubească unii pe alţii. Ce altceva e semnul unui ucenic, dacă nu dragostea (*Ioan 13:35*)? Diavolul are cunoaştere, dar ceea ce îl face să fie diavol este faptul că-i lipseşte dragostea. Pentru a-i convinge pe creştini să iubească, gândiţi-vă la:

(i) Faptul că sfinţii au în ei ceea ce ne poate face să-i iubim. Ei sunt o broderie şi o operă complexă a Duhului Sfânt (*Efes. 2:10*). Ei au acele tuşuri rare ale harului pe care numai o pensulă din cer o poate lăsa. Ochii le strălucesc de frumuseţe, „sânii lor sunt ca nişte struguri" (*C. Cânt. 7:7*). Lucrul acesta face ca Însuşi Hristos să-Şi găsească desfătarea în Mireasa Lui: „un împărat ar fi înlănţuit de pletele tale" (*C. Cânt. 7:5*). Biserica e o fată de domn (*C. Cânt. 7:1*). Ea e slujită de îngeri (*Evrei 1:14*). Are păstrat pentru ea un palat de slavă (*Ioan 14:2*) – oare nu ne atrag dragostea toate aceste lucruri?

(ii) Gândiţi-vă ce lucru rău e ca sfinţii să nu iubească:

(a) E ceva *nenatural*. Sfinţii sunt oile lui Hristos (*Ioan 21:15*). E un lucru obişnuit ca un câine să înfricoşeze o oaie, dar ca o oaie să o înfricoşeze pe cealaltă e ceva nenatural. Sfinţii sunt fraţi (*1 Petru 3:8*). Ce barbar e ca fraţii să nu se iubească!

(b) A nu iubi e un lucru *nebunesc*. Oare nu are destui duşmani poporul lui Dumnezeu, ca să se mai lupte şi unii cu alţii? Cei răi se aliază împotriva celor evlavioşi: „Fac planuri pline de vicleşug

împotriva poporului Tău" (*Psalm 83:3*). Cu toate că se poate să existe o ciudă personală între cei răi, dar totuşi vor fi de acord într-un lucru şi se vor uni împotriva sfinţilor. Dacă doi câini de vânătoare miros acelaşi os, şi dacă pui între ei un iepure de câmp, vor lăsa osul şi vor urmări iepurele. La fel, dacă cei răi au diferenţe personale între ei, şi dacă cel evlavios este în apropierea lor, vor lăsa cearta dintre ei şi-l vor urmări pe cel evlavios. Acum, când poporul lui Dumnezeu are atât de mulţi duşmani în jurul lor, care aşteaptă să vadă greşelile lor şi care se bucură să le facă vreun necaz, oare se vor certa şi dezbina sfinţii în partide între ei?

(iii) A nu iubi e foarte *nerezonabil.* Poporul lui Dumnezeu se află sub aceeaşi calamitate. Ei suferă în aceeaşi cauză, iar pentru ei să nu se înţeleagă e cu totul nerezonabil. Oare de ce-Şi aduce Dumnezeu poporul împreună în încercări, dacă nu ca să-i aducă aproape în afecţiune? Metalele se vor uni într-un cuptor. Dacă e să se unească vreodată creştinii, ar trebui să fie în cuptorul încercărilor. Crisostom compară necazul cu un câine ciobănesc care face ca toate oile să alerge împreună. Toiagul lui Dumnezeu are în el acest glas puternic: „Iubiţi-vă unii pe alţii". Ce nevrednic e ca, atunci când creştinii suferă împreună, să se certe unii cu alţii.

(iv) A nu iubi e foarte *păcătos.*

(a) Ca sfinţii să nu se iubească înseamnă să trăiască în contradicţie cu Scriptura. Apostolul ciupeşte continuu această coardă a dragostei, ca şi când ea ar da cea mai frumoasă muzică în religie: „Şi aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe fratele său" (*1 Ioan 4:21*). (Vezi şi *Rom. 13:8; Col. 3:14; 1 Petru 1:22; 1 Ioan 3:11*). A nu iubi înseamnă a umbla contrar Cuvântului. Poate fi un medic bun cel care acţionează contrar regulilor medicinii? Poate fi un creştin bun cel ce acţionează contrar regulilor religiei?

(b) Lipsa dragostei între creştini reduce la tăcere duhul de rugăciune. Patimile aprinse răcesc rugăciunile. Acolo unde predomină animozităţile şi certurile, în locul rugăciunii unora pentru alţii, creştinii vor fi gata să se roage unii împotriva altora, la fel ca ucenicii care doreau să se roage să cadă foc din cer peste samariteni (*Luca 9:54*). Şi credeţi oare că Dumnezeu va asculta astfel de rugăciuni care vin dintr-o inimă plină de mânie? Va

mânca El aluatul nostru dospit? Va accepta El acele îndatoriri ale noastre care sunt acrite de un duh de amărăciune? Oare rugăciunile care sunt aduse împreună cu focul străin al pasiunilor noastre păcătoase se va ridica spre cer ca tămâia?

(c) Aceste aprinderi ale inimii împiedică progresul evlaviei în sufletele noastre. Floarea harului nu va creşte într-o inimă plină de mânie. Trupul cuprins de ciumă poate prospera la fel de bine cum poate prospera sufletul care e infectat cu răutate. Cât timp creştinii se ceartă, harul se răceşte. Pe cât se măreşte splina, pe atât scade sănătatea. Pe cât creşte ura, pe atât scade sfinţenia.

(v) A nu iubi e un lucru *fatal*. Neînţelegerile din poporul lui Dumnezeu prevestesc ruina. Toate stricăciunile intră pe această gaură a divizării (*Matei 12:25*). Animozităţile dintre sfinţi Îl pot face pe Dumnezeu să-Şi părăsească templul: „slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi şi s-a îndreptat spre pragul casei" (*Ezec. 10:4*). Nu se vede că Dumnezeu stă pe pragul casei Sale ca şi când şi-ar deschide aripile să zboare? Şi vai de noi dacă se îndepărtează Dumnezeu de noi (*Osea 9:12*)! Dacă vasul e părăsit de căpitan, înseamnă că e aproape să se scufunde. Dacă părăseşte Dumnezeu o ţară, ea va cădea inevitabil în ruină.

Întrebare: Cum putem dobândi acest har excelent al dragostei?

Răspunsul 1: Fereşte-te de curierii diavolului – vreau să spun, de cei care aleargă cu comisioane din partea lui, şi care îşi au ca lucrare aceea de a aprinde cărbunii certei printre creştini, făcând o partidă urâtă în ochii celeilalte.

Răspunsul 2: Întreţineţi întâlniri prieteneşti. Creştinii nu ar trebui să se teamă unii de alţii, ca şi când ar avea ciumă.

Răspunsul 3: Să pledăm pe baza acestei promisiuni: „Le voi da o inimă şi o cale" (*Ier. 32:39*). Să ne rugăm să nu existe întreceri între creştini, cu excepţia celei în care ei se întrec să vadă care iubeşte mai mult. Să ne rugăm ca Dumnezeu să dividă Babilonul şi să unească Sionul.

Folosul 3: E un semn al omului evlavios să-i iubească pe sfinţi? Atunci cei care îi urăsc pe sfinţi trebuie să fie socotiţi ca neevlavioşi. Cei răi manifestă o răutate de nestins împotriva poporului lui Dumnezeu – şi cum pot fi reconciliate antipatiile? A urî sfinţenia e semnul celor reprobaţi. Cei care fac rău celor evlavioşi reprezintă blestemul creaţiei. Dacă toate picăturile fierbinţi din recipientul lui Dumnezeu îi vor face nenorociţi, atunci aşa vor fi. Niciodată nu au prosperat în afacerea aceasta cei care i-au urât şi i-au persecutat pe sfinţi. Ce au ajuns Iulian, Diocleţian, Maximin, Valerian, Cardinalul Crescentius şi alţii? Măruntaiele unora s-au vărsat; alţii s-au înecat cu propriul sânge, ca să fie arătaţi ca monumente eterne ale răzbunării lui Dumnezeu: „vrăjmaşii celui fără prihană sunt pedepsiţi" (*Psalm 34:21*).

SECŢIUNEA 19: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE NU SE COMPLACE ÎN NICIUN PĂCAT

Cu toate că păcatul trăieşte în el, totuşi el nu trăieşte în păcat. Omul care are vin în el nu se află în vin. Omul evlavios poate călca într-un păcat, din cauza infirmităţii lui, dar nu o va ţine tot pe acea cale. „Vezi dacă este vreo cale rea în mine" (*Psalm 139:24, KJV*).

Întrebare: Ce înseamnă a te complace în păcat?

Răspunsul 1: A-i da sân şi a-l alăpta. Aşa cum un părinte îşi răsfaţă copilul şi-i dă tot ce-şi doreşte, la fel, a te complace în păcat înseamnă a-ţi răsfăţa păcatul.

Răspunsul 2: A te complace în păcat înseamnă a-l comite cu plăcere: „au găsit plăcere în nelegiuire" (*2 Tes. 2:12*).

În sensul acesta, omul evlavios nu se complace în păcat. Cu toate că păcatul locuieşte în el, el este necăjit din cauza păcatului şi ar fi bucuros să scape de el. Există la fel de mare diferenţă între păcatul din viaţa celui rău şi a celui evlavios ca între otrava care se găseşte într-un şarpe sau într-un om. Otrava dintr-un şarpe se află

în habitatul său natural şi e un lucru potrivit, dar otrava din trupul unui om e rea, el folosind un antidot să o elimine. La fel, păcatul în viaţa unui om rău e plăcut pentru el, fiind în habitatul său natural, pe când păcatul într-un copil al lui Dumnezeu e o povară, şi el se foloseşte de orice instrument ca să-l elimine. Păcatul este tăiat. Voinţa omului e împotriva lui. Omul evlavios protestează împotriva păcatului: „Nu sunt de acord cu ceea ce fac" (*Rom. 7:15, KJV*). Copilul lui Dumnezeu, în timp ce comite păcatul, urăşte păcatul pe care-l comite (*Rom. 7*). În particular, sunt patru feluri de păcat pe care nu şi le va îngădui copilul lui Dumnezeu:

1. *Păcatele secrete.* Unii sunt prea timizi ca să comită păcate mari. Aceasta ar reprezenta o pată pe reputaţia lor. Dar vor fi gata să se complacă în păcat în vreun colţ: „Saul complota în secret împotriva lui" (*1 Sam. 23:9, KJV*). Nu toţi vor păcătui de la balcon, dar probabil că o vor face în spatele perdelei. Rahela nu a purtat idolii tatălui ei ca pe o haină pe care s-o expună vederii publice, dar i-a pus sub ea şi a şezut pe ei (*Gen. 31:34*). Mulţi îşi poartă păcatele secrete ca pe o candelă ascunsă într-un felinar întunecat.

Dar omul evlavios nu are curajul să păcătuiască în secret:

(i) El ştie că Dumnezeu vede în secret (*Psalm 44:21*). După cum Dumnezeu nu poate fi înşelat de subtilităţile noastre, El nu poate fi nici exclus dinaintea secretelor noastre.

(ii) Omul evlavios ştie că păcatele secrete sunt, într-un fel, mai rele decât celelalte. Ele revelează mai multă viclenie şi ateism. Cel care păcătuieşte în spatele perdelei ajunge să creadă că Dumnezeu nu vede: „Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, căci ei zic: «Nu ne vede Domnul»" (*Ezec. 8:12*). Cei care au ochi slabi cred că soarele e întunecat. Cum e provocat Dumnezeu atunci când ateismul oamenilor neagă omniscienţa Lui! „Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?" (*Psalm 94:9*).

(iii) Omul evlavios ştie că păcatele secrete nu vor scăpa de justiţia lui Dumnezeu. Judecătorul nu poate pedepsi nicio crimă decât cea care este dovedită de martori. El nu poate pedepsi trădarea inimii, dar păcatele inimii sunt la fel de vizibile înaintea lui Dumnezeu ca şi când ar fi fost scrise pe fruntea omului. După

cum Dumnezeu va răsplăti îndeplinirea îndatoririlor în secret, la fel, El va răzbuna păcatele secrete.

2. *Păcatele care-ţi promit câştig.* Câştigul e momeala de aur cu care pescuieşte Satan sufletele: „mirosul dulce al mierii". Aceasta a fost ultima ispită pe care a folosit-o în cazul lui Hristos: „Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie" (*Matei 4:9*). Dar Hristos a văzut cârligul de sub momeală. Mulţi care au scăpat de păcate mari sunt prinşi totuşi în mreje de aur. Pentru a câştiga lumea vor folosi rute indirecte. Omul evlavios nu are curajul să călătorească după bogăţii pe drumul diavolului. Sunt câştiguri triste cele care-l fac pe un om să-şi piardă pacea conştiinţei şi, în cele din urmă, cerul. Cel care dobândeşte o avere în mod necinstit îşi umple perna cu spini, iar capul îi va sta foarte incomod când va fi pe patul de moarte.

3. *Păcatul îndrăgit.* Există de obicei un păcat care e favorit, păcatul de care e cel mai ataşat inima. Păcatul acela drag stă la pieptul omului aşa cum a stat ucenicul pe care-l iubea Isus la sânul Lui (*Ioan 13:23*). Omul evlavios nu se complace într-un păcat îndrăgit: „m-am păzit de fărădelegea mea" (*Psalm 18:23*). „Nu mă voi complace în păcatul constituţiei mele, spre care se înclină cel mai mult tendinţa inimii mele". „Să nu vă luptaţi nici cu cei mici nici cu cei mari, ci să vă luptaţi numai cu împăratul" (*1 Împ. 22:31*). Omul evlavios se luptă cu acest păcat împărătesc. Oracolul lui Apollo a răspuns poporului din Cyrrha, spunându-le că, dacă vor să trăiască în pace între ei înşişi, trebuie să se lupte continuu cu acei străini care erau la hotarele lor. Dacă dorim să avem pace în sufletele noastre, trebuie să întreţinem un război continuu împotriva păcatului nostru favorit şi să nu ne lăsăm până nu ne e supus cu totul.

Întrebare: Cum pot şti care e păcatul îndrăgit?

Răspunsul 1: Păcatul pentru care omul nu doreşte să fie mustrat e păcatul îndrăgit. Irod nu a putut suporta să se vorbească împotriva incestului său. Dacă profetul se leagă de acest păcat, atunci îl va costa capul. Oamenii se mulţumesc să fie mustrate

celelalte păcate ale lor, dar, dacă păstorul pune degetul pe rană şi atinge acest păcat, atunci inimile încep să ardă în ei de răutate împotriva lui. Irodiada a reprezentat un semn de ameninţare.

Răspunsul 2: Păcatul la care ne aleargă gândul cel mai des e păcatul îndrăgit. Oriunde se îndreaptă gândul, într-acolo se îndreaptă şi inima. Cel care e îndrăgostit de o persoană nu-şi poate ţine gândurile departe de ea. Cercetează-te să vezi care păcat e mai prezent în mintea ta, care păcat îţi vine primul în minte şi te salută dimineaţa – acela e păcatul predominant.

Răspunsul 3: Păcatul care are cea mai mare putere asupra noastră şi care ne face cel mai uşor captivi e cel îndrăgit de suflet. Există unele păcate cărora omul li se împotriveşte mai uşor. Dacă ele vin pentru distracţie, el li se poate împotrivi mai uşor. Pe când păcatul de la sân vine ca un reclamant, iar el nu-l poate nega, ci e înfrânt de acesta. Tânărul bogat din evanghelie avea repulsie faţă de multe păcate, dar era unul care-l murdărea, şi acesta era păcatul lăcomiei. Creştine, identifică păcatul care te face cel mai uşor captiv – aceea e curva de la sânul tău. E un lucru trist ca un om să fie atât de fermecat de poftă, încât, dacă aceasta îi cere să renunţe nu numai la jumătate de împărăţie (*Estera 7:2*), ci la toată Împărăţia cerului, el să renunţe la ea, ca să-şi satisfacă pofta!

Răspunsul 4: Păcatul pentru care oamenii argumentează apărându-l e păcatul îndrăgit. Cel care are un giuvaer la sân îl va apăra cu preţul vieţii. Aşa că, atunci când există vreun păcat în sânul omului, el îl va apăra. Păcatul pe care-l apărăm şi pentru care ne luptăm e păcatul cel periculos. Dacă păcatul e o patimă, vom pleda pentru el: „Da, bine fac că mă mânii" (*Iona 4:9*). Dacă păcatul e lăcomia, şi noi îl scuzăm, probabil distorsionând Scriptura ca să-l justificăm, atunci acesta e păcatul care ne stă cel mai aproape de inimă.

Răspunsul 5: Păcatul care ne tulbură cel mai mult, care ne loveşte în faţă cel mai mult în timp de boală sau de necaz, acela e păcatul care seamănă cu Dalila. Atunci când fraţii lui Iosif au fost

necăjiţi, păcatul lor care a constat în vânzarea fratelui lor le-a venit în minte: „Da; am fost vinovaţi faţă de fratele nostru; căci am văzut neliniştea sufletului lui, când ne ruga, şi nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta" (*Gen. 42:21*). La fel, atunci când omul se află pe patul de boală şi când conştiinţa îi spune: „Te-ai făcut vinovat de cutare păcat; te-ai complăcut în el şi l-ai savurat ca pe miere sub limbă!", conştiinţa îi citeşte o lectură tristă. Cu siguranţă că acela e păcatul îndrăgit.

Răspunsul 6: Păcatul la care omul găseşte că îi e cel mai greu să renunţe e păcatul îndrăgit. Dintre toţi fiii săi, Iacov a găsit cea mai mare dificultate în a se despărţi de Beniamin: „Iosif nu mai este, Simeon nu mai este şi voiţi să luaţi şi pe Beniamin" (*Gen. 42:36*). La fel spune păcătosul: „De cutare şi de cutare păcat m-am despărţit, dar trebuie să-l pierd şi pe Beniamin, trebuie să mă despart şi de acest păcat plăcut? Lucrul acesta îmi frânge inima". Ca şi în cazul castelului care avea mai multe forturi în jurul lui, primul fort şi al doilea pot fi pierdute, dar dacă e vorba despre castel, guvernatorul mai degrabă va lupta şi va muri decât să predea castelul. La fel, omul poate îngădui ca unele dintre păcatele sale să fie demolate, dar când vine vorba despre acest păcat, e ca şi în cazul capturării castelului; el nu va accepta niciodată să se despartă de acesta. Cu siguranţă că acesta este păcatul cel mai important.

Păcatul acesta dominator e unul care-L provoacă pe Dumnezeu. Oamenii înţelepţi din Troia l-au sfătuit pe Priam să o trimită pe Elena înapoi la greci, ca să nu mai îngăduie ca ea să abuzeze de el prin şarmul frumuseţii ei, căci ţinerea ei înăuntrul oraşului urma să pună temelia unui război fatal. La fel, şi noi ar trebui să dăm la o parte păcatul, Dalila noastră, ca nu cumva să-L provocăm pe Dumnezeul cerului şi să-L facem să înceapă un război împotriva noastră.

Păcatul acesta îndrăgit este cel mai periculos dintre toate. După cum puterea lui Samson a stat în părul lui, la fel, puterea păcatului stă în acest păcat îndrăgit. E ca o otravă ce înţeapă inima, aducând moarte. Omul evlavios va pune securea pocăinţei la

rădăcina acestui păcat şi-l va doborî. El aşează acest păcat, la fel ca pe Urie, în linia întâi a bătăliei, pentru ca să fie ucis.[56] El îl va sacrifica pe Isaac, îşi va scoate ochiul drept[57], astfel încât să vadă mai bine drumul spre ceruri.

4. *Acele păcate pe care lumea le socoteşte mai puţin importante.* Nu există păcate mici, deşi unele pot fi socotite mai mici, prin comparaţie cu altele. Dar omul evlavios nu se complace în acestea. Cum ar fi:

(i) Păcatele săvârşite din omitere. Unii socotesc că nu contează prea mult dacă îşi nesocotesc familiile sau dacă neglijează rugăciunea privată. Pot trece luni de zile, fără ca Dumnezeu să audă vreun cuvânt de la ei. Omul evlavios mai degrabă va trăi fără mâncare decât fără rugăciune. El ştie că fiecare creatură a lui Dumnezeu e sfinţită prin rugăciune (*1 Tim. 4:5*). Pasărea ar putea să-i ruşineze pe mulţi creştini; ea nu înghite un strop de apă, fără ca ochii să nu-i fie îndreptaţi spre cer.

(ii) Omul evlavios nu-şi va permite să folosească o vorbire deşartă sau să discute despre lucruri fără folos, cu atât mai puţin când e vorba de jurăminte. Dacă Dumnezeu va judeca oamenii pentru cuvintele lor nefolositoare, cu cât mai mult pentru jurăminte nefolositoare?

(iii) Omul evlavios nu-şi îngăduie să critice în mod pripit. Unii socotesc că acesta e un lucru fără importanţă. Ei nu vor înjura, dar vor calomnia. Lucrul acesta e foarte rău. Astfel răneşti un om în ceea ce îi e mai drag. Cel care e evlavios întoarce orice critică asupra lui însuşi. El se judecă pe sine pentru păcatele sale, dar e foarte grijuliu şi blând faţă de bunul nume al altora.

Folos: Dacă vreţi să fiţi înscrişi în genealogia celor sfinţi, nu vă complaceţi în niciun păcat. Gândiţi-vă la prăpădul pe care-l va produce un păcat în care trăiţi:

---

[56] cf. 2 Samuel 11:14-17

[57] cf. Marcu 9:47

1. *Un păcat îi dă lui Satan la fel de multă putere asupra voastră ca multe păcate.* Păsărarul poate ţine pasărea de o singură aripă; Satan l-a ţinut legat pe Iuda printr-un singur păcat.

2. *Trăirea într-un păcat demonstrează că inima nu e sănătoasă.* Cel care ascunde un rebel în casa lui e trădător al coroanei regale. Persoana care se complace într-un singur păcat e un trădător ipocrit.

3. *Un singur păcat deschide calea pentru mai multe*, după cum un hoţ mic poate deschide uşa la mai mulţi. Păcatele sunt legate şi înlănţuite împreună. Un păcat va atrage mai multe. Adulterul lui David a deschis calea pentru ucidere. Niciodată un păcat nu va rămâne singur. Dacă există un singur ou în cuib, diavolul îl va cloci.

4. *Un singur păcat reprezintă la fel de mult o încălcare a Legii lui Dumnezeu ca multe păcate*: „Cine greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate" (*Iacov 2:10*). Împăratul poate face o lege împotriva tâlhăriei, trădării şi uciderii. Dacă un om se face vinovat numai de una dintre acestea trei, e călcător al legii ca şi când s-ar fi făcut vinovat de toate.

5. *Trăirea într-un păcat Îl împiedică pe Hristos să intre înăuntru.* O piatră aflată într-o ţeavă ţine apa afară. Complacerea într-un păcat obstrucţionează sufletul şi împiedică şuvoaiele sângelui lui Hristos să curgă în el.

6. *Trăirea într-un păcat va pângări toate îndatoririle tale bune.* Un strop de otravă va strica o sticlă de vin. Abimelec, un bastard, şi-a ucis şaptezeci dintre fraţii lui (*Jud. 9:5*). Un păcat bastard va distruge şaptezeci de rugăciuni. O muscă moartă va strica recipientul cu ulei.

7. *Trăirea într-un păcat va fi ca un cancer care va mânca pacea conştiinţei.* Îndepărtează mana din chivot şi lasă numai toiagul. „Vai! Ce scorpion locuieşte înăuntru!" (*Seneca*). Un păcat

e un pirat care-i fură creştinului mângâierea. O coardă ruptă strică armonia întregii muzici. Complacerea într-un păcat va strica muzica conştiinţei.

8. *Îngăduirea unui singur păcat te va damna la fel ca trăirea în multe păcate.* O boală e de ajuns să te ucidă. Indiferent cât de solid ar fi un gard, lasă doar o gaură în el şi animalele sălbatice vor intra şi vor culca recolta la pământ. Dacă îngădui un singur păcat în suflet, tu laşi o gaură ca să poată intra diavolul. Era o zicere a lui Crisostom care spunea că un soldat poate avea coiful şi platoşa, dar, dacă o singură parte a trupului nu e apărată de armură, săgeata poate intra pe acolo, fiind rănit ca şi când nu ar fi avut deloc armură. Dacă îndrăgeşti un singur păcat, vei lăsa o parte a sufletului tău neprotejată, iar săgeata mâniei lui Dumnezeu va intra pe acolo şi te va ucide. Un singur păcat e de ajuns să te împiedice să intri în cer. Şi, aşa cum spune Ieronim, ce diferenţă este între a fi lăsat afară pentru mai multe păcate sau pentru unul singur? De aceea, fereşte-te să îndrăgeşti chiar şi un singur păcat. O singură piatră de moară îl va îneca pe un om în adâncul mării la fel de bine cum o vor face o sută.

9. *Un singur păcat îngăduit în suflet ne va face incapabili să suferim.* Cât de curând poate sosi ceasul încercării! Omul care şi-a rănit umărul nu poate purta o povară grea, iar omul care are o vinovăţie pe conştiinţă nu poate purta crucea lui Hristos. Oare cel care nu se poate lepăda de pofta sa pentru Hristos îşi va da viaţa pentru Hristos? Un păcat nemortificat în suflet va produce rodul amar al apostaziei.

Deci, dacă vreţi să vă arătaţi ca evlavioşi, daţi fiecărui păcat un certificat de divorţ. Ucideţi-l pe Goliatul păcatului: „păcatul să nu mai domnească" (*Rom. 6:12*). În original e: „păcatul să nu mai împărăţească peste voi". Harul şi păcatul pot fi împreună, dar harul şi dragostea faţă de păcat nu. De aceea, nu mai duceţi tratative cu păcatul, ci vărsaţi sângele din inima fiecărui păcat cu suliţa mortificării.

SECŢIUNEA 20: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE MANIFESTĂ BUNĂTATE ÎN RELAŢIILE SALE

Nu e de ajuns să fim buni în general, ci trebuie să manifestăm evlavie în relaţiile noastre.

1. *Cel care e bun ca magistrat e evlavios.* Magistratul e reprezentantul lui Dumnezeu. Magistratul evlavios păstrează balanţa justiţiei şi răsplăteşte pe fiecare după merit: „să nu cauţi la faţa oamenilor, şi să nu iei daruri, căci darurile orbesc ochii" (*Deut. 16:19*). Magistratul trebuie să judece cauza, nu persoana. Cel care îngăduie să fie corupt prin mituire nu e judecător, ci partizan al cuiva. Magistratul trebuie să „judece după Lege" (*Fapte 23:3*). Şi, ca să poată face dreptate, trebuie să examineze cauza dinaintea lui. Arcaşul care doreşte să tragă drept trebuie să vadă întâi ţinta.

2. *Cel care e bun ca păstor e evlavios.* Păstorii trebuie să fie:

(i) *Silitori.* „Propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp" (*2 Tim. 4:2*). Păstorul nu trebuie să fie leneş. Lenea este de nescuzat la un păstor, după cum e somnul pentru o santinelă. Ioan Botezătorul a fost „un glas care strigă" (*Matei 3:3*). Un păstor mut nu e cu nimic mai bun decât un medic mort. Omul lui Dumnezeu trebuie să lucreze în via Domnului. A fost dorinţa lui Augustin ca Hristos să-l găsească la venirea Lui ori rugându-se, ori predicând.

(ii) *Cunoscători*: „buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa, şi din gura lui se aşteaptă învăţătură" (*Mal. 2:7*). S-a spus în onoarea lui Grigore de Nazianz că era un ocean de teologie. Profeţii din vechime erau numiţi „văzători" (*1 Sam. 9:9*). E absurd să ai văzători orbi. Hristos i-a spus lui Petru: „Paşte oiţele Mele" (*Ioan 21:16*). Dar ce trist e când păstorii au nevoie să fie hrăniţi! Ignoranţa într-un păstor e ca orbirea la un oculist. Sub Lege, cel care avea o rană pe cap era declarat necurat (*Lev. 13:44*).

(iii) *Predicatori clari*, potrivindu-şi subiectul şi stilul capacităţii audienţei lor (*1 Cor. 14:19*). Unor păstori, ca vulturilor, le place să se ridice pe înălţimile unor noţiuni metafizice obscure,

gândind că sunt cei mai admiraţi atunci când sunt cel mai puţin înţeleşi. Cei care predică în nori, în loc să lovească în conştiinţele oamenilor, trag mereu deasupra capetelor lor.

(iv) *Zeloşi* în mustrarea păcatului: „mustră-i aspru" (*Tit 1:13*). Epifanie a spus despre Ilie că a supt foc de la sânul mamei lui. Omul lui Dumnezeu trebuie sugă focul zelului de la sânul Scripturii. Zelul în viaţa păstorului e la fel de potrivit ca focul de pe altar. Unii se tem să mustre, fiind ca peştele-spadă, care are o spadă în vârful capului, dar care nu are inimă. Aşa că păstorii aceia duc cu ei sabia Duhului, dar nu au inima s-o scoată din teacă în mustrarea împotriva păcatului. Ce mulţi au pus perne sub capetele poporului lor (*Ezec. 13:18*), făcându-i să doarmă atât de liniştiţi, încât nu se vor mai trezi decât în iad!

(v) *Sfinţi* în inimă şi în viaţă:

(a) În inimă. Ce trist e ca un păstor să predice altora ceea ce el nu a simţit niciodată în sufletul său; să-i îndemne pe alţii la sfinţenie, când el e străin faţă de ea. O, dacă lucrul acesta nu ar fi atât de răspândit! Ce mulţi suflă în trompeta lui Dumnezeu cu o gură murdară!

(b) În viaţă. Sub Lege, înainte ca preoţii să slujească la altar, se spălau în lighean. Cei care slujesc în Casa lui Dumnezeu trebuie să se spele întâi de păcatele lor în ligheanul pocăinţei. Viaţa unui păstor trebuie să fie o Biblie umblătoare. Vasile cel Mare a spus despre Grigore de Nazianz că el tuna prin învăţătura sa şi fulgera prin viaţa sa. Păstorul trebuie să-l imite pe Ioan Botezătorul, care nu a fost numai „un glas care strigă", ci şi o „lumină, care este aprinsă şi luminează" (*Ioan 5:35*). Cei care trăiesc în contradicţie faţă de ceea ce predică aduc o dizgraţie acestei chemări deosebite. Ei îşi transformă cărţile în pahare otrăvitoare. Şi, cu toate că sunt îngeri prin funcţia lor, sunt demoni în viaţa lor (*Ier. 23:15*).

3. *Cel care e bun ca soţ e evlavios.* El îşi îndeplineşte această funcţie cu dragoste: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele" (*Efes. 5:25*). Via care îşi răsuceşte ramurile în jurul ulmului, îmbrăţişându-l, poate reprezenta un simbol al întregii iubiri care trebuie să existe în relaţia conjugală. A fi căsătorit ar însemna un lucru trist, dacă ar fi caracterizat de tensiune care să umple căsnicia de amărăciune, şi

nu de dragoste, care s-o îndulcească. Dragostea este cel mai bun diamant de pe inelul de căsătorie: „Isaac a iubit-o pe Rebeca" (*Gen. 24:67*). Lipsa de bunătate în această relaţie apropiată e o stare foarte nefericită. Citim în autorii păgâni despre Clitemnestra, soţia lui Agamemnon, care, dorind să se răzbune din cauza ofensei pe care i-a adus-o soţul ei, întâi a sfâşiat vălul castităţii ei, apoi şi-a dat acordul pentru moartea lui. Soţul ar trebui să-şi arate dragostea faţă de soţia lui acoperindu-i infirmităţile; evitând ocaziile de ceartă; prin vorbe dulci, frumoase; prin sfaturi evlavioase; prin semne de dragoste; prin încurajarea a ceea ce vede plăcut şi virtuos în ea; prin rugăciune reciprocă; prin relaţii fizice, în cazul în care vreun lucru urgent nu amână acest lucru. Căpitanul care-şi părăseşte corabia şi o lasă în voia valurilor nemiloase declară că ea nu are valoare pentru el sau că nu vede vreo comoară în ea.

Apostolul dă un motiv bun pentru care ar trebui să existe o dragoste reciprocă între soţ şi soţie: „ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre" (*1 Petru 3:7*). Acolo unde predomină patimile, acolo rugăciunea e ori intermitentă, ori întreruptă.

4. *Cel care e bun ca tată e evlavios*

(i) Un tată trebuie să picure o instruire bună în copiii săi: „creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului" (*Efes. 6:4*). Lucrul acesta l-a făcut Avraam: „ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină Calea Domnului" (*Gen. 18:19*). Copiii sunt plante tinere care trebuie să fie udate cu o educaţie bună, pentru ca să poată, împreună cu Obadia, să se teamă de Domnul „din tinereţea lor" (*1 Împ. 18:12*). Platon a spus: „Degeaba se aşteaptă la seceriş cel care a fost neglijent la semănat". Nici părintele nu se poate aştepta să secere vreun bine dintr-un copil dacă nu a semănat acolo sămânţa instruirii sănătoase. Şi chiar dacă, în ciuda tuturor sfaturilor şi a mustrărilor, copilul moare în păcat, totuşi e o mângâiere pentru părintele evlavios să se gândească că, înainte de moartea copilului, el i-a dat medicamentul spiritual.

(ii) Părintele trebuie să se roage pentru copiii lui. Monica, mama lui Augustin, s-a rugat pentru convertirea lui, iar cineva a spus că era imposibil să se piardă fiul atât de multor rugăciuni şi lacrimi. Sufletul copilului tău e prins într-o capcană, şi nu te vei

ruga tu să „se desprindă din cursa diavolului" (*2 Tim. 2:26*)? Mulţi părinţi au grijă să strângă avere pentru copiii lor, dar nu înalţă rugăciuni pentru ei.

(iii) Părintele trebuie să-şi disciplineze copiii: „Nu cruţa copilul de mustrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiaua, nu va muri" (*Prov. 23:13*). Nuiaua scoate afară praful şi molia păcatului. Copilul răsfăţat şi alintat în răutate se va dovedi o povară şi nu o binecuvântare. David l-a răsfăţat pe Adonia: „Tatăl său nu-l mustrase niciodată în viaţa lui, zicând: «Pentru ce faci aşa?»" (*1 Împ. 1:6*). Mai apoi s-a dovedit o mare durere pentru inima tatălui său, dorind să-l dea jos de pe tron. Disciplinarea este un gard de spini care are rolul să-l oprească pe copil din goana sa înspre iad.

5. *Cel care este un stăpân bun e evlavios*

Omul evlavios promovează religia în familia sa; el zideşte evlavia în casa lui, cât şi în inima lui: „Voi umbla cu inima fără prihană în mijlocul casei mele" (*Psalm 101:2*). „Eu şi casa mea vom sluji Domnului" (*Iosua 24:15*). Am găsit scris în onoarea lui Cranmer faptul că familia lui era o creşă a evlaviei. Casa omului evlavios este o mică biserică: „Biserica din casa lui" (*Col. 4:15*).

(i) Un om bun face de cunoscut oracolele lui Dumnezeu celor aflaţi sub acoperişul său. El citeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi-şi înmiresmează casa cu rugăciune. Se spune despre iudei că aduceau jertfe în casele lor, cât şi la cort (*Exod 12:3*).

(ii) Omul evlavios se îngrijeşte de nevoile familiei. El poartă de grijă slujitorilor săi în vreme de sănătate şi de boală. El nu este ca amaleciţii, care îşi părăseau slujitorii când erau bolnavi (*1 Sam. 30:13*), ci mai degrabă asemenea bunului sutaş, care L-a căutat pe Hristos pentru vindecarea slujitorului său bolnav (*Matei 8:5*).

(iii) Omul evlavios dă slujitorilor săi un exemplu bun. El este serios şi ceresc în purtarea sa; viaţa lui virtuoasă este o oglindă bună pentru slujitorii familiei, ca să se poată îmbrăca corect când se uită în ea.

6. *Cel care este bun în relaţia sa de copil este evlavios*

El îşi cinsteşte părinţii. Evreul Philo a plasat cea de-a cincia poruncă pe prima tablă a Legii – ca şi când copiii nu-şi vor fi îndeplinit întreaga devoţiune înaintea lui Dumnezeu până nu au dat părinţilor cinstea care li se cuvine. Această cinstire a părinţilor constă în două lucruri:

(i) În *respectarea* persoanelor lor, respect care se arată prin smerenie în vorbire şi în gesturi. Opusul acestui lucru e atunci când copilul se poartă într-un mod necuviincios şi arogant. Printre lacedemoneni, dacă un copil se purta sfidător la adresa părinţilor, era declarat de către autorităţi că era legal ca tatăl să numească un alt moştenitor şi să-l dezmoştenească pe acel copil.

(ii) În *ascultarea* de poruncile lor: „Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri" (*Efes. 6:1*). Ascultarea este partea pe care trebuie să o plătească copiii pentru binefacerile primite de la părinţi. Hristos a stabilit tuturor copiilor un tipar de supunere faţă de părinţii lor: „le era supus" (*Luca 2:51*). Recabiţii erau renumiţi pentru acest lucru: „Am pus înaintea fiilor casei recabiţilor nişte vase pline cu vin, şi pahare, şi le-am zis: «Beţi vin!» Dar ei au răspuns: «Noi nu bem vin! Căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: 'Să nu beţi niciodată vin, nici voi, nici fiii voştri'»" (*Ier. 35:5, 6*). Solon a fost întrebat de ce, printre multele legi pe care le-a făcut, niciuna nu se referea la copiii neascultători. El a răspuns: din cauză că socotea că niciunul nu va fi atât de rău.

Dumnezeu i-a pedepsit pe copiii care au refuzat să plătească tributul spunerii. Absalom, un fiu nesupus, a fost spânzurat de un stejar între cer şi pământ, ca nefiind vrednic de niciunul dintre ele. Manlius, un bătrân, ajungând la o sărăcie cruntă, şi având un fiu bogat, i-a cerut milă, dar nu a putut să o obţină. Fiul nu l-a recunoscut de tată, folosind un limbaj dojenitor. Sărmanul om bătrân a vărsat lacrimi (ca martori ai durerii sale) şi a plecat. Dumnezeu, ca să răzbune această nesupunere a fiului său, l-a lovit în curând cu nebunie. Cel în a cărui inimă trăieşte evlavia se supune la fel de mult poruncii a cincea ca şi celei dintâi.

7. *Cel care este bun ca slujitor este evlavios*

„Robilor, ascultaţi în toate lucrurile pe stăpânii voştri pământeşti, cu frică şi cutremur" (*Col. 3:22; Efes. 6:5*). Bunătatea slujitorilor constă în:

(i) *Hărnicie.* Slujitorul lui Avraam a îndeplinit cu rapiditate lucrul cu care l-a însărcinat stăpânul lui (*Gen. 24:33*).

(ii) *Slujirea cu plăcere.* Slujitorii trebuie să-şi facă lucrul de bună voie, ca slujitorii sutaşului: „Şi zic unuia: «Du-te!» şi se duce" (*Luca 7:8*).

(iii) *Credincioşie*, care constă în două lucruri: (a) În a nu fura: „să nu fure nimic" (*Tit 2:10*). (b) În a păstra secretul. E semn al unui stomac rău dacă nu poate reţine ce s-a pus în el, şi un semn al răutăţii unui slujitor dacă nu poate ţine ascunse acele secrete pe care i le-a încredinţat stăpânul său.

(iv) *Tăcere*: „să nu le întoarcă vorba" (*Tit 2:9*). E mai bine să corectezi o greşeală decât să o minimalizezi. Iar ceea ce-l poate stimula pe un slujitor în munca sa este acest verset încurajator: „ca unii care ştiţi că veţi primi de la Domnul răsplata moştenirii. Voi slujiţi Domnului Hristos" (*Col. 3:24*). Dacă te-ar îndemna Hristos să faci ceva pentru El, nu ai face-o? Cât timp slujeşti unui stăpân, Îl slujeşti pe Domnul Hristos. Dacă întrebi ce salariu vei avea, „veţi primi de la Domnul răsplata moştenirii".

Folosul 1: A fi sfânt în relaţiile tale reprezintă marele semn al unui om evlavios? Atunci Domnul să aibă milă de noi! Ce puţini oameni evlavioşi putem găsi! Mulţi îşi pun masca de creştini. Ei se vor ruga şi vor vorbi despre religie, dar „ce înseamnă behăitul acesta de oi?" (*1 Sam. 15:14*). Ei nu sunt buni în relaţiile lor. Ce lucru rău e când creştinii sunt falimentari în ce priveşte evlavia în relaţiile lor! Cum îl putem numi evlavios pe un magistrat rău? El perverteşte dreptatea: „Oare aşa judecaţi voi fără părtinire, fiii oamenilor? Puneţi în cumpănă silnicia mâinilor voastre" (*Psalm 58:1, 2*). Cum îl putem numi evlavios pe un părinte rău? El nu-şi învaţă niciodată copilul calea către cer. El este ca struţul care e crud cu puii lui (*Iov 39:16*). Oare îl putem numi evlavios pe un stăpân rău? Mulţi stăpâni îşi lasă religia la biserică (aşa cum îşi lasă preotul cărţile); nu au nimic din Dumnezeu când sunt la casele

lor; casele lor nu sunt Beteluri, ci Bet-Avenuri[58] – nu mici temple, ci mici iaduri. Cât de mulţi stăpâni vor pleda vinovaţi la judecata din ziua de apoi! Cu toate că au hrănit stomacurile slujitorilor lor, le-au înfometat sufletele. Oare îl putem numi evlavios pe un copil rău? El îşi închide urechea în faţa sfaturilor părinţilor lui. La fel de bine l-ai putea numi un supus bun pe cel care nu e loial. Oare îl putem numi evlavios pe un slujitor rău? El este leneş şi încăpăţânat; e mai dispus să găsească o greşeală în altul decât să corecteze una în el însuşi. A-l numi evlavios pe unul care e rău în relaţiile sale e o contradicţie în termeni; înseamnă a numi răul bine (*Isaia 5:20*).

Folosul 2: Dacă dorim ca Dumnezeu să ne aprobe, atunci să ne arătăm evlavia în relaţiile noastre. Faptul că nu suntem buni în relaţiile noastre strică toate celelalte lucruri bune pe care le facem. Naaman a fost un om onorabil, dar a fost un lepros (*2 Împ. 5:1*). Acest „dar" a stricat totul. Un astfel de om este un mare ascultător, dar el îşi neglijează îndatoririle relaţionale. Acest lucru pângăreşte toată frumuseţea celorlalte acţiuni ale sale. Ca în tipărirea de cărţi, cu toate că literele sunt bine imprimate, dar dacă nu sunt puse la locul potrivit, se strică înţelesul. La fel, un om poate avea multe lucruri de recomandat în el, dar dacă nu este bun în locul potrivit, făcând o problemă de conştiinţă referitor la modul în care se poartă în relaţiile sale, el dăunează religiei. Sunt mulţi cei cărora Hristos le va spune în ziua de pe urmă, la fel ca tânărului bogat: „Îţi mai lipseşte un lucru" (*Luca 18:22*). Te-ai comportat greşit în relaţiile tale. De aceea, dacă ne îndrăgim mântuirea şi dacă onorăm religia, să strălucim pe acea orbită a relaţiilor pe care ne-a plasat Dumnezeu.

SECŢIUNEA 21: UN OM EVLAVIOS ESTE UN OM CARE FACE LUCRURILE SPIRITUALE ÎNTR-UN MOD SPIRITUAL

„Căci cei tăiaţi împrejur suntem noi care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul" (*Fil. 3:3*). Închinarea spirituală este o închinare pură:

[58] cf. Osea 10:5

„Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti" (*1 Petru 2:5*) – spirituale nu numai în ce priveşte subiectul, ci şi calitatea. Un om rău trăieşte ori într-o totală neglijare a îndatoririlor sale, ori într-o îndeplinire formală, nepăsătoare, a lor. În loc să „se folosească de lumea aceasta ca şi cum nu s-ar folosi de ea" (*1 Cor. 7:31*), el Îl slujeşte pe Dumnezeu ca şi când nu L-ar sluji. Omul evlavios îşi spiritualizează îndatoririle; el nu e doar pentru îndeplinirea acestor lucruri, ci pentru îndeplinirea lor într-un mod sfânt.

Întrebare: Ce înseamnă îndeplinirea într-un mod spiritual a îndatoririlor spirituale?

Răspuns: Ea constă în trei lucruri:

1. A-ţi îndeplini îndatoririle dintr-un principiu spiritual, şi anume, dintr-un principiu înnoit al harului. Omul poate avea daruri care să atragă admiraţia; el poate folosi cele mai mişcătoare şi emoţionante expresii; poate vorbi ca un înger coborât din ceruri; cu toate acestea, îndatoririle lui nu vor fi spirituale din cauză că îi lipseşte harul Duhului. Indiferent cât de morală ar fi, persoana neregenerată e doar natură umană rafinată. Cu toate că poate îndeplini mai bine îndatoririle decât un om evlavios, totuşi nu o poate face la fel de bine – va fi bine în ce priveşte maniera şi eleganţa, dar nu la fel de bine, de vreme ce îi lipseşte principiul înnoirii. Mărul pădureţ poate produce fructe la fel ca mărul dulce; fructul poate fi mare şi mai plăcut vederii, totuşi nu e un fruct la fel de bun ca celălalt, deoarece nu vine din aceeaşi tulpină bună. La fel, omul neregenerat poate îndeplini la fel de multe îndatoriri ca şi copilul lui Dumnezeu, şi acestea pot părea mai slăvite pentru vederea exterioară, dar ele sunt neplăcute şi acre, căci nu sunt din aceeaşi rădăcină dulce şi plăcută a harului. Adevăratul sfânt Îi dă lui Dumnezeu acel vin care iese din strugurii puri ai Duhului.

2. A-ţi îndeplini îndatoririle într-un mod spiritual înseamnă a le face cu cea mai bună intenţie. Creştinul este foarte serios şi se străduieşte să-şi ţină gândurile aproape de lucrul pe care-l are de făcut: „ca să puteţi sluji Domnului fără piedici" (*1 Cor. 7:35*).

Întrebare: Dar omului evlavios nu-i pot rătăci gândurile în timp ce-şi îndeplineşte îndatoririle?

Răspuns: Ba da, după cum dovedeşte trista experienţă. Gândurile îi vor sări de la un lucru la altul în rugăciune. Sfinţii sunt numiţi stele şi de multe ori ei sunt stele rătăcitoare. Inima este ca un argint viu, care nu se aşează. E greu să legi împreună două gânduri bune. Nu ne putem închide inimile într-un loc atât de ferit, încât gândurile care ne distrag atenţia să nu intre, cum intră vântul într-o încăpere. Ieronim se plângea cu privire la sine: „Uneori", spune el, „atunci când fac lucrarea lui Dumnezeu, umblu prin galerii sau fac socoteli".

Dar aceste gânduri rătăcitoare din mintea celui evlavios nu sunt îngăduite: „urăsc gândurile deşarte" (*Psalm 119:113, KJV*). Ele vin ca nişte oaspeţi nepoftiţi care sunt daţi afară imediat ce sunt descoperiţi.

Întrebare: De unde vin aceste gânduri rătăcitoare în cei evlavioşi?

Răspunsul 1: Din depravarea naturii umane. Ele sunt noroiul pe care-l ridică inima din adânc.

Răspunsul 2: De la Satan. Dacă nu ne poate împiedica *să ne îndeplinim* îndatoririle, diavolul va căuta să ne împiedice *în îndeplinirea* lor. Atunci când venim înaintea Domnului, diavolul e la dreapta noastră ca să ni se împotrivească (*Zah. 3:1*). Ca omul care are gând să scrie ceva, iar altul stă lângă el şi-l loveşte peste cot, ca să nu poată scrie drept. Satan va pune obiecte deşarte înaintea imaginaţiei noastre, ca să ne abată atenţia. Diavolul nu se opune formalităţii, ci fervenţei. El vede dacă ne punem serios să-L căutăm pe Dumnezeu, şi va şopti tot felul de lucruri în urechile noastre, astfel încât să nu ne putem concentra la ce facem.

Răspunsul 3: Aceste gânduri rătăcitoare se nasc din lume. Aceşti viermi sunt născuţi din pământ. Afacerile lumeşti se îngrămădesc adeseori în mijlocul îndatoririlor noastre şi, în timp ce

Îi vorbim lui Dumnezeu, inimile noastre vorbesc cu lumea: „stau înaintea ta ca popor al Meu, dar cu inima umblă tot după poftele lor" (*Ezec. 33:31*). În timp ce ascultăm Cuvântul sau medităm la el, vreo afacere lumească sau alta bat la uşă şi astfel suntem abătuţi de la îndeplinirea îndatoririlor noastre chiar în timp ce le săvârşim. E acelaşi lucru care i s-a întâmplat lui Avraam atunci când a mers la închinare – păsările s-au năpustit asupra jertfei sale (*Gen. 15:11*).

Întrebare: Cum pot să scap de aceste gânduri rătăcitoare, astfel încât să pot fi mai spiritual în îndatoririle mele?

Răspunsul 1: Aţinteşte-ţi privirea asupra purităţii lui Dumnezeu. Cel pe care Îl slujim este un Dumnezeu sfânt, şi atunci când ne închinăm Lui, El nu poate tolera complacerea noastră în deşertăciune. Atunci când supusul unui împărat îi vorbeşte acestuia, îi vă plăcea oare împăratului dacă supusul se joacă cu o pană? Va suporta oare Dumnezeu inimile superficiale şi uşuratice? De cât devotament şi reverenţă dau dovadă îngerii! Ei îşi acoperă feţele şi strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt".[59]

Răspunsul 2: Gândeşte-te la marea importanţă a îndatoririlor în care eşti implicat. Aşa cum a spus David, referitor la construirea unei case pentru Dumnezeu: „lucrarea este însemnată" (*1 Cron. 29:1*). Atunci când ascultăm Cuvântul, „lucrarea este însemnată". Acesta e Cuvântul pe baza căruia vom fi judecaţi. Atunci când ne rugăm, „lucrarea este însemnată". Pledăm pentru viaţa sufletelor noastre, şi e timp oare să glumim cu lucrul acesta?

Răspunsul 3: Apropie-te cu emoţii de îndatoririle tale. Natura dragostei este să fixeze mintea asupra obiectului. Gândurile omului îndrăgostit sunt fixate asupra persoanei iubite, şi nimic nu le poate abate atenţia. Gândurile omului care iubeşte lumea sunt întotdeauna fixate asupra ei. Dacă inimile noastre ar fi mai aprinse de dragoste, ar fi mai bine fixate asupra îndatoririlor, şi, o, ce

[59] Isaia 6:2, 3

motive mari avem să iubim aceste îndatoriri! Nu reprezintă ele drumul direct spre cer? Nu ne întâlnim cu Dumnezeu în ele? Unde se poate simţi mai bine soţia decât în compania soţului ei? Unde îi poate fi mai bine sufletului dacă nu în apropierea de Dumnezeu?

Răspunsul 4: Gândeşte-te ce dezastru produc aceste gânduri care-ţi distrag atenţia. Ele ne strică îndatoririle; ele împiedică fervenţa; ele manifestă o mare ireverenţă; ele Îl ispitesc pe Dumnezeu să-Şi întoarcă urechea de la noi. De ce credem oare că Dumnezeu ar trebui să ne asculte rugăciunile, dacă noi înşine abia le tratăm cu seriozitate?

3. A îndeplini îndatoririle în mod spiritual înseamnă a le îndeplini cu credinţă: „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain" (*Evrei 11:4*). Untdelemnul sfânt pentru cort avea mai multe mirodenii adăugate la el (*Exod 30:34*). Credinţa este mirodenia dulce care trebuie adăugată îndatoririi. Îi facem o nedreptate lui Dumnezeu când ne îndoim de îndurarea Lui sau de adevărul Lui. Creştinul îşi poate aventura sufletul pe credinţa publică a cerului.

Folosul 1: Ce departe sunt de evlavie cei care sunt nespirituali în închinarea lor, care nu-şi îndeplinesc îndatoririle dintr-un principiu înnoit şi cu cea mai mare sinceritate a sufletului, ci numai ca să închidă gura conştiinţei! Mulţi oameni nu privesc mai departe decât de îndeplinirea goală a îndatoririlor, nepăsându-le cum sunt îndeplinite. Dumnezeu nu ne judecă îndatoririle după cât sunt de multe şi de mari, ci după dragostea cu care le-am îndeplinit. Atunci când Dumnezeu respinge zgura din îndatoririle noastre, nu ar trebui să spunem ca Isaia: „Oare acesta este postul plăcut Mie?" (*Isaia 58:5*). „Acestea sunt îndatoririle pe care le-am cerut? Am cerut inima ta şi duhul tău, şi tu nu ai adus decât cadavrul îndatoririi. Crezi că voi fi satisfăcut cu aceasta?"

Folosul 2: Veniţi să ne arătăm mai evlavioşi fiind mai spirituali în îndatoririle noastre. Nu cantitatea contează, ci calitatea; nu cât de multe facem, ci cât de bine. Muzicianul e lăudat nu pentru că a cântat lung, ci pentru că a cântat bine. Nu e de ajuns să facem ce ne-a cerut Dumnezeu, ci şi cum ne-a cerut. O, ce mulţi

sunt nespirituali în lucrurile spirituale! Ei îşi aduc slujirea, dar nu şi inima! Ei Îi dau lui Dumnezeu pielea, dar nu şi grăsimea jertfei. „Dumnezeu este Duh" (*Ioan 4:24*) – şi Lui îi place cel mai mult spiritualitatea îndatoririi: „să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu" (*1 Petru 2:5*). În cazul vinului, gustul e cel mai bun. La fel, în cazul îndatoririi, partea spirituală e cea mai bună: „aduceţi din toată inima laudă Domnului" (*Efes. 5:19*). Inima e cea care face muzica; spiritualitatea îndatoririi îi dă viaţă. Fără aceasta, rugăciunea e moartă, ascultarea e moartă – iar lucrurile moarte nu sunt plăcute. O floare moartă nu are frumuseţe, un sân mort nu are dulceaţă.

Întrebare: Ce să facem pentru a ne îndeplini îndatoririle într-un mod spiritual?

Răspunsul 1: Sufletul să fie curat. Pofta îl ameţeşte pe om şi-l face apatic. Ai grijă de orice amestec de necurăţie (*Iacov 1:21*). Lemnul care e plin de sevă nu va arde uşor, iar inima plină de păcat nu e potrivită să ardă în devoţiune sfântă. Oare cel care îşi hrăneşte poftele carnale poate fi spiritual în închinare? „Curvia, vinul şi mustul iau minţile omului" (*Osea 4:11*). Orice păcat în care trăieşti îţi fură inima. Un astfel de om nu mai are inimă să se roage sau să mediteze. Cu cât e inima mai vie în păcat, cu atât e mai moartă faţă de îndatorire.

Răspunsul 2: Dacă dorim să fim spirituali în îndatorire, să lămurim aceste două lucruri în minţile noastre:

(i) Profitul care vine dintr-o îndatorire îndeplinită într-un mod spiritual. Ea slăbeşte stricăciunea lăuntrică; măreşte harul; îl înfrânge pe Satan; ne întăreşte părtăşia cu Dumnezeu; naşte pace a conştiinţei; procură răspunsuri ale îndurării; şi lasă întotdeauna inima într-o stare mai bună.

(ii) Pericolul de a îndeplini îndatoririle într-un mod nespiritual. E ca şi când nu ar fi îndeplinite deloc. Căci ceea ce nu e făcut cu inimă nu e făcut deloc. Îndatoririle îndeplinite cu nepăsare transformă rânduielile în judecăţi. De aceea, mulţi, cu toate că îşi îndeplinesc des îndatoririle, sunt mai răi după aceea.

Dacă medicamentul nu este bine preparat şi ingredientele amestecate în mod corect, e la fel de rău ca otrava pentru trup. La fel, dacă îndatoririle nu sunt îndeplinite în mod corect, ele lasă inima mai împietrită şi mai păcătoasă decât înainte.

Îndatoririle nespirituale atrag judecăţi temporare: „de aceea ne-a lovit Domnul Dumnezeul nostru, căci nu L-am căutat după Lege" (*1 Cron. 15:13*). De aceea, Dumnezeu face rupturi în familie şi în relaţii din cauză că poporul nu I se închină în modul cerut de El.

Răspunsul 3: Dacă vrem ca îndatoririle noastre să fie spirituale, atunci trebuie să avem inimi spirituale. O inimă pământească nu poate fi spirituală în îndatoriri. Să-I cerem lui Dumnezeu un gust spiritual, ca să găsim dulceaţă în lucrurile spirituale. Căci lipsa inimii spirituale ne face să ne apropiem de îndatoriri fără plăcere şi să plecăm fără vreun profit. Dacă un om doreşte să i se mişte regulat rotiţele ceasului, trebuie să repare arcul. Creştine, dacă vrei să fii spiritual în îndatoririle tale, trebuie să-ţi repari arcul inimii.

SECŢIUNEA 22: UN OM EVLAVIOS E UN OM PE DEPLIN INSTRUIT ÎN CE PRIVEŞTE CELE RELIGIOASE

El se supune poruncii lui Dumnezeu: „Am găsit pe David, om după inima Mea, care va împlini toată voia Mea" (*Fapte 13:22, KJV*). În greacă (şi în versiunea Cornilescu – n.tr.) e „toate voile Mele". Omul evlavios se străduieşte să umble potrivit cu toată lăţimea şi lungimea Legii lui Dumnezeu. Fiecare poruncă are aceeaşi pecete a autorităţii divine pe ea, iar cel evlavios se va supune unei porunci, la fel ca celeilalte: „Atunci nu voi roşi de ruşine, la vederea tuturor poruncilor Tale!" (*Psalm 119:6*). Omul evlavios trece prin tot corpusul religios aşa cum trece Soarele prin toate semnele zodiacului. Cel care doreşte să cânte la un instrument cu zece coarde trebuie să ciupească fiecare coardă, ori va strica melodia. Cele zece porunci pot fi comparate cu un instrument cu zece coarde. Trebuie să ne supunem fiecărei porunci,

să ciupim fiecare coardă, ori altfel nu vom face nicio muzică dulce în religie. Adevărata supunere e filială. E potrivit ca copilul să se supună părinţilor în toate poruncile drepte şi serioase. Legile lui Dumnezeu sunt ca şi covoarele de la cort, care erau cusute laolaltă. Sunt ca un lanţ de aur, în care toate verigile sunt prinse laolaltă. Omul cu scaun la cap nu va dori să rupă o verigă din lanţul său. Dacă e violată o poruncă, întregul lanţ e rupt: „Căci cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate" (*Iacov 2:10*). O călcare voluntară a uneia dintre legile lui Dumnezeu îl face pe om vinovat şi-l expune blestemului întregii Legi. Adevărata supunere e întreagă şi uniformă. Inima bună, la fel ca acul, indică direcţia înspre care atrage magnetul.

Aceasta e o mare diferenţă între un copil al lui Dumnezeu şi un ipocrit. Ipocritul alege în cele religioase. El va îndeplini anumite îndatoriri care sunt mai uşoare şi care-i satisfac mândria sau interesele, dar va trece cu vederea celelalte îndatoriri: „voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, şi lăsaţi nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia" (*Matei 23:23*). A transpira în unele îndatoriri ale religiei şi a fi de gheaţă în altele reprezintă un simptom al unui creştin dezordonat. Iehu a fost zelos în distrugerea închinării la Baal, dar a lăsat viţeii de aur ai lui Ieroboam (*2 Împ. 10:29*). Aceasta arată că oamenii nu sunt buni cu adevărat atunci când sunt buni numai pe jumătate. Dacă slujitorul tău ar îndeplini numai o parte din sarcinile pe care i le-ai trasat, şi ar lăsa celelalte nefăcute, ai fi satisfăcut? Domnul spune: „Umblă înaintea Mea şi fii desăvârşit" (*Gen. 17:1, KJV*). Cum sunt inimile desăvârşite înaintea lui Dumnezeu dacă ducem tratative cu El? Vom face unele lucruri şi pe altele le vom lăsa nefăcute. Acela e bun care e bun până la capăt. „Aici sunt, Tată; porunceşte tot ce vrei" (*Plaut*).

Există zece îndatoriri la care îl cheamă Dumnezeu pe un om evlavios să le îndeplinească cu conştiinciozitate, iar aceste îndatoriri pot sluji foarte bine ca şi celelalte caracteristici şi semne în testarea evlaviei noastre:

1. *Omul evlavios îşi va cerceta des inima*

El va lua candela Cuvântului şi-şi va cerceta adâncul inimii: „conversez cu inima mea: şi duhul meu a cercetat cu atenţie" (*Psalm 77:6, KJV*). Sufletul plin de har cercetează dacă a omis vreo îndatorire şi dacă a îndrăgit vreun păcat. Îşi examinează evidenţele umblării înspre ceruri. El nu va accepta aurul necercetat: la fel, îşi va cerceta şi harurile. El este un negustor spiritual; el îşi cercetează averea ca să vadă cât preţuieşte. El „îşi pune casa în rânduială". Cercetarea frecventă păstrează prietenia între Dumnezeu şi conştiinţă. O persoană carnală nu poate suporta această cercetare a inimii; el este ignorant cu privire la cum merg lucrurile cu sufletul său. El e ca omul care e familiarizat cu ţările depărtate, dar e străin în propria ţară.

2. *Omul evlavios petrece mult timp în rugăciune privată*

El pune deoparte ore pentru devoţiunea privată. Iacov, atunci când a rămas singur, s-a luptat cu Dumnezeu (*Gen. 32:24*). La fel, atunci când inima plină de har e singură, se luptă în rugăciune şi nu-L va lăsa pe Dumnezeu până nu va primi o binecuvântare. Creştinul devotat îşi exercită ochii credinţei şi genunchii rugăciunii.

Ipocriţilor, care nu au nimic din ale religiei, în afară de frontispiciu, le place să fie văzuţi. Hristos i-a caracterizat: „le place să se roage la colţurile uliţelor, ca să fie văzuţi de oameni" (*Matei 6:5*). Ipocritul este devotat în templu. Acolo toată lumea îl poate privi, dar e străin faţă de părtăşia secretă cu Dumnezeu. Este un sfânt în biserică, dar un ateu în privat. Un creştin bun întreţine o părtăşie secretă cu cerul. Rugăciunea privată întreţine negustoria evlaviei. Atunci când e lăsată deoparte sfinţenia privată, se dă o lovitură de cuţit inimii religiei.

3. *Omul evlavios e harnic în meseria lui*

El va purta de grijă familiei sale. Biserica nu trebuie să excludă afacerea particulară. Dl. Perkins a spus: „Cu toate că un om are daruri excelente şi ascultă Cuvântul cu reverenţă, primind sacramentele, totuşi, dacă nu-şi practică îndatoririle legate de meseria sa, totul e pură ipocrizie". Religia nu a dat niciodată vreun

drept lenei: „unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se ţin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceştia şi-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-şi mănânce pâinea lucrând în linişte" (*2 Tes. 3:11, 12*). Pâinea cea mai dulce la gust e cea obţinută cu cea mai multă transpiraţie. Omul evlavios mai degrabă va posti decât să mănânce pâinea leneviei. Creştinii cu numele vorbesc despre trăirea prin credinţă, dar ei nu trăiesc dintr-o meserie. Ei sunt ca şi crinii de pe câmp: „ei nici nu torc, nici nu ţes" (*Matei 6:28*). O persoană leneşă este mingea de tenis a lui Satan, pe care o tot loveşte cu ispite, până ce o scoate din joc.

4. *Omul evlavios îşi pune limite în ce priveşte lucrurile îngăduite*

El este moderat în ce priveşte recreaţia şi dieta. El ia numai atât cât are nevoie să-şi restaureze sănătatea şi să se poată angaja mai bine în slujirea lui Dumnezeu. Ieronim a trăit în abstinenţă; dieta lui consta din câteva smochine uscate şi apă rece. Iar Augustin în „Confesiunile" sale afirmă: „Doamne, Tu m-ai învăţat să mă apropii de mâncare ca de medicamente". Dacă frâul raţiunii pune limite apetitului, cu atât mai mult ar trebuie să facă zăbala harului. Viaţa unui păcătos e animalică; cel lacom „se ospătează fără ruşine" (*Iuda 12*), iar beţivul bea fără minte. Prea mult ulei stinge lampa, în timp ce o cantitate mică o face să ardă cu mai multă strălucire. Omul evlavios ţine frâul de aur al cumpătării şi nu va îngădui ca masa să-i fie o capcană.

5. *Omul evlavios are grijă cu privire la neprihănirea morală*

El face o problemă de conştiinţă şi din dreptate, şi din evlavie. Scriptura le-a legat împreună pe ambele: „să-I slujim în sfinţenie şi neprihănire" (*Luca 1:74, 75*). Sfinţenie: aceasta e *prima* tablă a Legii; neprihănire: aceasta e cea de-a *doua* tablă a Legii. Cu toate că un om poate fi neprihănit din punct de vedere moral, fără să fie evlavios, totuşi nimeni nu poate fi evlavios dacă nu e şi neprihănit din punct de vedere moral. Această neprihănire morală se vede în relaţiile noastre cu oamenii. Omul bun se ţine de această maximă de aur: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel"

(*Matei 7:12*). Există o întreită nedreptate de care putem da dovadă în afacerile noastre:

(i) Folosirea de greutăţi false: „Efraim este un negustor care are în mână o cumpănă mincinoasă" (*Osea 12:7*). Prin faptul că îşi fac greutăţile mai uşoare, oamenii îşi fac păcatul mai greu: „să micşorăm efa" (*Amos 8:5*). Efa era o unitate de măsură pe care o foloseau în vânzare. Ei micşorau efa; dădeau o cantitate mai mică. Omul evlavios, care are Biblia într-o mână, nu va îndrăzni să ţină greutăţi false în cealaltă.

(ii) Vânzarea de marfă proastă: „vom vinde codina în loc de grâu" (*Amos 8:6*). Vor alege partea cea mai bună a grâului şi vor vinde partea cea mai rea la acelaşi preţ cu care au vândut partea cea mai bună. „Vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă" (*Isaia 1:22*). Au diluat vinul, dar i-au făcut pe cumpărători să creadă că era vin pur din struguri.

(iii) Cerând un preţ mai mare decât preţuieşte marfa. „Dacă vindeţi ceva aproapelui vostru... nici unul din voi să nu înşele pe fratele lui" (*Lev. 25:14*). Omul evlavios va fi drept, dar nu exigent. Va vinde astfel încât să se ajute pe sine, dar nu ca să-l damneze pe celălalt. Moto-ul lui este: „un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor" (*Fapte 24:16*).

Ipocritul separă aceste două lucruri pe care le-a unit Dumnezeu – dreptatea şi sfinţenia. El pretinde să fie pur, dar nu e drept. Se aduce ruşine asupra religiei atunci când oamenii se îmbracă în culorile lui Hristos, dar când folosesc înşelătorii, şi, sub masca evlaviei, neglijează moralitatea. Omul evlavios face o problemă de conştiinţă din tabla a doua a Legii, cum face şi din prima.

6. *Omul evlavios îi va ierta pe cei ce i-au greşit, pe când răzbunarea e dulce pentru natura căzută*

Duhul plin de har trece peste ofensele de care a avut parte, iartă nedreptăţile şi socoteşte ca o mai mare victorie să cucerească un duşman prin răbdare decât prin putere. E un lucru cu adevărat eroic să „biruieşti răul prin bine" (*Rom. 12:21*). Cu toate că nu mă voi încrede într-un duşman, voi încerca să-l iubesc. Îl voi exclude din crezul meu, dar nu din rugăciunile mele (*Matei 5:44*).

Întrebare: Dar reuşeşte oare fiecare om evlavios să-şi ierte, da, să-şi iubească duşmanii?

Răspuns: El o face într-un sens evanghelic. Adică:

(a) În măsura în care îşi dă acordul. El subscrie la aceasta cu raţiunea sa ca la un lucru care trebuie făcut: „cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu" (*Rom. 7:25*).

(b) În măsura în care există durere. Omul evlavios deplânge faptul că nu-şi iubeşte mai mult duşmanii: „O, nenorocitul de mine!" (*Rom. 7:24*). O, această inimă josnică şi canceroasă a mea, care a avut parte de atâta îndurare şi care poate manifesta atât de puţină! Mi s-au iertat mulţi talanţi, eu abia pot ierta câţiva bani.

(c) În măsura în care există rugăciune. Omul evlavios se roagă ca Dumnezeu să-i dea o inimă să-şi iubească duşmanii. „Doamne, scoate această rădăcină a amărăciunii din mine, parfumează-mi sufletul cu dragoste, fă-mă un porumbel fără fiere".

(d) În măsura în care există efort. Omul evlavios ia hotărârea şi îşi dă silinţa ca, în puterea lui Hristos, să lupte împotriva resentimentelor şi a răutăţilor duhului. Aceasta înseamnă a iubi duşmanii în sens evanghelic. Omul rău nu poate face aceasta; răutatea lui fierbe, cerând răzbunare.

7. *Omul evlavios pune la inimă starea nenorocită a Bisericii*

„Plângeam, când ne aduceam aminte de Sion" (*Psalm 137:1*). Am citit despre anumiţi copaci, ai căror frunze, dacă sunt tăiate sau atinse, celelalte frunze se închid sau se strâng, plecându-se pentru un timp. O astfel de simpatie există între creştini. Atunci când alte mădulare ale Bisericii lui Hristos suferă, se simt şi ei atinşi în persoanele lor. Ambrozie relatează că atunci când Teodosie era bolnav pe moarte, era mai necăjit de starea Bisericii lui Dumnezeu decât de propria boală. Atunci când Enea a dorit să salveze viaţa lui Anchise, acesta a spus: „Departe de mine să doresc să mai trăiesc atunci când Troia e îngropată sub ruine". În muzică există două unisoane; dacă atingi unul, observi că şi celălalt sună, de parcă ar fi fost şi el atins. Atunci când Domnul îi atinge pe alţii, inima evlavioasă e profund afectată: „îmi plânge sufletul ca o harpă" (*Isaia 16:11*). Cu toate că lucrurile îi merg bine unui creştin

al lui Dumnezeu în viaţa sa personală şi trăieşte într-o casă de cedru, totuşi el se întristează să vadă că lucrurile merg rău cu alţii. Împărăteasa Estera s-a bucurat de favorul împăratului şi de toate plăcerile de la curte, totuşi, atunci când s-a semnat acel decret de ucidere a iudeilor, ea a plâns şi a postit, riscându-şi propria viaţă pentru a o salva pe a lor.

8. *Omul evlavios e mulţumit cu situaţia sa prezentă*

Dacă îi scad proviziile, inima se mulţumeşte cu condiţia în care se găseşte. „Mulţi", a spus Cato, „mă acuză pentru faptul că sunt în nevoie, iar eu îi acuz pentru faptul că nu pot fi în nevoie". Omul evlavios dă o interpretare bunăvoitoare providenţei. Atunci când Dumnezeu îi întinde un pahar amar, el spune: „Băutura aceasta e dieta mea: are rolul de a mă curăţa şi a face bine sufletului meu". De aceea el e foarte mulţumit (*Fil. 4:11*).

9. *Omul evlavios e roditor în fapte bune (Tit 2:7)*

Cuvântul ebraic pentru evlavios (*chasid*) semnifică „milos", implicând faptul că a fi evlavios şi a fi caritabil au aceeaşi forţă şi acelaşi sens. Omul bun îi hrăneşte pe cei flămânzi, îi îmbracă pe cei goi: „el totdeauna este milos" (*Psalm 37:26*). Cei mai devotaţi dintre evrei până în ziua de azi distribuie a zecea partea din averea lor săracilor, iar ei au un proverb printre ei: „Dă a zecea parte, şi te vei îmbogăţi". Ipocritul este cu totul pentru credinţă, deloc pentru fapte, ca laurul care înfloreşte, dar nu aduce rod.

10. *Omul evlavios va fi gata să sufere persecuţia*

El se va căsători cu Hristos, cu toate că Hristos nu-i va da altă avere decât crucea. El suferă de bună voie şi cu un duh curajos (*Evrei 11:35*). Argerius a scris prietenului său o scrisoare, care începea astfel: „Din grădinile plăcute ale închisorii Leonine". Binecuvântaţii martiri, care au îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu, au tocit tăişul persecuţiei prin curajul lor. Ienupărul dă cea mai răcoroasă umbră şi cei mai fierbinţi cărbuni. La fel, persecuţia face mai fierbinţi cărbunii dragostei şi mai răcoroasă umbra morţii.

În felul acesta, omul evlavios acoperă întregul cerc de îndatoriri religioase şi se supune lui Dumnezeu în tot ce porunceşte El.

Obiecţie: Dar e imposibil pentru cineva să umble în supunere deplină faţă de Legea lui Dumnezeu şi să-L urmeze întru totul pe Dumnezeu!

Răspuns: Există o supunere dublă faţă de Legea lui Dumnezeu. Prima e perfectă, atunci când se face tot ce cere Legea. La aceasta nu putem ajunge în viaţa aceasta. În al doilea rând, există o supunere incompletă care e acceptată de Hristos. Aceasta constă în patru lucruri:

(i) O aprobare a tuturor poruncilor lui Dumnezeu: „porunca este sfântă, dreaptă şi bună... mărturisesc că Legea este bună" (*Rom. 7:12, 16*). Există aprobare şi consimţământ.

(ii) O plăcere dulce în poruncile lui Dumnezeu: „Mă desfătez în poruncile Tale, căci le iubesc" (*Psalm 119:47*).

(iii) O dorinţă din inimă de a umbla în toate poruncile lui Dumnezeu: „O, de ar ţinti căile mele la păzirea orânduirilor Tale!" (*Psalm 119:5*).

(iv) O încercare reală de a umbla pe toate cărările poruncilor: „îmi îndrept picioarele spre învăţăturile Tale" (*Psalm 119:59*). Lucrul acesta este socotit de Dumnezeu ca supunere perfectă şi Lui Îi place să o socotească drept împlinire a voii Sale. Zaharia a avut falimentele lui; a ezitat datorită necredinţei, lucru pentru care a fost lovit cu muţenie. Dar se spune despre el că „păzea fără pată toate poruncile Domnului" (*Luca 1:6*), din cauză că a încercat din toată inima să se supună Domnului în toate lucrurile. Supunerea evanghelică e adevărată în esenţa sa, iar acolo unde falimentează, Hristos îşi adaugă îndurarea în balanţă, dând astfel greutatea deplină.

SECŢIUNEA 23: UN OM EVLAVIOS UMBLĂ CU DUMNEZEU

„Noe umbla cu Dumnezeu" (*Gen. 6:9*). Vremea în care a trăit Noe a fost una foarte stricată: „răutatea omului era mare pe pământ" (*v. 5*). Dar răutatea vremii sale nu l-a abătut pe Noe din umblarea sa: „Noe umbla cu Dumnezeu". Noe e numit un „propovăduitor al neprihănirii" (*2 Petru 2:5*).

1. *Noe a predicat prin doctrina sa*

Predicarea sa (spun unii rabini) a fost de felul acesta: „Întoarceţi-vă de la căile voastre rele, astfel încât apele potopului să nu vină peste voi şi să înece toată rasa lui Adam".

2. *Noe a predicat prin viaţa sa*

El a predicat prin smerenia, răbdarea şi sfinţenia sa: „Noe umbla cu Dumnezeu".

Întrebare: Ce înseamnă a umbla cu Dumnezeu?

Răspuns: Umblarea cu Dumnezeu presupune cinci lucruri:

1. *Umblare sub ochii lui Dumnezeu.* Noe a manifestat reverenţă faţă de Dumnezeu. Omul evlavios se vede aflat în prezenţa lui Dumnezeu, ştiind că Judecătorul lui îl vede: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei" (*Psalm 16:8*). Ochii lui David s-au îndreptat asupra Lui.

2. *Familiaritatea şi intimitatea pe care o are sufletul cu Dumnezeu.* Prietenii umblă împreună şi se consolează unul pe altul. Cei evlavioşi îşi fac cunoscute cererile lui Dumnezeu, iar El îşi face cunoscută dragostea faţă de ei. Există o relaţie dulce între Dumnezeu şi poporul Său: „părtăşia (*koinonia*) noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos" (*1 Ioan 1:3*).

3. *Umblare deasupra pământului.* Omul evlavios e înălţat deasupra tuturor lucrurilor de sub lună. Persoana care umblă cu Dumnezeu trebuie să se înalţe foarte sus. Un pitic nu poate umbla printre stele, şi nici un suflet pitic, pământesc, să umble cu Dumnezeu.

4. *Evlavie vizibilă.* Umblarea reprezintă o postură vizibilă. Harul trebuie să fie evident pentru cei care privesc. Cel care manifestă ceva din Dumnezeu în purtarea sa umblă cu Dumnezeu. El străluceşte cu strălucirea unui comportament biblic.

5. *Progres continuu în har.* Nu e vorba doar de un pas, ci de o umblare. Există o înaintare către desăvârşire. Omul evlavios nu se aşează în mijlocul drumului său, ci merge înainte până la „sfârşitul credinţei lui" (*1 Petru 1:9*). Cu toate că omul bun poate călca uneori pe lângă drum, el nu va părăsi calea. Din cauza infirmităţii el poate păşi pe din lături (cum a făcut Petru), dar el se reabilitează prin pocăinţă şi continuă în sfinţenia progresivă: „Cel fără prihană rămâne totuşi tare pe calea lui" (*Iov 17:9*).

Folosul 1: Vedeţi din acestea cât de nepotrivit e să-i descrii ca evlavioşi pe cei care nu umblă cu Dumnezeu. Ei doresc să aibă parte de cununa lui Noe, dar nu doresc să aibă şi umblarea lui Noe. Majoritatea se găsesc umblând pe cărarea întunecată a diavolului: „vă mai spun şi acum, plângând: sunt mulţi, care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos" (*Fil. 3:18*).

1. Unii vor lăuda umblarea cu Dumnezeu, spunând că e cea mai rară viaţă care există în lume, dar nu vor pune niciun picior pe calea aceasta. Nu toţi cei care laudă vinul plătesc şi preţul ca să-l cumpere. Mulţi taţi laudă virtutea înaintea copiilor lor, dar nu le dau un exemplu de virtute.

2. Alţii merg câţiva paşi pe vechile căi bune, dar se retrag apoi (*Ier. 6:16*). Dacă nu ar fi bune căile lui Dumnezeu, de ce au intrat pe ele? Dacă sunt bune, de ce le-au părăsit? „Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă" (*2 Petru 2:21*).

3. Alţii vorbesc de rău umblarea cu Dumnezeu, ca şi când ar fi o umblare care produce depresie, descriindu-i pe cei care sunt mai puţin zeloşi ca fiind mai prosperi. Dumnezeu socoteşte aceasta blasfemie: „calea adevărului va fi vorbită de rău" (*2 Petru 2:2*). În greacă e: „va fi hulită".

4. Alţii îşi bat joc de umblarea cu Dumnezeu, ca şi când ar fi o cale de scrupulozitate nebunească: „Ce? Vrei să te alături «tribului sfânt»? Vrei să fii mai deştept decât alţii?" Sunt unii oameni care,

dacă le-ar sta în putere, ar face să dispară sfinţenia de pe lume. Scaunul celor batjocoritori stă pe buza iadului (*Prov. 19:29*).

5. Alţii, în loc să umble cu Dumnezeu, umblă potrivit cărnii (*2 Petru 2:10*).

(i) Ei umblă pe baza unor opinii carnale.

(ii) Ei umblă pe baza poftelor carnale.

(i) Ei umblă pe baza unor opinii carnale. Există şase dintre acestea:

(a) Faptul că cel mai bun lucru e să faci cum fac majoritatea oamenilor, să te iei după mersul lumii – a fi în pas cu moda, a nu dobândi o inimă nouă, ci a accepta o modă nouă.

(b) Faptul că raţiunea este judecătorul şi arbitrul suprem în problemele ce ţin de religie. Nu trebuie să credem dincolo de ce vedem. Faptul ca un om să devină un nebun pentru a fi înţelept, de a fi mântuit prin neprihănirea altuia, a păstra toate pierzând toate – lucrurile acestea nu vor fi puse niciodată în crezul său de către omul natural.

(c) Faptul că puţină religie va fi de ajuns. Forma fără viaţă e acceptabilă, dar zelul e nebunie. Lumea socoteşte că religia cea mai bună e cea ca frunza aurie, adică suflată cu un strat subţire.

(d) Calea care se expune necazurilor nu e bună. Un băţ, chiar dacă e drept, se vede cârn sub apă. La fel, religia, dacă e încercată de necazuri, apare cârnă pentru ochiul carnal.

(e) Faptul că toate preocupările omului ar trebui îndreptate numai spre prezent. Aşa cum a spus acel cardinal profan, că ar renunţa fericit la partea lui din paradis dacă şi-ar putea păstra funcţia de cardinal la Paris.

(f) Faptul că păcătuirea e mai bună decât suferinţa. E un lucru mai înţelept să păstrezi pielea întreagă decât conştiinţa pură. Acestea sunt principii pe care le-a inventat şarpele cel stricat – şi oricine umblă potrivit lor „nu cunoaşte pacea”.[60]

(ii) Ei umblă pe baza poftelor carnale. Ei poartă grijă (furnizează provizii) firii pământeşti (*Rom. 13:14*). O astfel de persoană a fost împăratul Heliogabal. S-a complăcut atât de mult în poftele firii încât nu a şezut niciodată decât între flori frumoase,

---

[60] Isaia 59:8

amestecate cu chihlimbar şi mosc. Se îmbrăca în purpură, se împodobea cu pietre preţioase. Nu a ars ulei în candelele sale, ci un balsam scump adus din Arabia, foarte înmiresmat. Se scălda în apă parfumată; nu-şi folosea trupul decât ca un canal prin care curgea mâncarea şi băutura.

La fel, păcătoşii umblă potrivit cărnii. Dacă îi porunceşte ceva o poftă de beţie sau una de necurăţie, el o va satisface. Ei îi socotesc drept laşi pe cei care nu îndrăznesc să păcătuiască în acelaşi ritm ca ei. Aceştia, în loc să umble cu Dumnezeu, umblă contrar Lui. Pofta este busola pe baza căreia navighează. Satan este cârmaciul lor, iar iadul e portul spre care se îndreaptă.

Folosul 2: Să ne testăm pe noi înşine ca să vedem dacă avem această caracteristică a evlaviei: Umblăm noi cu Dumnezeu? Aceasta poate fi cunoscută:

1. *Din calea pe care umblăm.* E o cale privată, izolată, pe care numai câţiva umblă. De aceea este numită o „cărare", ca să fie distinsă de drumul obişnuit: „Pe cărarea neprihănirii... nu este moarte" (*Prov. 12:28*).

2. *Pe baza unei umblări în frica de Domnul*: „Enoh a umblat cu Dumnezeu" (*Gen. 5:22*). Versiunea caldeeană o redă astfel: „el a umblat în frica de Domnul". Cei evlavioşi se tem de ceea ce ar putea displace lui Dumnezeu: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" (*Gen. 39:9*). Aceasta nu este o teamă josnică, servilă, ci:

(i) O teamă care se naşte din afecţiune (*Osea 3:5*). Copilul se teme să-şi ofenseze tatăl din cauza afecţiunii pe care o are faţă de el. Acest lucru l-a făcut pe acel om sfânt, Anselm, să spună: „Dacă păcatul ar fi de o parte, iar iadul de cealaltă parte, mai degrabă aş păşi în iad decât să-L ofensez în mod voit pe Dumnezeul meu".

(ii) O teamă unită cu credinţa: „Prin credinţă Noe, ...şi plin de o teamă sfântă" (*Evrei 11:7*). Credinţa şi frica merg mână în mână. Atunci când sufletul priveşte la sfinţenia lui Dumnezeu, se teme. Când priveşte la promisiunile lui Dumnezeu, crede. Omul evlavios poate tremura, dar se încrede. Teama păstrează reverenţa, credinţa păstrează bucuria; teama fereşte sufletul de uşurătate, credinţa îl

fereşte de prea multă tristeţe. În felul acesta putem şti dacă umblăm sau nu cu Dumnezeu, şi anume dacă umblăm „în frica de Domnul". Ne temem să călcăm legile Lui şi să ofensăm dragostea Lui. E un semn al celor păcătoşi: „frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor" (*Rom. 3:18*). Cei evlavioşi se tem, de aceea nu păcătuiesc (*Psalm 4:4*). Cei răi păcătuiesc şi nu se tem (*Ier. 5:23, 24*). Umblarea nepăsătoare şi carnală Îl va înstrăina curând pe Dumnezeu de noi şi-L va face să se sature de compania noastră: „cum poate sta împreună lumina cu întunericul?" (*2 Cor. 6:14*).

Folosul 3: Daţi-mi voie să încerc să vă conving pe toţi cei care vreţi să fiţi socotiţi evlavioşi să imitaţi umblarea lui Noe. Cu toate că adevărul harului poate fi în inimă, totuşi frumuseţea lui se vede în umblare:

1. *Umblarea cu Dumnezeu Îi e foarte plăcută lui Dumnezeu.* Cel care umblă cu Dumnezeu declară lumii care companie o iubeşte cel mai mult: „părtăşia lui este cu Tatăl" (*1 Ioan 1:3*). El socoteşte drept cele mai dulci ore cele petrecute în prezenţa lui Dumnezeu. Lucrul acesta este foarte plăcut şi acceptabil înaintea lui Dumnezeu: „Enoh a umblat cu Dumnezeu" (*Gen. 5:24*). Şi observaţi cu câtă dragoste a răspuns Dumnezeu acestui lucru: „primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu" (*Evrei 11:5*).

2. *Umblarea intimă cu Dumnezeu va fi un instrument bun în atragerea şi convingerea altora de a umbla cu El.* Apostolul le îndeamnă pe soţii să trăiască în aşa fel încât soţii lor să fie câştigaţi prin comportamentul lor (*1 Petru 3.1*). Iustin Martirul a mărturisit că a devenit creştin prin observarea cu atenţie a vieţilor sfinte şi neprihănite a sfinţilor din vremea lui.

3. *Umblarea intimă cu Dumnezeu îi reduce la tăcere pe adversarii adevărului (1 Petru 2:15).* Comportamentul neveghetor pune o sabie în mâinile oamenilor răi, ca să rănească religia. Ce lucru trist e atunci când se spune despre creştinii care profesează credinţa că sunt la fel de mândri, de lacomi şi de nedrepţi ca ceilalţi. Nu va expune aceasta căile lui Dumnezeu dispreţului oamenilor? Pe când umblarea sfântă şi intimă va închide gurile

păcătoşilor, astfel încât nu vor putea vorbi împotriva poporului lui Dumnezeu fără să mintă. Satan a venit la Hristos şi „nu a găsit nimic în El" (*Ioan 14:30*). Ce lucru creator de confuzie este pentru cei păcătoşi atunci când sfinţenia este singurul lucru pe care îl pot socoti ca şi crimă în viaţa celor evlavioşi! „Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui!" (*Dan. 6:5*).

4. *Umblarea cu Dumnezeu este o umblare plăcută.* Căile înţelepciunii sunt numite plăcute (*Prov. 3:17*). Nu e lumina plăcută? „Ei umblă în lumina feţei Tale, Doamne!" (*Psalm 89:15*). Umblarea cu Dumnezeu e ca umblarea printre răsaduri înmiresmate care emană un parfum plăcut. Lucrul acesta aduce pace: „şi umbla în frica Domnului şi în mângâierea Duhului Sfânt" (*Fapte 9:31, KJV*). Când umblăm cu Dumnezeu, ce melodie plăcută scoate pasărea conştiinţei în piepturile noastre! „Ei vor cânta pe căile Domnului" (*Psalm 138:5,KJV*).

5. *Umblarea cu Dumnezeu e un lucru onorabil.* E un credit pentru cel de rang inferior să umble împreună cu un rege. Ce demnitate mai mare poate exista pentru un muritor decât să converseze cu Creatorul său şi să umble cu Dumnezeu în fiecare zi?

6. *Umblarea cu Dumnezeu duce la odihnă*: „Rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu" (*Evrei 4:9*). Filosoful Aristotel a spus: „Mişcarea tinde spre odihnă". Într-adevăr, există o mişcare care nu tinde spre odihnă. Cei care umblă în păcatele lor nu vor găsi niciodată odihna: „nu se opresc zi şi noapte" (*Apoc. 4:8*). Dar cei care umblă cu Dumnezeu vor şedea în Împărăţia lui Dumnezeu (*Luca 13:29*); exact aşa cum un călător obosit, atunci când ajunge acasă, se aşează şi se odihneşte. „Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie" (*Apoc. 3:21*). Scaunul de domnie înseamnă onoare, iar şederea odihnă.

7. *Umblarea cu Dumnezeu este cea mai sigură umblare.* Umblarea pe căile păcatului e ca umblarea pe malurile unui râu. Păcătosul calcă pe marginea unei gropi fără fund şi, dacă moartea îi dă un brânci, el cade în ea. Dar e siguranţă în umblarea pe căile lui Dumnezeu: „vei merge cu încredere pe drumul tău" (*Prov. 3:23*). Cel care umblă având o pază umblă în siguranţă. Cel care umblă cu Dumnezeu va avea Duhul lui Dumnezeu care să-l păzească de păcat şi pe îngerii lui Dumnezeu să-l păzească de pericole (*Psalm 91:11*).

8. *Umblarea cu Dumnezeu va face moartea dulce.* Dorinţa lui August a fost să aibă parte de o *euthanasia*, o moarte liniştită şi uşoară, fără multă durere. Dacă va face ceva ca perna să ne fie uşoară în clipa morţii, este acest lucru, şi anume că am umblat cu Dumnezeu în generaţia noastră. Credem oare că umblarea cu Dumnezeu ne poate face vreun rău? Îi auzim vreodată pe unii strigând pe patul lor de moarte că au fost prea sfinţi, că s-au rugat prea mult sau că au umblat prea mult cu Dumnezeu? Nu, ci ceea ce îi taie la inimă e aceasta, că nu au umblat mai de aproape cu Dumnezeu; îşi frâng mâinile şi îşi smulg părul când se gândesc cât de fermecaţi au fost de plăcerile lumii. Umblarea intimă cu Dumnezeu va face ca duşmanul nostru (moartea) să cadă la pace cu noi. Atunci când împăratul Ahaşveroş nu a putut dormi, a cerut cartea cronicilor şi a citit din ea (*Estera 6:1*). La fel, atunci când asprimea bolii face ca somnul să se depărteze de ochii noştri şi când chemăm conştiinţa (acea carte a cronicilor) să ne vorbească, găsim scris în ea: „În cutare zi ne-am smerit sufletele prin post; în cutare zi inimile ni s-au topit în rugăciune; în cutare zi am avut părtăşie dulce cu Dumnezeu" – ce lucru înviorător va fi acest lucru! Cum vom putea privi în faţă moartea cu mângâiere, spunând: „Doamne, acum ia-ne la Tine în ceruri. Acolo unde am fost adeseori prin afecţiune, lasă-ne să fim acum prin împlinirea dorinţei noastre".

9. *Umblarea cu Dumnezeu e cea mai bună cale de a cunoaşte mintea lui Dumnezeu.* Prietenii care umblă împreună îşi mărturisesc unii altora secretele: „Secretul Domnului este pentru

cei ce se tem de El" (*Psalm 25:14, KJV*). Noe a umblat cu Dumnezeu, iar Domnul i-a revelat un mare secret – distrugerea lumii vechi şi mântuirea lui prin corabie. Avraam a umblat cu Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a făcut un membru al sfatului Său secret (*Gen. 24:40*): „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?" (*Gen. 18:17*). Uneori, Dumnezeu Se dezvăluie pe Sine cu plăcere sufletului în rugăciune şi în Cina Domnului, aşa cum S-a făcut cunoscut Hristos ucenicilor la frângerea pâinii (*Luca 24:35*).

10. *Cei care umblă cu Dumnezeu nu vor fi niciodată cu totul părăsiţi de Dumnezeu.* Domnul Se poate retrage pentru un timp, ca să-Şi facă poporul să strige după El, dar El nu-i va lăsa cu totul: „Îmi ascunsesem o clipă Faţa de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veşnică" (*Isaia 54:8*). Dumnezeu nu Se va lepăda de niciuna dintre vechile Lui cunoştinţe; El nu se va despărţi de cel care i-a fost companie. „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu" (*Gen. 5:24*). L-a luat în ceruri. După cum redă versiunea arabă: „Enoh a fost cazat la sânul dragostei divine".

Întrebare: Ce putem face pentru a umbla cu Dumnezeu?

Răspuns 1: Părăseşte calea păcatului. Cel care doreşte să umble pe o păşune plăcută trebuie să părăsească drumul. Calea păcatului e plină de călători. Sunt atât de mulţi călători pe acest drum, încât iadul, chiar dacă are o circumferinţă mare, se va lărgi cu bucurie ca să le facă loc (*Isaia 5:14*). Calea aceasta a păcatului pare plăcută, dar sfârşitul ei e damnator. Prostituata spune: „mi-am stropit aşternutul cu smirnă, aloe şi scorţişoară" (*Prov. 7:17*). Vedeţi că împreună cu un lucru dulce (scorţişoara) erau două amare (smirnă şi aloe). Pentru acea puţină dulceaţă din păcatul de acum va exista o mult mai mare proporţie de amărăciune la sfârşit. De aceea, renunţă la aceşti mărăcini. Nu poţi umbla cu Dumnezeu şi totuşi să păcătuieşti: „Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege?" (*2 Cor. 6:14*).

Răspuns 2: Dacă vrei să umbli cu Dumnezeu, familiarizează-te cu El: „Familiarizează-te cu Dumnezeu" (*Iov 22:21*).[61] Cunoaşte-L pe Dumnezeu în atributele şi în promisiunile Sale. Străinii nu umblă împreună.

Răspuns 3: Rezolvă diferenţele. „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiţi?" (*Amos 3:3*). Această înţelegere şi reconciliere se face prin credinţă: „Pe El Dumnezeu L-a rânduit să fie, prin credinţa în sângele Lui, o jertfă de ispăşire" (*Rom. 3:25*). Dacă ajungem să fim prieteni, vom fi chemaţi pe munte ca şi Moise, şi ni se va dărui această demnitate să fim favoriţii cerului şi să umblăm cu Dumnezeu.

Răspuns 4: Dacă doreşti să umbli cu Dumnezeu, dobândeşte plăcere pentru căile lui Dumnezeu. Ele sunt împodobite cu frumuseţe (*Prov. 3:17*); sunt îngrădite de adevăr (*Apoc. 15:3*); sunt însoţite de viaţă (*Fapte 2:28*); au lungimea veşniciei (*Hab. 3:6*). Îndrăgosteşte-te de calea religiei şi vei umbla în curând pe ea.

Răspuns 5: Dacă doreşti să umbli cu Dumnezeu, prinde-te de braţul Lui. Cei care umblă în puterea lor vor obosi şi vor slăbi curând. „Voi merge în puterea Domnului Dumnezeu" (*Psalm 71:16, KJV*). Nu putem umbla cu Dumnezeu fără ajutorul lui Dumnezeu. Să ne rugăm pe baza promisiunii Sale: „vă voi face să urmaţi poruncile Mele" (*Ezec. 36:27*). Dacă ne ia Dumnezeu de mână, atunci vom „umbla, şi nu vom osteni" (*Isaia 40:31*).

SECŢIUNEA 24: UN OM EVLAVIOS CAUTĂ SĂ FIE UN INSTRUMENT CARE SĂ-I FACĂ ŞI PE ALŢII EVLAVIOŞI

El nu se mulţumeşte să meargă singur spre ceruri, ci doreşte să-i ducă şi pe alţii acolo. Păianjenii lucrează numai pentru ei înşişi, dar albinele lucrează pentru alţii. Omul evlavios e atât un

[61] Versiunea Dumitru Cornilescu redă astfel: „ Împrietenește-te, deci, cu Dumnezeu".

diamant, cât şi un magnet – un diamant în ce priveşte strălucirea harului, şi un magnet pentru modul în care atrage. El întotdeauna îi atrage pe alţii să îmbrăţişeze evlavia. Lucrurile vii au o putere de propagare. Acolo unde religia e vie în inimă, va exista o încercare de a propaga viaţa harului în cei cu care avem a face: „copilul meu pe care l-am născut în lanţurile mele: pentru Onisim" (*Filimon 10*). Cu toate că Dumnezeu e fântâna harului, totuşi sfinţii sunt tuburile care conduc izvoarele vii către alţii. Acest mare efort pentru convertirea sufletelor se naşte astfel:

1. *Din natura evlaviei*

E ca focul care asimilează şi transformă totul în natura sa proprie. Acolo unde se află focul harului în inimă, el va încerca să-i înflăcăreze pe alţii. Harul este un aluat sfânt, care va transmite altora principii divine. Pavel s-ar fi bucurat să-l convertească pe Agripa – cum l-a curtat cu retorica! „Crezi tu în Proroci, împărate Agripa?... Ştiu că crezi" (*Fapte 26:27*). Zelul şi elocvenţa sa aproape că l-au cucerit pe împărat (*v. 28*). Apoi Agripa i-a spus lui Pavel: „Aproape că mă convingi să fiu un creştin (*KJV*).

2. *Dintr-un duh de compasiune*

Harul face inima sensibilă. Omului evlavios nu poate decât să îi fie milă de cei care se află în capcana amărăciunii. El vede că un pahar otrăvit e partea celor răi. Fără pocăinţă, ei vor suporta mânia lui Dumnezeu. Focul care a căzut peste Sodoma a fost doar un foc pictat în comparaţie cu focul iadului. Acest foc e însoţit de răzbunare: „suferind răzbunarea unui foc veşnic" (*Iuda 7, KJV*). Atunci când omul evlavios îi vede pe păcătoşii captivi gata să fie damnaţi, încearcă să-i convertească de la eroarea căii lor: „Ca unii care cunoaştem frica de Domnul, căutăm să-i convingem pe oameni" (*2 Cor. 5:11*).

3. *Dintr-un zel sfânt pe care-l are pentru slava lui Hristos*

Slava lui Hristos îi e la fel de dragă ca şi propria mântuire. De aceea, pentru promovarea acesteia, el se străduieşte cu cele mai mari eforturi să aducă suflete la Hristos.

I se aduce slavă lui Hristos atunci când sunt aduse la El mulţimi de oameni. Fiecare stea adaugă încă o strălucire cerului; fiecare convertit este un mădular adăugat trupului lui Hristos şi un giuvaer care-i împodobeşte coroana. Cu toate că slava lui Hristos nu poate fi mărită, ca Dumnezeu, totuşi ca Mântuitor poate. Cu cât sunt mai mulţi oameni mântuiţi, cu atât e mai înălţat Hristos. Oare de ce s-ar bucura îngerii de mântuirea unui păcătos, dacă nu din cauză că slava lui Hristos străluceşte mai mult (*Luca 15:10*)?

Folosul 1: Acest lucru îi exclude din numărul celor evlavioşi pe cei care sunt eunuci din punct de vedere spiritual. Ei nu se străduiesc să promoveze mântuirea altora. „Cel prin care nu se nasc alţii s-a născut şi el într-un mod ruşinos".

1. *Dacă oamenii L-ar iubi pe Hristos, ar încerca să-i atragă pe cât mai mulţi la El.* Cel care îşi iubeşte căpitanul îi va convinge şi pe alţii să intre sub steagul lui. Acest lucru îl demască pe cel ipocrit. Cu toate că ipocritul poate arăta o mască de har pe viaţa lui, el nu îşi va bate capul niciodată să procure har în alţii. El nu are compasiune. Aş putea face aluzie la versetul: „Cea care are să moară, să moară, cea care are să piară să piară" (*Zah. 11:9*). Chiar dacă sufletele merg la diavolul, lui nu-i pasă.

2. *Ce departe de a fi evlavioşi sunt cei care, în loc să se străduiască să promoveze harul în alţii, lucrează spre distrugerea tuturor începuturilor pline de speranţă ale harului în ei*! În loc să-i atragă la Hristos, îi trag departe de Hristos! Lucrarea lor e să otrăvească şi să rănească sufletele. Această rănire a sufletelor are loc în trei moduri:

(i) *Prin edicte rele.* În felul acesta l-a făcut Ieroboam pe Israel să păcătuiască (*1 Împ. 16:26*). L-a forţat să accepte idolatria.

(ii) *Prin exemple rele.* Exemplele vorbesc mai puternic decât preceptele, dar în principal exemplele marilor oameni sunt influente. Oamenii în funcţii înalte sunt ca „stâlpul de nor". Atunci când mergea el, mergea şi Israel. Dacă oamenii cei mari se mişcă în mod nepotrivit, şi alţii îi vor urma.

(iii) *Prin tovărăşii rele.* Răsuflarea celor păcătoşi e infecţioasă. Ei sunt ca şarpele care „a aruncat din gură apă, ca un

râu" (*Apoc. 12:15*). Ei aruncă un potop de înjurături din gurile lor. Limbile rele sunt aprinse de focul iadului (*Iacov 3:6*). Păcătosul găseşte chibrituri şi praf de puşcă, iar diavolul aduce focul. Cei răi întotdeauna pun capcane şi ispite înaintea altora, cum spune profetul într-un alt sens: „Am pus înaintea fiilor casei recabiţilor nişte vase pline cu vin, şi pahare, şi le-am zis: «Beţi vin!»" (*Ier. 35:5*). La fel, cei răi pun pahare cu vin înaintea altora şi îi fac să bea, până ce le e amorţită raţiunea şi le sunt inflamate poftele. Cei care îi fac pe oameni prozeliţi ai diavolului sunt din cale-afară de răi. Ce tristă va fi pierzarea celor care, pe lângă propriile lor păcate, vor trebui să dea socoteală şi pentru sângele altora!

3. *Dacă e un semn al celui evlavios să promoveze harul în alţii, atunci cu cât mai mult ar trebui să-l promoveze în relaţiile lui cele mai apropiate.* Omul evlavios va avea grijă ca şi copiii lui să-L cunoască pe Dumnezeu. El va suferi ştiind că unul din carnea sa va arde în iad. El trudeşte să vadă cum ia chip Hristos[62] în cei care reprezintă o a doua ediţie a persoanei sale. Augustin afirmă că mama lui, Monica, a suferit durerile naşterii pentru naşterea lui spirituală cu mai multă durere decât a suferit pentru naşterea sa naturală.

Vremea copilăriei e cea mai potrivită pentru sădirea seminţei religiei în copiii noştri. „Pe cine vrea el să înveţe înţelepciunea? Unor copii înţărcaţi de curând, luaţi de la sân" (*Isaia 28:9*). Ceara, cât timp e moale, va primi întipărirea pe ea. Copiii, cât timp sunt mici, se vor teme de mustrare; când au crescut, o vor urî.

(i) Îi e plăcut lui Dumnezeu ca şi copiii noştri să-L cunoască devreme în viaţă. Atunci când intri într-o grădină, îţi place să iei bobocii tineri şi să-i miroşi. Lui Dumnezeu Îi plac sfinţii cât sunt boboci. Dintre toţii pomii pe care ar fi putut să-i aleagă Domnul într-o viziune profetică (*Ier. 1:11*), El a ales migdalul[63], care e unul dintre primii pomi care înfloresc. Un astfel de migdal este noul convertit.

---

[62] Galateni 4:19

[63] În versiunea King James. Versiunea Cornilescu nu redă această idee, ci traduce cu „veghetor" (n.tr.).

(ii) Prin încercarea de a ne creşte copiii în frica de Domnul Îi vom aduce lui Dumnezeu slavă atunci când vom fi morţi. Omul evlavios nu ar trebui să-L onoreze pe Dumnezeu numai cât timp trăieşte, ci să facă ceva care să promoveze slava lui Dumnezeu şi atunci când e mort. Dacă copiii noştri sunt învăţaţi principiile sfinte, vor sta în locul nostru atunci când vom fi plecat şi-L vor slăvi pe Dumnezeu în generaţia lor. O bucată bună de pământ produce nu numai recoltă la timp, ci şi o a doua recoltă. Cel care e evlavios Îi aduce lui Dumnezeu nu numai recolta bună a supunerii sale cât timp trăieşte, ci, prin educarea copilului său în principiile religiei, Îi aduce lui Dumnezeu şi o a doua recoltă când va fi mort.

Folosul 2: Cei care au Numele lui Dumnezeu peste ei să facă tot ce depinde de ei pentru progresul evlaviei în alţii. Cuţitul pe care l-a atins magnetul va atrage acul. Cel a cărui inimă a fost atinsă în mod divin de magnetul Duhului lui Dumnezeu va încerca să-i atragă pe cei apropiaţi la Hristos. Păgânii au putut spune: „Noi nu ne-am născut numai pentru noi înşine". Cu cât un lucru e mai excelent, cu atât e mai vrednic de a fi comunicat şi altora. În trup, fiecare mădular comunică ceva: ochiul dă lumină; capul, idei; ficatul, sânge. Creştinul nu trebuie să se învârtă numai în cercul său, ci trebuie să caute şi bunăstarea altora. A răspândi binele ne face să fim asemănători lui Dumnezeu, a cărui influenţă sacră e universală.

Şi cu siguranţă că nu va aduce întristare inimii atunci când conştiinţa va putea mărturisi pentru noi că am adus slavă lui Dumnezeu în felul acesta, şi anume prin umplerea cerului.

Nu că lucrul acesta ne-ar aduce merite, sau că ar avea vreo influenţă cauzală asupra mântuirii noastre. Sângele lui Hristos este cauza, dar promovarea slavei lui Dumnezeu prin convertirea altora reprezintă un semn al evidenţei mântuirii noastre. După cum curcubeul nu este cauza pentru care Dumnezeu nu va mai îneca lumea, ci un semn al faptului că n-o va mai îneca; sau după cum funia cărămizie a lui Rahav, care atârna de fereastră (*Iosua 2:18*) nu a reprezentat cauza scăpării ei de la pierzare, ci un semn al faptului că a fost scăpată, la fel, zidirea altora în credinţă nu e o cauză pentru care vom fi mântuiţi, ci un simbol al evlaviei noastre şi o dovadă a stării noastre fericite.

În felul acesta am arătat semnele şi caracteristicile unui om evlavios. Dacă persoana descrisă mai sus e considerată un fanatic, atunci Avraam, Moise, David şi Pavel au fost fanatici, lucru pe care socotesc că numai ateii au curajul să-l afirme!

5: *Două concluzii*

Voi prezenta acum două concluzii referitoare la semnele caracteristice menţionate înainte:

1. *Aceste caracteristici reprezintă mapa cu dovezi a creştinului*

După cum păcătosul nepocăit are pe el semnele damnării, ca multe pete şi dovezi, pe baza cărora ştie că va muri, la fel, oricine poate arăta aceste semne fericite ale unui om evlavios poate vedea în sufletul lui simptomele mântuirii şi poate şti că „a trecut din moarte la viaţă" (*Ioan 5:24*). El e la fel de sigur de faptul că va merge în ceruri ca şi când s-ar afla deja în ceruri. O astfel de persoană este, fără îndoială, un mădular al lui Hristos, şi, dacă ar fi să piară el, atunci ar pieri şi ceva din Hristos.

Aceste caracteristici binecuvântate îi pot aduce mângâiere creştinului în mijlocul tuturor descurajărilor lumeşti şi a sugestiilor diabolice. Satan îl ispiteşte pe copilul lui Dumnezeu cu aceasta, şi anume cu faptul că e un ipocrit şi că nu are drept de moştenire în ţara făgăduinţei. Creştinul poate scoate atunci aceste dovezi şi-l poate provoca pe diavol să dovedească dacă vreun om rău sau ipocrit poate avea vreodată astfel de certificate bune pentru cer. Mai degrabă se va dovedi Satan un mincinos decât sfântul un ipocrit.

2. *Oricine are vreuna din aceste caracteristici în adevăr, le are pe celelalte în embrion*

Oricine are o verigă din lanţ, are tot lanţul.

Obiecţie: Dar copilul lui Dumnezeu ar putea spune: „Ori nu am toate aceste caracteristici, ori ele sunt atât de slab imprimate în mine încât nu le pot discerne?"

Răspuns: Pentru a satisface acest scrupul trebuie să observi cu atenţie distincţiile pe care le face Scriptura între creştini. Ea îi aşează în diferite clase şi ordine. Unii sunt copii mici, care abia recent au început să se hrănească la sânul Evangheliei; alţii sunt tineri care au crescut la o mai mare maturitate în har; iar alţii sunt părinţi, care sunt pregătiţi să-şi primească diploma slavei (*1 Ioan 2:12-14*). Acum, voi cei care vă aflaţi doar în prima clasă puteţi avea lucrurile vitale ale evlaviei la fel ca cei care au ajuns la un statut mai înalt în Hristos. Scriptura vorbeşte despre cedru şi despre trestia frântă, cea de-a doua fiind la fel de mult o plantă adevărată din paradisul ceresc ca cealaltă. Aşa că cei mai slabi nu trebuie să se descurajeze. Nu toţi au aceste caracteristici ale evlaviei înscrise cu litere mari. Dacă ele sunt imprimate doar slab pe sufletele lor, Dumnezeu poate citi acolo lucrarea Duhului Său. Cu toate că pecetea e imprimată doar slab pe ceară, ea ratifică testamentul şi conferă un drept real asupra proprietăţii. Dacă se găseşte ceva bun faţă de Domnul (cum a fost în cazul lui Abiia), Dumnezeu îl va accepta (*1 Împ. 14:13*).

6: *Un îndemn la evlavie*

Pe cei care se află încă în starea lor naturală, care nu au simţit încă niciodată vreo dulceaţă în lucrurile lui Dumnezeu – daţi-mi voie să-i îndemn, pentru dragostea lui Hristos, să se străduiască să aibă imprimate pe inimile lor aceste caracteristici ale evlaviei. Cu toate că evlavia este obiectul batjocurii şi urii lumii (după cum în zilele lui Tertullian numele de creştin reprezenta o crimă), totuşi nu vă ruşinaţi să susţineţi cauza evlaviei. Să ştiţi că evlavia persecutată e mai bună decât răutatea prosperă. Ce câştig ai avea dacă ai poseda lumea întreagă, dar nu ai evlavie? A fi învăţat şi neevlavios e ca şi când un diavol s-ar fi transformat într-un înger de lumină; a fi frumos şi neevlavios e ca o pictură frumoasă atârnată într-o odaie infectă; a fi onorabil în lume şi neevlavios e ca o maimuţă îmbrăcată în purpură sau ca şi chipul acela care avea un cap de aur şi picioare de lut (*Dan. 2:32, 33*). Evlavia e cea care înnobilează şi consacră inima, făcând ca Dumnezeu şi îngerii să se îndrăgostească de ea.

Străduiţi-vă să dobândiţi realitatea evlaviei. Nu vă mulţumiţi cu lucrările obişnuite ale Duhului lui Dumnezeu. Să nu credeţi că e de ajuns să fiţi inteligenţi şi buni la vorbire. Omul poate vorbi despre religie astfel încât să atragă admiraţia altora, şi totuşi să nu simtă dulceaţa acelor lucruri în sufletul său. Alăuta dă altora un sunet melodios, dar ea însăşi nu simte deloc sunetul. Iuda a putut ţine un discurs elegant despre Hristos, dar nu a primit virtute din aceasta.

Nu vă mulţumiţi să vă fie mişcate puţin emoţiile. Ipocritul poate cunoaşte emoţii de tristeţe ca Ahab, sau emoţii de dorinţă ca Balaam. Acestea au fost slabe şi carnale şi nu au reprezentat un semn de evlavie adevărată. O, străduiţi-vă să fiţi asemenea fiicei împăratului, „plină de strălucire înăuntru" (*Psalm 45:13*)!

Pentru ca să-i conving pe oameni să fie evlavioşi, voi prezenta acum unele motive şi argumente pline de putere, şi fie ca Domnul să le facă, prin Duhul Său, să fie ca nişte cuie bine bătute în suflet.

A. OAMENII SĂ-ŞI CUMPĂNEASCĂ CU SERIOZITATE NENOROCIREA ÎN CARE SE GĂSESC CÂT TIMP RĂMÂN ÎNTR-O STARE DE NEEVLAVIE

Lucrul acesta îi poate face să fugă din această Sodomă. Starea nenorocită a oamenilor neevlavioşi se vede în aceste nouă aspecte particulare:

1. *Ei se află într-o stare de moarte: „morţi în greşeli şi în păcate" (Efes. 2:1)*

Cu siguranţă că trebuie să fie morţi cei care sunt despărţiţi de Hristos, care e principiul de viaţă. Căci, după cum trupul fără suflet este mort, la fel e sufletul fără Hristos. Moartea aceasta spirituală se vede în efectele ei. Îi lipseşte pe oameni de simţurile lor. Păcătoşii nu au un simţ al lui Dumnezeu în ei: „Ei şi-au pierdut orice pic de simţire" (*Efes. 4:19*). Toate realizările lor morale sunt doar flori puse pe un cadavru, şi ce altceva e iadul dacă nu un mormânt în care trebuie înmormântaţi cei morţi?

2. *Jertfele lor sunt pângărite*

Nu numai aratul, ci şi rugăciunea celor răi este un păcat: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului" (*Prov. 15:8; 21:4*). Dacă apa din fântână e rea, nu poate fi curată în găleată. Dacă inima e plină de păcat, îndatoririle nu pot fi curate. Omul neevlavios are o atitudine greşită faţă de rânduielile bisericeşti. Dacă nu le practică, le dispreţuieşte; dacă o face, le pângăreşte.

3. *Cei care trăiesc şi mor ca oameni neevlavioşi nu au drepturi în legământul harului*

„În vremea aceea eraţi fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de *legămintele făgăduinţei*" (*Efes. 2:12*). Iar a fi străin de legământ e ca şi cei care au fost în lumea veche, dar în afara corăbiei [lui Noe]. Legământul e carta Evangheliei, care e

plină de multe privilegii slăvite. Dar cine poate pleda pe baza beneficiilor acestui legământ? Cu siguranţă că cei a căror inimă e umplută cu har. Citiţi carta: „Vă voi da o inimă nouă, şi voi pune în voi un duh nou... Eu voi fi Dumnezeul vostru" (*Ezec. 36:26, 28*). O persoană care moare în neevlavie nu are mai mult de a face cu acest legământ nou decât are a face un plugar cu privilegiile asociaţiilor orăşeneşti.

Înscrisul lui Dumnezeu vine întotdeauna înaintea pecetluirii Sale: „Voi sunteţi arătaţi ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui Viu; nu pe nişte table din piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne" (*2 Cor. 3:3*). Aici e o epistolă de aur: înscrisul e lucrarea credinţei; tabla pe care se scrie e inima; degetul care scrie e Duhul. După înscrisul Duhului urmează pecetea Duhului: „după ce aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt" (*Efes. 1:13*). Adică, aţi fost pecetluiţi cu siguranţa slavei. Ce pot avea oamenii neevlavioşi – care nu au niciun înscris – a face cu pecetea acestui legământ?

4. *Cei neevlavioşi sunt nebuni din punct de vedere spiritual*

„Eu zic celor nebuni: «Nu acţionaţi ca nişte nebuni!», şi celor răi: «Nu ridicaţi capul sus!»" (*Psalm 75:4, KJV*). Dacă un părinte are un copil care e foarte frumos, dar nebun, părintele are parte de puţină bucurie din cauza lui. Scriptura l-a îmbrăcat pe cel păcătos în hainele nebunului, şi daţi-mi voie să vă spun că e mai bine să fii un idiot lipsit de raţiune, decât un nebun lipsit de har. Aceasta e nebunia diavolului (*Prov. 14:9*). Nu e nebun omul care refuză un dar bogat? Dumnezeu Îl oferă pe Hristos şi mântuirea, dar păcătosul refuză acest dar: „Israel nu M-a dorit" (*Psalm 81:11, KJV*). Nu e nebun omul care preferă o rentă viageră unei moşteniri? Nu e nebun omul care se îngrijeşte de partea sa muritoare şi-şi neglijează partea angelică, ca şi când cineva ar picta zidul casei sale şi ar lăsa să putrezească grinda? Nu e nebun omul care îl hrăneşte pe diavolul cu propriul suflet – la fel ca împăratul care-şi hrănea leul cu fazani? Nu e nebun omul care îşi pune înainte o capcană (*Prov. 1:18*); care îşi croieşte propria ruşine (*Hab. 2:10*); care iubeşte moartea (*Prov. 8:36*)?

5. *Cei neevlavioşi sunt persoane rele*

„Îţi voi pregăti mormântul, căci eşti rău" (*Naum 1:14, KJV*). Păcatul îi face pe oameni josnici; le pătează numele; le pângăreşte sângele. „Cu toţii au ajuns nişte necuraţi" (*Psalm 14:3, KJV*). În ebraică e: „cu toţii au ajuns să duhnească". Indiferent ce nume urât dai oamenilor răi, niciodată nu le poţi da unul care să fie mai rău decât merită: ei sunt porci (*Matei 7:6*); năpârci (*Matei 3:7*); diavoli (*Ioan 6:70*). Cei răi sunt zgură şi gunoi (*Psalm 119:119, KJV*), iar cerul e prea pur pentru ca să se amestece această zgură cu el.

6. *Îndurările lor temporare se vor continua cu judecata*

Cei răi pot avea parte de sănătate şi avere, da, chiar mai mult decât le doreşte inima (*Psalm 73:7*), dar „li se preface masa într-o cursă" (*Psalm 69:22*). Păcătoşii au parte de îndurări din cauza îngăduinţei lui Dumnezeu, dar nu a dragostei Sale. Ar fi fost mai bine pentru poporul Israel să nu fi avut acele prepeliţe, de vreme ce au avut aşa sos acru lângă ele! Cei neevlavioşi sunt uzurpatori; le lipseşte titlul spiritual pentru ceea ce posedă. Lucrurile lor bune sunt ca hainele luate din magazin pentru care nu au plătit. Moartea va aduce o socoteală tristă la sfârşit.

7. *Judecăţile lor temporare nu sunt îndepărtate din îndurare*

Faraon a avut parte de zece săgeţi trase către el (zece urgii) şi toate acele urgii au fost apoi îndepărtate; dar inima lui a rămas împietrită, acele urgii nu au fost îndepărtate din îndurare. Nu a fost o păstrare în viaţă, ci o prelungire a ei pentru ce avea să urmeze. Dumnezeu l-a păstrat ca un monument al dreptăţii Sale atunci când a fost înecat în adâncul mării. Dumnezeu poate păsui un timp oamenii, dar nu le şterge păcatele. Cei răi pot avea parte de har care îi cruţă un timp, dar nu de har mântuitor.

8. *Cât timp trăiesc, cei neevlavioşi sunt expuşi mâniei lui Dumnezeu*

„Cine nu crede în Fiul... mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (*Ioan 3:36*). Cel căruia îi lipseşte harul e asemenea omului căruia îi lipseşte achitarea; în fiecare clipă se teme de execuţie.

Cum se poate bucura un om rău? Deasupra capului său atârnă sabia dreptății lui Dumnezeu, iar sub el se află cărbunii aprinși ai iadului.

9. *Cei neevlavioși trebuie să experimenteze la moarte furia și mânia lui Dumnezeu*

„Cei răi se vor duce în iad" (*Psalm 9:17, KJV*). Am citit despre un magnet din Etiopia care are două colțuri. Cu unul atrage fierul, și cu celălalt îl respinge. La fel, Dumnezeu are două mâini: una a îndurării și una a dreptății. Cu una îi va atrage pe cei evlavioși spre ceruri; cu cealaltă îi va arunca pe cei răi în iad. Și, o, ce înfricoșător e locul acela! E numit iaz de foc (*Apoc. 20:15*): un iaz care denotă multele chinuri din iad, un lac de foc care arată caracterul teribil al acestora. Focul este elementul cel mai teribil folosit în tortură. În „Geografia" sa, Strabon menționează un lac din Galileea, care avea o asemenea natură dăunătoare încât ardea pielea oricărei creaturi aruncate în el. Dar, vai, lacul acela e rece în comparație cu iazul de foc în care sunt aruncați cei damnați. Pentru a demonstra că acest foc e teribil, ni se spune care sunt cele mai dăunătoare două trăsături ale lui:

(i) E plin de sulf; e amestecat cu pucioasă (*Apoc. 21:8*), care e urât mirositor și sufocant.

(ii) Nu se stinge niciodată: cei răi vor fi înghițiți de flăcări, dar nu consumați: „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor" (*Apoc. 20:10*). Vedeți condiția deplorabilă a tuturor oamenilor neevlavioși! În lumea de dincolo vor avea parte de o viață care moare tot timpul și de o moarte mereu vie. Oare nu îi va înfricoșa acest lucru pe oameni, făcându-i să renunțe la păcatele lor și să devină evlavioși, dacă nu cumva sunt hotărâți să încerce să vadă cât de fierbinte e focul iadului?

B. Ce persoane rare sunt cei evlavioși

„Cel neprihănit este mai bun decât aproapele său" (*Prov. 12:26, KJV*). Ca floarea soarelui, ca vinul din Liban, ca strălucirea

pieptarului lui Aaron, aşa este splendoarea orientală a persoanei împodobite cu evlavie. Excelenţa oamenilor evlavioşi se vede în şapte aspecte particulare:

1. *Ei sunt preţioşi*

De aceea sunt puşi deoparte de Dumnezeu: „Să ştiţi că Domnul l-a pus deoparte pentru Sine pe cel care e evlavios" (*Psalm 4:3, KJV*). Şi noi punem deoparte lucrurile preţioase. Cei evlavioşi sunt puşi deoparte ca o comoară specială a lui Dumnezeu (*Psalm 135:4*)[1]; ca o grădină de desfătări pentru Sine (*C. Cânt. 4:12*); ca diadema Sa împărătească (*Isaia 62:3*). Cei evlavioşi sunt cele mai deosebite persoane de pe pământ (*Psalm 16:3*), comparaţi cu aurul curat (*Plângeri 4:2*); curăţit de două ori (*Zah. 13:9*); ei sunt slava creaţiei (*Isaia 46:13*). Origen îi compară pe sfinţi cu safirul şi cristalul. Dumnezeu îi numeşte giuvaere (*Mal. 3:17*)[2]. Ei sunt giuvaere:

(i) Din cauza *valorii* lor. Diamantele (spune Pliniu) nu au fost cunoscute mult timp decât de împăraţi, şi erau prinse în diademele lor. Dumnezeu Îşi preţuieşte atât de mult poporul, încât va da împărăţii pentru răscumpărarea lor (*Isaia 43:3*). El Îşi pune cel mai bun Giuvaer la amanetat pentru ei (*Ioan 3:16*).

(ii) Din cauza *strălucirii* lor. Dacă o singură perlă a harului străluceşte atât de puternic, încât desfată inima lui Hristos – „mi-ai răpit inima numai cu o privire" (*C. Cânt. 4:9*), adică, cu unul dintre harurile tale – atunci cât de strălucitoare sunt toate harurile prinse laolaltă ca într-o constelaţie!

2. *Cei evlavioşi sunt onorabili*

„Ai fost onorabil" (*Isaia 43:4, KJV*). Cei evlavioşi sunt „o cunună de slavă în mâna Domnului" (*Isaia 62:3, KJV*). Ei sunt „renumiţi pentru frumuseţea lor" (*Ezec. 16:14*). Ei nu sunt doar vase ale îndurării, ci şi vase de cinste (*2 Tim. 2:21*). Aristotel numeşte onoarea drept cel mai bun lucru. Cei evlavioşi sunt

---

[1] cf. versiunii King James: „Căci Domnul Şi-a ales pe Iacov, pe Israel, ca şi comoară specială a Sa".

[2] În versiunea Dumitru Cornilescu e tradus cu „comoară" (n.tr.).

aproape de Treimea binecuvântată: au parte de ajutorul şi de paza îngerilor; ei au „înscris pe ei Numele lui Dumnezeului" (*Apoc. 3:12*), iar „Duhul Sfânt locuieşte în ei" (*2 Tim. 1:14*).

Cei evlavioşi sunt o preoţie sfântă. Sub Lege, preoţia a fost onorabilă. Fiica împăratului a fost soţia preotului Iehoiada (*2 Cron. 22:11*). Era un obicei printre egipteni să-şi aleagă regii dintre preoţi. Sfinţii sunt o preoţie divină care aduc jertfe spirituale (*1 Petru 2:9*). Ei sunt împreună-moştenitori cu Hristos (*Rom. 8:17*). Ei sunt împăraţi (*Apoc. 1:6*). Novarinus ne spune despre un împărat din vechime care a invitat un grup de creştini săraci şi le-a întins o masă mare. Când a fost întrebat de ce arăta atât de mult respect faţă de nişte persoane cu o descendenţă şi origine atât de joase, el le-a spus: „Pe ei trebuie să-i cinstesc ca pe copiii Dumnezeului cel Preaînalt. Ei vor fi împăraţi şi prinţi împreună cu mine într-o altă lume". Cei evlavioşi sunt, într-un sens, mai presus de îngeri. Îngerii sunt prietenii lui Hristos; aceştia formează Mireasa Lui. Îngerii sunt numiţi stelele dimineţii (*Iov 38:7*), pe când sfinţii sunt îmbrăcaţi cu Soarele neprihănirii (*Apoc. 12:1*). Toţi oamenii, spune Crisostom, sunt ambiţioşi când e vorba de onoare. Observaţi, aşadar, onoarea celor evlavioşi! „Înţelepciunea este lucrul principal; de aceea, dobândeşte înţelepciunea: înalţ-o, şi ea te va promova; ea îţi va aduce onoare, dacă o vei îmbrăţişa" (*Prov. 4:7, 8, KJV*). Trofeele renumelui sfinţilor vor fi înălţate într-o altă lume.

3. *Cei evlavioşi sunt preaiubiţii lui Dumnezeu*

„Slava lui Iacov, pe care-l iubeşte" (*Psalm 47:4*). Inima sfântă este o grădină în care Dumnezeu sădeşte floarea dragostei Sale. Dragostea lui Dumnezeu faţă de poporul Său este o dragoste străveche, datând din veşnicie (*Efes. 1:4*). El îi iubeşte cu o dragoste care alege şi face deosebire între oameni; ei sunt „preaiubiţii sufletului Său" (*Ier. 12:7, KJV*). Oamenii din lume au parte de un belşug care picură de pe degetele lui Dumnezeu, pe când cei evlavioşi au parte de o dragoste care picură din inima lui Dumnezeu. El îi dă unuia o cupă de aur, celuilalt un sărut de aur. El îi iubeşte pe cei evlavioşi aşa cum Îl iubeşte pe Hristos (*Ioan 17:26*). E aceeaşi dragoste, în natura ei, cu toate că nu în ce

priveşte gradul. Aici sfinţii doar sorb din dragostea lui Dumnezeu; în ceruri vor bea din şuvoiul desfătărilor Sale (*Psalm 36:8*). Iar această dragoste a lui Dumnezeu e permanentă. Moartea le poate lua viaţa, dar nu şi dragostea lui Dumnezeu: „Te iubesc cu o iubire veşnică" (*Ier. 31:3*).

4. *Cei evlavioşi sunt persoane prudente*

Ei au un discernământ bun al lucrurilor şi o prevedere bună a lor:

(i) Eu au *discernământ bun*: „Omul duhovnicesc poate să judece totul" (*1 Cor. 2:15*). Cei evlavioşi au un discernământ în ce priveşte persoanele şi lucrurile. Ei au un discernământ în ce priveşte persoanele din cauză că au ungerea lui Dumnezeu, şi, pe baza duhului de discernământ, văd anumite diferenţe între cei preţioşi şi cei răi (*Ier. 15:19*). Poporul lui Dumnezeu nu este critic, dar are discernământ. Ei pot vedea o inimă imorală dincolo de un piept gol şi o faţă vopsită. Ei pot vedea un duh de răzbunare în spatele unei limbi amare. Ei pot recunoaşte pomul pe baza rodului (*Matei 12:33*). Ei pot vedea semnele molimei păcatului manifestându-se în cei răi, lucru care-i face să părăsească corturile celor păcătoşi (*Num. 16:26*).

Cei evlavioşi au un discernământ în ce priveşte lucrurile tainice. Ei pot vedea mult din tainele inimilor lor. Luaţi-l pe cel mai mare politician, care cunoaşte secretele statului său – el tot nu va înţelege tainele inimii sale. Îl veţi auzi uneori jurând că inima lui e bună, în timp ce copilul lui Dumnezeu vede multă stricăciune în inimă (*1 Împ. 8:38*). Cu toate că unele flori ale harului cresc în ea, totuşi el vede cât de repede cresc buruienile păcatului, de aceea îşi curăţă mereu inima de aceste buruieni prin pocăinţă şi mortificare.

Cei evlavioşi pot discerne tainele vremurilor: „Fiii lui Isahar se pricepeau în înţelegerea vremurilor" (*1 Cron. 12:32*). Cei evlavioşi pot vedea atunci când o vine o perioadă de declin – când Numele lui Dumnezeu e dezonorat, când mesagerii Lui sunt dispreţuiţi, când Evanghelia Sa e eclipsată. Poporul lui Dumnezeu se străduieşte să-şi menţină hainele curate (*Apoc. 16:15*). Grija lor

e ca vremurile să nu fie mai rele pentru ei, nici ei prea răi ei pentru vremea lor.

Cei evlavioşi înţeleg taina trăirii prin credinţă: „cel neprihănit va trăi prin credinţă" (*Evrei 10:38*). Ei se încred în Dumnezeu atunci când nu-L înţeleg. Ei pot scoate mângâiere dintr-o promisiune, cum a scos Moise apă din stâncă (*Exod 17:6*). „Chiar dacă smochinul nu va înflori, eu tot mă voi bucura în Domnul" (*Hab. 3:17, 18*).

(ii) Ei au o *prevedere bună*. Ei prevăd răul unei ispite: „nu suntem în neştiinţă despre planurile lui" (*2 Cor. 2:11*). Cei răi înghit ispitele ca pe nişte pilule şi, când e prea târziu, simt cum acele pilule le afectează conştiinţele. Dar cei evlavioşi prevăd ispita şi nu se vor apropia de ea. Ei văd şarpele sub iarba cea verde; ştiu că bunătatea lui Satan e doar înşelătorie. El face ceea ce a făcut fiica lui Iefta: scoate tamburina şi dansează înaintea oamenilor cu o ispită şi apoi îi aduce la depresie (*Jud. 11:35*).

Cei evlavioşi prevăd pericolele temporare: „Omul chibzuit vede nenorocirea şi se ascunde" (*Prov. 22.3*). Poporul lui Dumnezeu vede când norul mânie e gata să plouă peste o naţiune şi intră în camerele lor (*Isaia 26:20*) – adică atributele şi promisiunile lui Dumnezeu – şi în crăpăturile stâncilor – adică rănile sângerânde ale lui Hristos – şi se ascund. Aşa că pe drept pot fi ei botezaţi cu numele de fecioare înţelepte.

5. *Cei evlavioşi reprezintă apărarea unei naţiuni*

„Părinte! Carul lui Israel şi călărimea lui!" (*2 Împ. 2:12*). Cei evlavioşi sunt stâlpii care împiedică prăbuşirea unui oraş şi a unei naţiuni; ei îndepărtează judecata de peste o ţară. S-a spus în vechime că atâta timp cât a trăit Hector Troia nu a putut fi demolată. Dumnezeu nu a putut face nimic Sodomei până ce nu a ieşit Lot din ea (*Gen. 19:22*). Creştinii aurii sunt ziduri de bronz. Domnul ar executa curând judecata asupra lumii dacă nu ar fi în ea câţiva oameni religioşi. Oare Dumnezeu (credem noi) ar păstra lumea numai din cauza beţivilor şi a celor care înjură? El ar scufunda rapid corabia bisericii şi a statului dacă nu s-ar afla unii aleşi în ea. Şi totuşi, de aşa fel e lipsa de judecată a oamenilor, că îi

rănesc pe sfinţi şi îi socotesc drept poveri pe cei care sunt principalele binecuvântări (*Isaia 19:24*).

6. *Cei evlavioşi au un duh curajos, eroic*

„Robul Meu Caleb a fost însufleţit de un alt duh" (*Num. 14:24*). În Daniel s-a găsit un duh înalt (*Dan. 5:12*). Cei evlavioşi urăsc ceea ce e josnic şi sordid. Ei nu-şi vor îmbogăţi portmoneele prin înrobirea conştiinţelor lor. Ei sunt nobili şi curajoşi în cauza lui Dumnezeu: „cel neprihănit îndrăzneşte ca un leu tânăr" (*Prov. 28:1*). Sfinţii trăiesc în armonie cu descendenţa lor înaltă: ei tânjesc după dragostea lui Dumnezeu; ei aspiră după slavă; ei pun picioarele pe lucrurile de care îşi ataşează oamenii lumeşti inimile; ei flutură steagul Evangheliei, înălţând Numele şi interesul lui Hristos în lume.

7. *Cei evlavioşi sunt un popor fericit*

Împăratul Balac a trimis să cheme pe cineva să blesteme poporul lui Dumnezeu, dar Domnul nu a îngăduit aceasta. „Dumnezeu i-a zis lui Balaam: «Să nu blestemi poporul acela, căci este binecuvântat»" (*Num. 22.12*). Iar Moise ne spune apoi despre acel eveniment memorabil când Dumnezeu a schimbat blestemul intenţionat de împărat în binecuvântare: „Domnul, Dumnezeul tău, a schimbat blestemul acela în binecuvântare" (*Deut. 23:5*). Cei care se află tot timpul de partea cea mai puternică trebuie să fie fericiţi: „Domnul este de partea mea" (*Psalm 118:6*). Aceia sunt fericiţi care au toate lucrurile sfinţite pentru ei (*Rom. 8:28*), care sunt încununaţi cu pace cât timp trăiesc (*Psalm 119:165*) şi cu slavă atunci când mor (*Psalm 73:24*). Oare nu îi poate ispiti acest lucru pe toţi oamenii să devină evlavioşi? „Ferice de tine, Israele! Un popor mântuit de Domnul" (*Deut. 33:29*).

C. CĂUTAREA DE A FI EVLAVIOS ESTE UN LUCRU FOARTE RAŢIONAL

1. *E un semn de cea mai înaltă raţiune pentru un om să devină evlavios*

Dacă în timp ce rămâne în solul naturii sale stricate el este otrăvit cu păcat – nefiind mai potrivit pentru a avea părtăşie cu Dumnezeu decât e potrivită broască râioasă să fie făcută un înger – atunci e un lucru foarte consolator să gândeşti că omul ar trebui să se străduiască să se schimbe.

2. *E un lucru raţional din cauză că schimbarea e spre mai bine*

„Acum sunteţi lumină în Domnul" (*Efes. 5:8*). Nu va fi toată lumea gata să schimbe o închisoare întunecată cu un palat împărătesc? Nu va schimba omul arama pe aur? Voi, cei care deveniţi evlavioşi, vă schimbaţi în bine: renunţaţi la mândrie pentru smerenie şi la necurăţie pentru sfinţenie. Renunţaţi la o poftă care vă va condamna pentru un Hristos care vă va mântui. Dacă oamenii nu ar fi înşelaţi, dacă atunci când au căzut în păcat nu li s-ar fi vărsat creierele, ar vedea că cel mai raţional lucru în lume e să devii evlavios.

D. EXCELENŢA EVLAVIEI

„Ce e mai bun decât aurul? Iaspisul. Şi ce e mai bun decât iaspisul? Virtutea".

Excelenţa evlaviei reiese din mai multe aspecte:

1. *Evlavia reprezintă frumuseţea noastră spirituală*

„În frumuseţea sfinţeniei" (*Psalm 110:3, KJV*).[3] Evlavia este pentru suflet ceea ce e lumina pentru lume: îi dă strălucire şi îl împodobeşte. Nu măreţia ne înalţă în ochii lui Dumnezeu, ci bunătatea. În ce altceva constă frumuseţea îngerilor dacă nu în sfinţenia lor? Evlavia reprezintă opera şi ţesătura complicată a

[3] Versiunea Dumitru Cornilescu redă astfel: „cu podoabe sfinte".

Duhului Sfânt. Sufletul îmbrăcat cu evlavie e îmbrăcat în frumuseţe şi e suflat cu puritate. Aceasta e îmbrăcămintea ţesută cu aur care-L face pe Împăratul cerului să se îndrăgostească de noi. Dacă nu ar exista excelenţă în sfinţenie, atunci ipocritul nu ar încerca niciodată să şi-o picteze pe viaţa sa. Evlavia răspândeşte o slavă şi o strălucire peste cei sfinţi. Ce altceva sunt harurile decât pene aurii care strălucesc pe porumbeii lui Hristos (*Psalm 68:13*)?

2. *Evlavia este apărarea noastră*

Harul este numit „armura luminii" (*Rom. 13:12, KJV*).[4] E lumină din cauza frumuseţii şi armură pentru apărare. Creştinul are o armură lucrată de Dumnezeu care nu poate fi pătrunsă de săgeţi. El are scutul credinţei, coiful nădejdii, platoşa neprihănirii. Aceasta este o armură care nu poate fi pătrunsă, care ne apără de asalturile ispitelor şi de teroarea iadului.

3. *Evlavia naşte o pace solidă*

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta" (*Psalm 119:165*). Evlavia dă pace inimii, făcând-o liniştită şi calmă, asemenea zonelor înalte, unde nu sunt vânturi şi furtuni. Cum poate fi inima neliniştită dacă locuieşte în ea Prinţul păcii? „Hristos în voi" (*Col. 1:27*). O inimă sfântă poate fi comparată cu uşile de la templul lui Solomon, care erau făcute din lemn de măslin, sculptate cu flori deschise (*1 Împ. 6:32*). Măslinul păcii şi florile deschise ale bucuriei se află în inima aceea. Evlavia nu distruge veselia unui creştin, ci o rafinează. Trandafirul lui e fără ţepi, iar vinul lui fără spumă. Cel care e favoritul cerului trebuie cu necesitate să fie plin de bucurie şi de pace. El poate cânta cu adevărat sufletului său un recviem, spunând: „Suflete, odihneşte-te" (*Luca 12:19*). Regele Ptolemeu a întrebat pe cineva cum poate avea pace în visurile sale. Acela i-a răspuns: „Lasă ca evlavia să fie ţelul tuturor acţiunilor tale". Dacă m-ar întreba cineva cum poate avea pace când e treaz, i-aş da un răspuns asemănător: „Lasă ca sufletul să-ţi fie umplut cu evlavie".

---

[4] Versiunea Dumitru Cornilescu redă astfel: „armele luminii".

4. *Evlavia este cel mai bun negoţ în care ne putem implica: aduce profit*

Oamenii răi spun: „Degeaba slujim lui Dumnezeu; şi ce am câştigat?" (*Mal. 3:14*). Fiţi siguri că nu există niciun profit în păcat: „Comorile răutăţii nu valorează nimic" (*Prov. 10:2*).[5] Dar evlavia este profitabilă (*1 Tim. 4.8*). E ca şi când ai săpa într-o mină de aur, unde e vorba atât de câştig, cât şi de trudă. Evlavia face ca Dumnezeu Însuşi să fie partea noastră de moştenire: „Domnul este partea mea de moştenire" (*Psalm 16:5*). Dacă Dumnezeu este partea noastră de moştenire, atunci întreaga noastră proprietate constă din giuvaeruri. Acolo unde Dumnezeu Se dă pe Sine, El dă toate celelalte. Oricine are un conac, are parte şi de toate veniturile care-l însoţesc. Dumnezeu este o parte de moştenire care nu poate fi nici cheltuită, nici pierdută (*Psalm 73:26*). Vedem astfel că evlavia este un negoţ prosper.

Şi, după cum evlavia ne aduce profit, e folositoare „în orice privinţă" (*1 Tim. 4:8*). Despre ce altceva, pe lângă evlavie, se poate spune acest lucru? Mâncarea nu va da omului înţelepciune; aurul nu-i va da sănătate; onoarea nu-i va da frumuseţe. Dar evlavia e folositoare în price privinţă: ne păzeşte de orice necaz; dă resurse în toate nevoile; face sufletul şi trupul complet fericite.

5. *Evlavia reprezintă o substanţă care dăinuie; nu cunoaşte o cădere a frunzelor*

Toate desfătările lumeşti au imprimate pe ele semnul unui cap de mort. Ele sunt doar umbre şi sunt trecătoare. Mângâierile pământeşti sunt ca prietenii lui Pavel, care l-au petrecut până la corabie şi l-au părăsit acolo (*Fapte 20:38*). La fel, acestea îl vor însoţi pe om până la mormânt, iar acolo îşi vor lua rămas bun. Pe când evlavia e o posesiune care nu ni se poate lua. Ea merge paralel cu veşnicia. Forţa n-o poate slăbi; vârsta n-o poate ofili. Suferinţele trec, ea dăinuie; chiar moartea, pe când ea dăinuie (*Prov. 10:2*). Moartea poate smulge tulpina trupului, dar nu poate răni floarea harului.

---

[5] Versiunea Dumitru Cornilescu redă astfel: „Comorile câştigate pe nedrept nu folosesc".

6. *Evlavia e atât de excelentă, încât cei mai răi oameni ar dori s-o aibă atunci când pleacă din lumea aceasta*

Cu toate că în prezent evlavia e dispreţuită şi ascunsă de un nor, totuşi la moarte cu toţii vor dori să fie evlavioşi. Un filosof l-a întrebat pe un tânăr dacă ar dori să fie bogat ca şi Cresus, ori virtuos ca Socrate. El a răspuns că ar dori să trăiască cum a trăit Cresus şi să moară ca Socrate. La fel, oamenii ar dori să trăiască împreună cu cei răi, în plăceri, dar să moară ca cei evlavioşi: „O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor!" (*Num. 23:10*). Aşadar, dacă evlavia este atât de dorit la moarte, de ce să nu o urmărim acum? Evlavia e la fel de folositoare şi acum, putând fi mai uşor de dobândit.

E. EXISTĂ NUMAI PUŢINI OAMENI EVLAVIOŞI

Ei sunt ca strugurii rămaşi în viţă după culesul viilor. Majoritatea primesc semnul fiarei (*Apoc. 13:17*). Diavolul ţine deschisă casa pentru toţi noii veniţi şi el niciodată nu e lipsit de oaspeţi. Acest lucru ne-ar putea face să dorim să fim evlavioşi. Dacă numărul sfinţilor e atât de mic, cum ar trebui să ne străduim să fim găsiţi printre aceste mărgăritare! „Numai rămăşiţa va fi mântuită" (*Rom. 9:27*). E mai bine să mergem în ceruri împreună cu cei puţini decât în iad împreună cu mulţimea.

F. GÂNDIŢI-VĂ CÂT DE DEŞARTE ŞI DE VREDNICE DE DISPEŢUIT SUNT CELELALTE LUCRURI CU CARE ÎŞI OCUPĂ TIMPUL OAMENII LIPSIŢI DE EVLAVIE

Oamenii sunt ocupaţi cu lucrurile lumii acesteia, şi „ce folos au ei că s-au trudit în vânt?" (*Ecles. 5:16*). Poate satisface vântul? Ce altceva e aurul decât ţărână (*Amos 2:7*), care mai degrabă îneacă decât satisface? Luaţi masca de pe faţa celui mai frumos lucru de sub soare şi vedeţi ce e dedesubt. Veţi găsi îngrijorare şi supărare. Iar îngrijorarea cea mai mare abia urmează să vină – şi aceasta va fi când vei avea de dat socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Lucrurile lumii sunt ca o bulă de aer în apă sau ca un meteorit în aer.

Pe când evlavia are o valoare reală. Dacă vorbeşti despre o onoare adevărată, ea constă în a fi născut din Dumnezeu; dacă vrei valoare adevărată, o găseşti în a te lupta lupta cea bună; dacă vrei adevărata desfătare, o găseşti în bucuria în Duhul Sfânt. O, deci, urmăriţi evlavia! Despre alte lucruri putem spune: ele „mângâie cu deşertăciuni" (*Zah. 10:2*).

7: *Prescrierea unor ajutoare în vederea evlaviei*

Întrebare: Dar ce ar trebui să facem ca să fim evlavioşi?

Răspuns: Voi prezenta pe scurt câteva reguli sau ajutoare în vederea dobândirii evlaviei:

1. *Fii harnic în folosirea tuturor mijloacelor care pot promova evlavia*: „Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă" (*Luca 13:24*). Ce rost are ţelul, dacă nu-l urmăreşti? Dacă ai făcut calculul valorii evlaviei, urmăreşte acele mijloace care sunt cele mai potrivite în atingerea ei.

2. *Fereşte-te de lume.* E greu pentru un bulgăre de ţărână să ajungă stea. „Nu iubiţi lumea" (*1 Ioan 2:15*). Mulţi ar dori să fie evlavioşi, dar onorurile şi profitul lumii îi abat din cale. Acolo unde lumea umple capul şi inima, nu mai e loc pentru Hristos. Cel a cărui minte e înrădăcinată în pământ e de aşteptat să-şi bată joc de evlavie. Atunci când Mântuitorul nostru a predicat împotriva păcatului, „Fariseii, care erau iubitori de bani, îşi băteau joc de El" (*Luca 16:14*). Lumea mănâncă inima evlaviei, aşa cum iedera mănâncă inima stejarului. Lumea ucide cu săgeţile ei de argint.

3. *Obişnuieşte-te să întreţii gânduri sfinte.* Meditaţia serioasă reprezintă totul în culorile sale reale. Dă pe faţă răutatea păcatului şi strălucirea harului. Prin gânduri sfinte, capul ajunge mai clar, iar inima mai bună: „Mă gândesc la căile mele şi îmi îndrept picioarele spre învăţăturile Tale" (*Psalm 119:59*). Dacă oamenii s-ar opri măcar puţin din gălăgia şi graba afacerilor lor, şi ar petrece doar o jumătate de oră în fiecare zi gândindu-se la sufletul lor şi la veşnicie, aceasta ar produce o schimbare minunată în ei şi ar tinde foarte mult spre o convertire reală şi binecuvântată.

4. *Păzeşte-ţi inima.* Acesta a fost cuvântul de avertisment al lui Hristos adresat ucenicilor Săi: „Vegheaţi, deci" (*Matei 24:42*). Inima ne va duce la păcat înainte să ne dăm seama. O inimă subtilă necesită un ochi veghetor. Păzeşte-ţi gândurile şi afecţiunile. Inima are o mie de uşi pe care se poate revărsa. O, veghează cu atenţie asupra sufletului tău! Stai în continuu pe turnul tău de veghere (*Hab. 2:1*). După ce te-ai rugat împotriva păcatului, veghează împotriva ispitei. Multă răutate din lume se comite din cauza lipsei de veghere. Vegherea păstrează evlavia. Ascuţirea păzeşte tăişul de tocire.

5. *Fă din modul cum îţi petreci timpul o problemă de conştiinţă*: „Răscumpăraţi vremea" (*Efes. 5:16*). Mulţi oameni îşi risipesc timpul, unii în vizite nefolositoare, alţii în recreaţii şi plăceri care le amăgesc în secret inima şi o îndepărtează de lucrurile mai bune. Pentru ce sunt orele noastre de aur dacă nu să ne îngrijim de sufletele noastre? Timpul greşit petrecut nu e timp trăit, ci timp pierdut. Timpul reprezintă o posesiune preţioasă. O bucată de ceară nu valorează mult în sine, dar când e ataşată la un testament şi când oferă o avere e de mare preţ. La fel, timpul, luat în sine, nu e atât de preţios, dar de vreme ce mântuirea trebuie dobândită în cadrul ei, şi devreme ce mersul în ceruri depinde de a-l folosi în mod potrivit, iată că are valoare infinită.

6. *Gândeşte-te la cât de scurt e timpul petrecut în lumea aceasta*: „Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra, şi niciunul nu dăinuie aici" (*1 Cron. 29:15, KJV*). Există doar o palmă între leagăn şi mormânt. Solomon spune că e o vreme pentru a te naşte şi o vreme pentru a muri (*Ecles. 3:2*), dar nu menţionează nicio vreme pentru trăire, ca şi când ar fi atât de scurtă încât nici nu merită să fie menţionată. Iar timpul, odată ce a trecut, nu mai poate fi chemat înapoi. Scriptura compară timpul cu un vultur care zboară (*Iov 9:26*). Cu toate că timpul se deosebeşte în acest aspect de vultur: vulturul zboară într-o direcţie şi apoi înapoi, dar timpul are aripi să zboare numai înainte – nu se întoarce niciodată. „Timpul zboară în mod irevocabil".

Meditaţia serioasă la viaţa noastră scurtă aici pe pământ ar trebui să însemne un mijloc important de promovare a evlaviei. Ce s-ar întâmpla dacă moartea ar veni înainte să fim pregătiţi? Ce s-ar întâmpla dacă viaţa şi-ar da ultima suflare înainte ca Duhul Sfânt să insufle viaţă în noi? Oricine se gândeşte la cât de repede fuge şi zboară viaţa se va grăbi să se pocăiască. Atunci când Dumnezeu are de gând să facă o lucrare scurtă, nu va face una lungă.

7. *Însuşeşte-ţi maxima aceasta, că evlavia este scopul pentru care ai fost creat.* Dumnezeu niciodată nu a intenţionat să-i aşeze pe oameni în lume doar pentru ca ei să mănânce, să bea şi să se îmbrace cu haine fine, ci ca ei „să-L slujească în sfinţenie şi neprihănire" (*Luca 1:74, 75*). Dumnezeu a creat lumea doar pentru a fi o cabină în care să ne îmbrăcăm sufletele. El ne-a trimis aici pentru marele scop al dobândirii evlaviei. Dacă ne-am îngriji numai de trup (partea noastră animalică), atunci aceasta ar însemna să degenerăm, da, să inversăm şi să zădărnicim însuşi scopul pentru care am fost creaţi.

8. *Petrece timp deseori în mijlocul celor evlavioşi.* Ei sunt sarea pământului şi te vor ajuta să primeşti gust. Sfaturile lor îţi pot da călăuzire, rugăciunile lor te pot înviora. Pot fi aruncate în sufletul tău astfel de scântei sfinte care să aprindă devoţiunea în tine. E bine să te găseşti în mijlocul sfinţilor ca să înveţi meseria evlaviei: „Cine umblă cu înţelepţii se face înţelept" (*Prov. 13:20*).

8: *Un îndemn în vederea perseverării în evlavie*

Pe cei care poartă mantia evlaviei – iar în judecata altora sunt consideraţi drept evlavioşi – doresc să-i îndemn să persevereze: „Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre" (*Evrei 10:23*). Acesta e un îndemn la vreme potrivită în acele perioade în care agenţii diavolului sunt prin preajmă, lucrarea lor fiind aceea de a-i descuraja pe oameni şi de a-i face să renunţe la stricteţea de dinainte de care au dat dovadă în ce priveşte religia. Avem multe de lamentat atunci când vedem creştini:

1. *Clătinându-se în religie*

Ce mulţi vedem fiind nehotărâţi şi instabili, la fel ca Ruben, „nestatornic ca apa" (*Gen. 49:4, KJV*). Pe aceştia apostolul îi compară pe drept cu „valurile mării... nişte stele rătăcitoare" (*Iuda 13*). Ei nu sunt ficşi în principiile evlaviei. Beza scrie despre unul numit Bolsec: „religia lui se schimba precum luna". Aşa au fost ebioniţii, care ţineau atât sabatul iudaic, cât şi cel creştin. Mulţi creştini sunt ca râul Euripus, care curg încoace şi încolo în probleme de religie. Ei sunt ca trestia care se apleacă în toate direcţiile, fie către misa catolică, fie către Coran. Ei sunt ca planeta Mercur, care variază şi care e rareori constantă în mişcarea ei. Atunci când se gândesc la ceruri şi la răsplătirile de acolo, oamenii doresc să fie evlavioşi, dar atunci când se gândesc la persecuţii, sunt ca evreii care s-au lepădat de Hristos şi care „nu mai umblau cu El" (*Ioan 6:66*). Dacă feţele oamenilor s-ar schimba la fel de rapid ca părerile lor, nu am mai putea să-i recunoaştem. A oscila şi a te schimba atât de des în cele religioase e dovadă de uşurătate. Frunzele sunt suflate în toate direcţiile, şi la fel se întâmplă cu creştinii care sunt ca frunzele.

2. *Abandonând acea evlavie pe care păreau s-o fi avut cândva*

Ei se întorc la o viaţă lumească şi imorală. Mantia profesiunii lor de credinţă a căzut de pe ei şi, într-adevăr, de vreme ce nu au fost stele fixe, nu e de mirare să vedem că sunt stele căzătoare. Această epilepsie spirituală, sau boală care te doboară la pământ, nu a fost niciodată mai răspândită. E un păcat înfricoşător ca oamenii să decadă din acea evlavie pe care păreau să o aibă cândva. Crisostom a spus: „Apostaţii sunt mai răi decât cei care sunt răi pe faţă. Căci ei dau evlaviei un nume rău". „Cei apostaţi", a spus Tertullian, „par să-i pună în balanţă pe Dumnezeu şi pe Satan, şi, după ce au cumpănit serviciile oferite de amândoi, preferă serviciile lui Satan şi-l proclamă cel mai bun stăpân". În felul acesta, despre apostaţi se spune că-L dau pe Hristos să fie batjocorit (*Evrei 6:6*).

Lucrul acesta se va dovedi amar la sfârşit (*Evrei 10:38*). Ce vierme a simţit că are în conştiinţa lui Spiera[1]! În ce teroare a minţii a strigat Stephen Gardiner[2] pe patul de moarte că şi-a trădat Stăpânul împreună cu Petru! Dar el nu s-a pocăit ca Petru!

Ca să fim tari în evlavie şi să perseverăm, să facem aceste două lucruri:

1. *Să luăm seama la acele lucruri care ne vor face treptat să cădem de la mărturisirea noastră*

De aceea:

(i) *Să ne ferim de lăcomie*: „oamenii vor fi lacomi... având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (*2 Tim. 3:2, 5*). Unul dintre apostolii lui Hristos a fost prins cu o momeală de argint. Lăcomia îl va face pe om să trădeze o cauză bună şi să-şi piardă conştiinţa bună. Am citit despre unii în vremea împăratului

---

[1] Francesco Spiera (1502–1548), italian convertit la Protestantism, dar care, sub presiunea Inchiziţiei, şi-a renegat credinţa şi s-a întors la catolicism. A avut restul vieţii remuşcări puternice, murind cu convingerea că e condamnat la iad. Exemplul lui a fost folosit de mulţi puritani ca să ilustreze tragedia apostaziei (n.tr.).

[2] Stephen Gardiner, (*c.* 1482-1555), episcop şi apoi Lord Cancelar sub regina Mary, i-a persecutat pe protestanţii din Anglia (n.tr.).

Valens care s-au lepădat de credinţa creştină ca să evite confiscarea averilor lor.

(ii) *Să ne ferim de necredinţă*: „Luaţi seama, dar, fraţilor, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea şi necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel Viu" (*Evrei 3:12*). Nu este un alt rău comparabil cu o inimă rea; nu este nicio inimă atât de rea ca cea necredincioasă. De ce? Pentru că îi face pe oameni să se despartă de binecuvântatul Dumnezeu. Cel care nu crede în îndurarea lui Dumnezeu nu se va teme de dreptatea Sa. Necredinţa este dădaca apostaziei, de aceea necredinţa şi instabilitatea merg împreună: „n-au crezut în Dumnezeu... s-au întors înapoi şi L-au ispitit pe Dumnezeu" (*Psalm 78:22, 41, KJV*).

(iii) *Să ne ferim de laşitate.* Cel care se teme să fie bun cu siguranţă că e rău: „Frica de oameni este o cursă" (*Prov. 29:25*). Cei care se tem mai mult de pericol decât de păcat vor comite păcatul ca să evite pericolul. Origen, dintr-un duh de teamă, a adus tămâie unui idol. Aristotel a spus: Motivul pentru care cameleonul schimbă atât de multe culori se datorează unei frici excesive". Frica îi va face pe oameni să-şi schimbe religia la fel de des cum îşi schimbă cameleonul culorile. Creştine, tu, care ai dat dovadă atât de mult timp de evlavie, astfel încât alţii te-au înscris în calendarul lor drept un sfânt, de ce te temi şi începi să dai înapoi? Cauza pentru care te-ai îmbarcat e bună; tu lupţi împotriva păcatului; ai un bun Căpitan, care mărşăluieşte înaintea ta: Hristos, „Căpetenia mântuirii tale" (*Evrei 2:10*). De ce te temi? De pierderea libertăţii? Ce preţuieşte libertatea atunci când conştiinţa e în lanţuri? E mai bine să-ţi pierzi libertatea şi să-ţi păstrezi pacea decât să-ţi pierzi pacea şi să-ţi păstrezi libertatea. Sau oare e vorba de pierderea averii? Spui tu, ca Amaţia: „Dar ce să fac cu cei o sută de talanţi?" (*2 Cron. 25:9*)? Îţi voi răspunde împreună cu profetul: „Domnul poate să-ţi dea mult mai mult decât atât" (*v. 9*). El ţi-a promis că-ţi va da „însutit" în viaţa aceasta, şi, dacă aceasta e nimic, îţi va da viaţa veşnică (*Matei 19:29*).

2. *Să ne folosim de toate mijloacele în vederea perseverării*

(*i*) *Caută să experimentezi o lucrare reală a harului în sufletul tău.* Harul este cea mai bună fortificaţie: „este bine ca inima să fie întărită prin har" (*Evrei 13:9*).

Întrebare: Ce reprezintă această lucrare reală a harului?

Răspuns: Ea constă din două lucruri:

1. Harul constă într-o *lucrare de smerire a inimii.* Ţepuşul păcatului a înţepat conştiinţa lui Pavel: „păcatul a înviat, şi eu am murit" (*Rom. 7:9*). Cu toate că unii sunt mai puţin smeriţi decât alţii, după cum unii aduc pe lume copii cu mai puţină durere, totuşi cu toţii au parte de durere.

2. Harul constă într-o *lucrare de schimbare a inimii*: „Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi" (*1 Cor. 6:11*). În aşa fel e schimbat omul de parcă un alt suflet ar trăi în acelaşi trup. Dacă vrei să umbli pe căile lui Dumnezeu, dobândeşte acest principiu vital al harului. De ce-şi schimbă oamenii religia dacă nu din cauză că inimile lor nu au fost nicicând schimbate? Ei nu cad *din* har, ci cad din cauză că *le lipseşte* harul.

(*ii*) *Cumpăneşte şi discerne bine lucrurile.* Cumpăneşte bine lucrurile în balanţă: „Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor?" (*Luca 14:28*). Socoteşte bine ce te va costa să fii evlavios. Trebuie să te aştepţi la ura lumii (*Ioan 15:19*). Cei răi îi urăsc pe cei evlavioşi pentru evlavia lor. E ciudat că fac lucrul acesta. Urâm noi o floare pentru că miroase frumos? Cei evlavioşi sunt urâţi din cauza parfumului harurilor lor. E urâtă o fecioară pentru frumuseţea ei? Cei răi îi urăsc pe cei evlavioşi din cauza frumuseţii care străluceşte în ei. Ura tainică se va manifesta prin violenţă deschisă (*2 Tim. 3:12*). Creştinii trebuie să calculeze preţul înainte de a construi. De ce sunt atât de grăbiţi oamenii să abandoneze religia dacă nu din cauză că se grăbesc atunci când o iau asupra lor?

(*iii*) *Dobândeşte o cunoaştere clară a lui Dumnezeu.* Caută să cunoşti dragostea Tatălui, meritele Fiului, eficacitatea Duhului

Sfânt. Cei care nu-L cunosc în mod potrivit pe Dumnezeu vor renunţa treptat la profesiunea credinţei lor. Samaritenii s-au aliat uneori cu iudeii, atunci când aceştia erau favorizaţi. Apoi au negat orice înrudire cu iudeii, când aceştia au fost persecutaţi de Antioh. Şi nu e de mirare că aveau o religie atât de amestecată, dacă ne gândim la ce a spus Hristos despre samariteni: „Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi" (*Ioan 4:22*). Erau înconjuraţi de ignoranţă. Oamenii orbi sunt predispuşi să cadă, la fel fiind cei care sunt orbiţi în minţile lor.

(*iv*) *Intră în religie numai din alegere proprie*: „Aleg calea adevărului" (*Psalm 119:30*). Urmăreşte evlavia pentru valoarea ei. Oricine doreşte să persevereze trebuie să fie gata să aleagă mai degrabă evlavia însoţită de ruşine decât păcatul însoţit de toată pompa lui lumească. Oricine îmbrăţişează religia din teamă o va lepăda mai apoi tot din teamă. Oricine îmbrăţişează evlavia pentru câştig va renunţa la ea atunci când sunt date jos de pe ea giuvaerurile promovării. Nu căuta să fii evlavios din interes lumesc, ci dintr-o alegere religioasă.

(*v*) *Urmăreşte integritatea.* Aceasta va fi un stâlp de aur care te va susţine. Copacul găunos va fi inevitabil culcat la pământ. Ipocritul intră în negoţul religiei, dar se frânge rapid: „Inima nu le era tare faţă de El, şi nu erau credincioşi legământului Său" (*Psalm 78:37*). Iuda a fost la început un ipocrit şiret, apoi un trădător. Dacă o bucată de cupru e aurită, aurul acela se va roade de pe el. Nimic nu va rămâne în picioare decât sinceritatea: „Să mă ocrotească integritatea" (*Psalm 25:21, KJV*). Prin câte furtuni a trecut Iov! Nu numai Satan, ci şi Dumnezeu a fost împotriva lui (*Iov 7:20*), lucru care ar fi fost îndeajuns să-l facă să renunţe a mai fi evlavios. Dar Iov a stat tare deoarece a fost integru: „Mă ţin tare de neprihănirea mea şi nu îi voi da drumul: inima mea nu mă va mustra cât timp voi trăi" (*Iov 27:6, KJV*). Acele culori dăinuie cel mai mult care sunt fixate cu ulei. Dacă vrem ca profesiunea credinţei noastre să-şi păstreze culorile, ea trebuie fixată cu uleiul sincerităţii.

(*vi*) *Menţine viaţa şi fervoarea îndatoririlor*: „Fiţi plini de râvnă cu duhul. Slujiţi Domnului" (*Rom. 12:11*). Punem cărbuni pe foc ca să nu-l lăsăm să se stingă. Atunci când creştinii ajung la nivelul unei formalităţi reci, încep să fie descurajaţi şi treptat să slăbească în evlavia lor. Niciunul nu e atât de potrivit să cadă în apostazie ca un creştin căldicel.

(*vii*) *Practică multă lepădare de sine*: „să se lepede de sine" (*Matei 16:24*). Trebuie să ne lepădăm de căutarea confortului, a intereselor proprii, de orice intră în competiţie cu (sau stă în opoziţie cu) slava şi interesele lui Hristos. Sinele este marea capcană; dragostea de sine subminează evlavia. Tânărul bogat din evanghelie ar fi dorit să-L urmeze pe Hristos, dar ceva din eul lui l-a oprit (*Matei 19:20-22*). Dragostea de sine înseamnă ură de sine. Omul care nu poate ieşi din sine nu va ajunge niciodată în ceruri.

(*viii*) *Păstrează o frică sfântă în raport cu inima ta*: „Nu te îngâmfa, deci, ci teme-te!" (*Rom. 11:20*). Omul care are în casă praf de puşcă se va teme să nu-i ia casa foc. Păcatul din inimă e ca praful de puşcă; ne face să ne temem ca nu cumva vreo scânteie a ispitei să cadă peste noi şi să ne facă să explodăm. Sunt două lucruri care ne fac întotdeauna temători cu privire la inimile noastre: înşelăciunea inimilor noastre şi poftele inimilor noastre. Atunci când Petru s-a temut că se va îneca şi a strigat către Hristos: „Doamne, scapă-mă!", Hristos l-a apucat de mână şi l-a ajutat (*Matei 14:30, 31*); dar atunci când Petru s-a încrezut în sine, zicând că poate sta prin puterile lui, atunci Hristos l-a lăsat să cadă. O, să fim suspicioşi cu privire la noi înşine şi, într-un sens sfânt, „să ne învelim în spaimă" (*Ezec. 26:16*).

(*ix*) *Străduieşte-te să dobândeşti siguranţa*: „căutaţi să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră" (*2 Petru 1:10*). Omul care este sigur de faptul că Dumnezeu este Dumnezeul său este ca un castel zidit pe stâncă – toate puterile iadului nu-l pot cutremura. Cum poate fi un om constant în religie dacă nu e sigur de starea lui spirituală şi dacă nu ştie dacă are sau nu parte de har? Va fi dificil pentru un om să moară pentru Hristos dacă nu ştie că Hristos a

murit pentru el. Siguranţa îl întăreşte pe creştin în vremuri de cutremur. Cel care are Duhul lui Dumnezeu depunând mărturie în inima sa cel mai probabil că va depune mărturie pentru adevăr (*Rom. 8:16*). O, străduiţi-vă! Petreceţi mult timp în rugăciune, citire, conversaţie sfântă. Aceste lucruri reprezintă uleiul fără de care candela siguranţei nu va străluci.

(*x*) *Fă rost de puterea lui Dumnezeu.* Dumnezeu este numit Tăria lui Israel (*1 Sam. 15:29*). Noi stăm în picioare prin puterea Lui şi nu prin a noastră. Copilul e cel mai sigur în braţele dădacei. Nu faptul că noi ne ţinem de Dumnezeu, ci faptul că El ne ţine pe noi ne păstrează pe cale. O mică barcă legată bine de stâncă e în siguranţă, şi aşa suntem şi noi atunci când suntem legaţi de „Stânca veacurilor".[3]

[3] Isaia 26:4

9: *Motive pentru a persevera în evlavie*

Pentru a-i încuraja pe creştini să persevereze în evlavie voi propune spre consideraţie aceste patru lucruri:

1. *E slava şi cununa unui creştin să fie cu perii albi în ce priveşte evlavia*

„Mnason din Cipru, vechi ucenic" (*Fapte 21:16*). Ce onoare e să vezi hainele unui creştin înroşite de sânge, şi totuşi conştiinţa să-i fie albă şi curată, iar harurile verzi şi înflorind!

2. *Cum persevereazǎ păcătoşii în păcatele lor!*

Ei „se bizuiesc pe drojdiile lor" (*Ţef. 1:12*). Judecăţile lui Dumnezeu nu-i împiedică şi nu-i îndepărtează de păcat. Ei spun păcatului lor, aşa cum a spus Rut lui Naomi: „Încotro vei merge tu voi merge şi eu... Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărţi de tine decât moartea" (*Rut 1:16, 17*). La fel, nimic nu-i va despărţi pe oameni de păcatul lor. O, ce ruşine e ca cei răi să fie atât de hotărâţi în răutate, iar noi atât de nehotărâţi în ce priveşte binele, ca ei să fie mai constanţi în slujirea diavolului decât suntem noi în cea a lui Hristos!

3. *Perseverenţa noastră în evlavie poate fi un instrument în încurajarea altora*

Ascultătorii lui Ciprian l-au urmat la locul suferinţei sale, iar atunci când au văzut cât de tare se ţinea în credinţă, au strigat: „Să murim şi noi împreună cu păstorul nostru". „Cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul" (*Fil. 1:14*). Zelul şi constanţa lui Pavel i-a animat pe cei care-l urmăreau. Lanţurile lui din închisoare au făcut convertiţi la curtea lui Nero, iar doi dintre acei convertiţi au ajuns mai apoi martiri, după cum relatează istoria.

4. *Nu vom pierde nimic prin perseverenţa noastră în evlavie*

Sunt opt promisiuni slăvite pe care le-a făcut Dumnezeu sfinţilor care persevereazǎ:

(i) „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii" (*Apoc. 2:10*). Creştine, poţi pierde răsuflarea vieţii, dar nu cununa vieţii.

(ii) „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieţii" (*Apoc. 2:7*). Acest pom al vieţii este Domnul Isus. Acest pom infuzează viaţă şi previne moartea. În ziua în care vom mânca din pomul acesta ni se vor deschide ochii să-L vedem pe Dumnezeu.

(iii) „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l ştie nimeni decât acela care-l primeşte" (*Apoc. 2:17*). Promisiunea aceasta are trei ramuri:

(a) „Îi voi da să mănânce din mana ascunsă". Acest lucru e tainic. Semnifică dragostea lui Dumnezeu care e mană, din cauza dulceţii sale, şi ascunsă din cauza rarităţii sale.

b) „Îi voi da o piatră albă", adică achitarea. Ea poate fi numită o piatră preţioasă, a spus Ieronim.

c) „Şi pe piatra aceasta este scris un nume nou", aceasta reprezentând înfierea. El va fi socotit un moştenitor al cerului şi nimeni nu poate şti lucrul acesta decât cel care are pecetea personală a Duhului care să-l asigure de aceasta.

(iv) „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din Cartea vieţii, şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui" (*Apoc. 3:5*). Sfântul care persevereazǎ va fi îmbrăcat în alb. Acesta e simbolul bucuriei (*Ecles. 9:8*). El va lepăda hainele de jale şi va fi îmbrăcat cu roba albă a slavei. „Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii". Dumnezeu va şterge păcatele celui credincios, dar nu-i va şterge numele. Cartea decretelor lui Dumnezeu nu are erată ataşată la ea. „Şi voi mărturisi numele lui". Dacă cineva L-a mărturisit pe Hristos pe pământ şi a purtat culorile Lui când purtarea lor a însemnat moarte, Hristos nu se va ruşina de el, ci-i va mărturisi numele înaintea Tatălui Său şi a sfinţilor îngeri. O, ce mângâiere şi onoare va fi să fii privit cu bunăvoinţă de Hristos în ziua de pe urmă, să ne recunoască El pe nume şi să spună: „Aceştia

au fost cei care au stat de partea adevărului Meu şi şi-au păstrat îmbrăcămintea curată într-o vreme de pângărire. Ei vor umbla cu Mine îmbrăcaţi în alb, căci sunt vrednici".

(v) „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu" (*Apoc. 3:12*). Sunt multe lucruri excelente adunate în această promisiune: „îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu". Ipocritul este o trestie clătinată de vânt, dar sfântul biruitor va fi un stâlp slăvit, un stâlp de putere şi un stâlp de sfinţenie în templu. „Şi nu va mai ieşi afară din el". Înţeleg lucrul acesta ca referindu-se la starea glorificată. „Nu va mai ieşi afară din el", adică, după ce a biruit, nu va mai ieşi din nou la războaie. El nu va mai avea păcate şi ispite împotriva cărora să lupte. Nu se va mai auzi bătaia tobelor sau bubuitul tunurilor, căci, după ce a câştigat bătălia, creştinul va sta de acum încolo acasă şi va împărţi prada. „Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu", adică el va fi recunoscut în public drept copilul Meu, după cum Fiul poartă numele Tatălui. Ce onorat trebuie să fie acel sfânt care are înscris pe el însuşi Numele lui Dumnezeu! „Voi scrie pe el numele cetăţii Dumnezeului Meu", adică va fi înrolat ca locuitor sau cetăţean al Ierusalimului de sus. El va fi liber în societatea angelică.

(vi) „Celui ce va birui şi celui ce va păzi până la sfârşit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri" (*Apoc. 2:26*). Acest lucru este o taină dublă. Poate fi înţeles ori referindu-se la sfinţii care trăiesc pe pământ: ei vor avea putere asupra Neamurilor; zelul şi răbdarea lor îi vor birui pe adversarii adevărului (*Fapte 6:10*); ori, în principal, poate fi înţeles ca referindu-se la sfinţii triumfători din cer. Ei vor avea putere asupra Naţiunilor: ei se vor împărtăşi în oarecare măsură din puterea lui Hristos; ei I se vor alătura în judecata lumii în ziua de pe urmă: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (*1 Cor. 6:2*).

(vii) „Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie" (*Apoc. 3:21*).

(a) Avem aici, în primul rând, demnitatea sfinţilor: ei vor şedea pe scaunul de domnie.

(b) Siguranţa lor: vor şedea împreună cu Hristos. Hristos îi ţine cu putere şi nimeni nu-i va smulge de pe scaunul Său de domnie. Sfinţii pot fi daţi aici afară din casele lor, dar nu vor putea fi daţi jos de pe scaunul de domnie al lui Hristos. Oamenii ar putea la fel de bine să ia o stea de pe cer dacă se gândesc că vor putea da jos un sfânt de pe scaunul de domnie.

(viii) „Îi voi da luceafărul de dimineaţă" (*Apoc. 2:28*). Cu toate că sfinţii pot fi batjocoriţi în viaţa aceasta, chiar dacă pot fi socotiţi dezbinători şi neloiali – Pavel însuşi a suferit, în ochii unora, ca făcător de rele (*2 Tim. 2:9*) – totuşi Dumnezeu va aduce la lumină neprihănirea sfinţilor, iar ei vor străluci ca luceafărul de dimineaţă, care e mai strălucitor decât celelalte stele. „Îi voi da luceafărul de dimineaţă". Luceafărul acesta de dimineaţă se referă la Hristos, ca şi când Hristos ar fi spus: „Îi voi da sfântului care persevereazǎ ceva din frumuseţea Mea; voi pune peste el ceva din razele Mele sublime; el va avea cel mai apropiat grad de slavă după Mine, după cum luceafărul de dimineaţă e mai aproape de soare.

O, ce promisiuni care copleşesc sufletul se găsesc aici! Cine nu ar fi gata să persevereze în evlavie? Cine nu e afectat de aceste promisiuni e ori o piatră, ori un animal.

10: *Un sfat pentru cei evlavioşi*

În continuare, daţi-mi voie să mă adresez celor care au experimentat o lucrare reală a evlaviei în inimile lor; le voi vorbi un cuvânt de:

1. Avertizare
2. Sfătuire
3. Mângâiere

1. *Un cuvânt de avertizare*

Nu diluaţi aceste caracteristici ale harului în sufletele voastre. Cu toate că copiii lui Dumnezeu nu-şi pot distruge cu totul harurile, totuşi le pot desfigura. Prea multă libertate carnală le poate slăbi evidenţele harului, întunecând astfel strălucirea lor, astfel că nu se mai pot citi. Aceste caracteristici ale celor evlavioşi sunt lucruri preţioase. Aurul şi cristalul nu se pot compara cu ele. O, păstraţi-le bine înscrise pe inimile voastre şi ele vă vor fi ca multe mângâieri vii în ceasul morţii. Nu-l va înspăimânta pe un creştin să aibă în trupul său toate semnele morţii atunci când va putea vedea toate semnele harului în sufletul său. El va spune împreună cu Simeon: „Acum, slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne" (*Luca 2:29*).

2. *Un cuvânt de sfătuire*

Voi, care sunteţi îmbogăţiţi cu comorile evlaviei, binecuvântaţi-L pe Dumnezeu pentru ele. Floarea aceasta nu creşte în grădina naturii. Voi v-aţi înrolat în armata diavolului şi aţi luptat de partea lui, luptând împotriva fericirii voastre, iar apoi Dumnezeu a venit cu harul Său convertitor şi a lucrat în voi cu violenţa Sa plină de dragoste şi de blândeţe, făcându-vă să sprijiniţi lupta Lui împotriva lui Satan! Aţi petrecut mulţi ani înotând în nelegiuire, ca şi când aţi fi fost puşi la fierbere deja în cazanul iadului, iar apoi Dumnezeu v-a spălat în sângele lui Hristos şi a suflat sfinţenie în inimile voastre! O, ce motiv aveţi să vă treceţi

numele ca datornici veşnici ai harului fără plată! Cel care nu-I aduce lui Dumnezeu laude pentru harul Său neagă faptul că Dumnezeu e autorul acestui har. O, recunoaşteţi dragostea lui Dumnezeu; admiraţi îndurarea Sa care face deosebire între oameni; aşezaţi cununa laudelor voastre pe capul harului fără plată! Dacă trebuie să fim recunoscători pentru roadele pământului, cu cât mai mult pentru roadele Duhului. E bine că există o veşnicie care va veni, când sfinţii vor triumfa în Dumnezeu şi vor face ca lauda Lui să fie plină de slavă.

3. *Un cuvânt de mângâiere*

Voi, cei care aveţi doar un strop de evlavie în sinceritate, daţi-mi voie să vă aduc o mare mângâiere: Isus Hristos nu descurajează cel mai mic har, ci îl va preţui şi-l va păstra pentru veşnicie. Harul care abia a înmugurit, sub razele Soarelui neprihănirii, va fi pregătit şi va da rod pentru slavă. Voi vorbi mai în detaliu despre acest lucru în capitolul următor.

11: *O mângâiere pentru cei evlavioşi*

„NU VA FRÂNGE O TRESTIE RUPTĂ ŞI NICI NU VA STINGE UN FITIL CARE FUMEGĂ, PÂNĂ VA FACE SĂ BIRUIE JUDECATA" (*MATEI 12:20*).

Cuvintele acestea au fost rostite într-un mod profetic despre Hristos. El nu va dispreţui infirmităţile celor din poporul Său; El nu va zdrobi harul când e la început. Voi începe cu prima parte: „trestia frântă".

Întrebare: Ce trebuie să înţelegem aici prin trestie?

Răspuns: Nu trebuie să o luăm în sens literal, ci mistic. E o trestie raţională, partea spirituală a omului, sufletul, care poate fi pe drept comparat cu o trestie din cauză că e subiectul ignoranţei şi al clătinării în viaţa lui, până ce creşte să fie un cedru tare în ceruri.

Întrebare: Ce înseamnă că trestia e ruptă?

Răspuns: E un suflet smerit şi rupt din cauza păcatului. Plânge, dar nu disperă; e dus încoace şi încolo de valurile fricii, dar nu e fără o ancoră a nădejdii.

Întrebare: Ce înseamnă că Hristos nu va frânge trestia aceasta?

Răspuns: Înseamnă că Hristos nu va descuraja niciun suflet care plânge şi care se află în durerile naşterii. Dacă el poate simţi ruptura păcatului, aceasta nu va fi mortală: „Nu va frânge o trestie ruptă". În cuvintele acestea există şi un sens complementar; nu o va frânge, adică va lega trestia ruptă, îi va da mângâiere".

Scopul acestor cuvinte e să arate compasiunea lui Hristos față de un sărman păcătos disperat care se lovește cu pumnul în piept și care abia are curajul să-și ridice ochii spre cer să ceară îndurare. Inima Domnului Isus tânjește după el; trestia aceasta frântă nu va fi ruptă.

Sunt două părți în textul nostru: (i) O presupoziție: un suflet rupt în pocăință. (ii) O afirmație: nu va fi frânt.

Doctrină: Sufletul rupt nu va fi frânt: „le leagă rănile" (*Psalm 147:3*). Pentru scopul acesta Și-a primit Hristos misiunea și ungerea, și anume să lege sufletul rupt: „Domnul M-a uns să-i leg pe cei cu inima zdrobită" (*Isaia 61:1, KJV*). Dar oare de ce nu va frânge Hristos o trestie ruptă?

1. *Din cauza bunătății naturii Sale*: „Domnul este plin de milă [compasiune]" (*Iacov 5:11*). El naște compasiune în alte creaturi și de aceea este numit „Părintele îndurărilor" (*2 Cor. 1:3*). Cu siguranță că El Însuși nu e lipsit de compasiune. Atunci când un suflet sărman este lovit în duh, Dumnezeu nu va manifesta duritate față de el, ca nu cumva să se spună că Și-a părăsit dispoziția blândă.

Așa se face că Domnul a fost întotdeauna cel mai grijuliu față de copiii Lui cu inima zdrobită. Așa cum o mamă e grijulie față de copiii ei care sunt slabi și bolnăvicioși, El „va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui" (*Isaia 40:11*). Cei care au fost zdrobiți din punct de vedere spiritual, care sunt ca niște miei slabi și firavi, vor fi duși de Hristos în brațele harului gratuit.

2. *Din cauză că inima zdrobită este o jertfă plăcută Lui (Psalm 51:17)*. Un duh zdrobit varsă lacrimi care sunt ca un vin prețios (*Psalm 56:8*). Un suflet zdrobit este plin de dorințe sfinte, da, este bolnav de dragoste. De aceea, dacă o trestie ruptă are astfel de virtuți în ea, Hristos n-o va frânge. Nicio mirodenie, atunci când e zdrobită, nu are un așa miros puternic și plăcut pentru noi cum are un suflet zdrobit înaintea lui Dumnezeu.

3. *Din cauză că se aseamănă mult cu Hristos*. Isus Hristos a fost cândva zdrobit pe cruce: „Domnul a găsit cu cale să-L

zdrobească prin suferinţă" (*Isaia 53:10*). Mâinile şi picioarele Lui au fost zdrobite de cuie; coasta Lui a fost zdrobită de suliţă. O trestie ruptă se aseamănă cu Mântuitorul zdrobit. Mai mult, trestia ruptă este un mădular al lui Hristos; şi, cu toate că e slabă, Hristos n-o va tăia, ci o va îngriji cu atât mai mult.

(i) Nu va frânge Hristos trestia zdrobită? Lucrul acesta implică faptul că va frânge trestiile care nu sunt zdrobite. Cei care nu au fost niciodată atinşi de tulburare în duhul lor, ci trăiesc şi mor în nepocăinţă, sunt trestii dure, sau mai degrabă pietre. Hristos nu va frânge o trestie zdrobită, dar va frânge o trestie dură. Mulţi nu ştiu ce înseamnă să fii o trestie zdrobită. Ei sunt zdrobiţi în exterior prin greutăţi, dar nu sunt zdrobiţi din cauza păcatului. Ei nu au cunoscut niciodată durerile naşterii. Veţi auzi că unii Îi mulţumesc lui Dumnezeu că au trăit întotdeauna o viaţă liniştită, că nu au avut niciodată parte de tulburare a duhului. Aceştia Îl binecuvântează pe Dumnezeu pentru cel mai mare blestem. Cei care nu sunt zdrobiţi în pocăinţă vor fi frânţi în judecată. Cei a căror inimă nu se frânge din cauza păcatului se vor frânge din cauza disperării. În iad nu se poate vedea nimic decât o grămadă de pietre şi un ciocan. O grămadă de pietre – adică inimile împietrite; şi un ciocan – adică puterea şi dreptatea lui Dumnezeu, care le sfărâmă bucăţi.

(ii) Nu va frânge Hristos trestia zdrobită? Atunci, observaţi dispoziţia plină de har a lui Hristos – El este plin de îndurare şi simpatie. Cu toate că ar putea frânge sufletul din cauza păcatului, El nu-l va frânge. Chirurgul poate tăia trupul, făcându-l să sângereze, dar el va lega rana. După cum Hristos are raze de maiestate, are şi o inimă plină de îndurare. Hristos are atât un leu, cât şi un miel, pe blazonul Lui: leul, ca trimitere la ferocitatea Sa faţă de cei răi (*Psalm 50:22*), iar mielul ca trimitere la blândeţea faţă de poporul Său. Numele Lui este Isus, un Mântuitor, iar funcţia Sa e de vindecător (*Mal. 4:2*). Hristos a făcut un medicament din însuşi sângele Său ca să vindece inima zdrobită. Hristos este chintesenţa iubirii. Cineva a spus: „Dacă parfumul tuturor florilor s-ar găsi într-o singură floare, ce parfumată ar fi acea floare!" Cât de plin de îndurare e Hristos, în care se întâlnesc toate încercările! Hristos are o mână îndemânatică şi o inimă plină de bunătate. „El nu va frânge o trestie ruptă".

Unii sunt atât de plini de resentimente şi de cruzime, încât adaugă nenorocire lângă nenorocire, ceea ce înseamnă a pune poveri mai mari peste un om aflat pe moarte. Dar Domnul nostru Isus este un Mare Preot plin de compasiune (*Evrei 2:17*). El are milă de slăbiciunile noastre.[1] Orice zdrobire a sufletului nostru Îi atinge inima. Numai aceia care nu-L cunosc pe Hristos Îl resping. El nu e nimic altceva decât dragoste întrupată. El Însuşi a fost zdrobit pentru vindecarea celor care au fost zdrobiţi.

(iii) Vedeţi, aşadar, ce încurajare există aici pentru credinţa noastră! Dacă Hristos ar fi spus că va frânge trestia ruptă, atunci cu adevărat am fi avut motive să disperăm. Dar când Hristos a spus că nu va frânge o trestie ruptă, lucrul acesta deschide o uşă a speranţei pentru sufletele smerite şi zdrobite. Dacă putem spune că am fost zdrobiţi pentru păcat, de ce nu credem? De ce ne plecăm sub povara temerilor şi descurajărilor noastre, ca şi când nu ar exista îndurare pentru noi? Hristos spune că îi „tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită" (*Psalm 147:3*). „Nu", spune necredinţa, „El nu mă va vindeca pe mine". Hristos spune că va vindeca sufletul zdrobit. „Nu", spune necredinţa, „El îl va ucide". După cum necredinţa face ca mângâierile noastre să fie goale, tot aşa încearcă să facă gol Cuvântul, ca şi când promisiunile lui Dumnezeu nu ar fi decât falsuri sau ca biletele necâştigătoare la o loterie. Oare nu a spus Domnul că nu va frânge trestia ruptă? Poate minţi adevărul? O, ce păcat mare este necredinţa! Unii socotesc ca un lucru teribil ca vreun om să se găsească în numărul beţivilor, a celor care înjură sau a prostituatelor. Daţi-mi voie să vă spun că e la fel de înfricoşător să te găseşti în numărul celor necredincioşi (*Apoc. 21:8*). Necredinţa e mai rea decât toate celelalte păcate, deoarece ea o face pe creatură să-L privească pe Dumnezeu cu suspiciune. Îl fură pe Dumnezeu de cel mai scump giuvaer din coroana Sa, care e adevărul Său: „cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos" (*1 Ioan 5:10*).

De aceea, toţi păcătoşii smeriţi să alerge la Isus Hristos. Hristos a fost zdrobit în abandonare ca să-i vindece pe cei zdrobiţi de păcat. Dacă Îi poţi arăta lui Hristos rănile tale deschise şi Îl poţi

---

[1] Evrei 4:15

atinge cu credinţă, vei fi vindecat de toate zdrobirile din sufletul tău. Nu te va frânge Hristos? Atunci nu te distruge pe tine însuţi prin disperare.

Folosul 1: Nu va frânge Isus Hristos o trestie ruptă? Atunci lucrul acesta îi mustră pe cei care fac tot ce pot ca să frântă trestia. Ei sunt cei care caută să obstrucţioneze lucrarea convertirii în alţii. Atunci când îi văd pe aceştia răniţi şi tulburaţi din cauza păcatului, îi descurajează, spunându-le că religia este un lucru amar şi depresiv, şi că mai bine s-ar întoarce la vechile lor plăceri. Atunci când o săgeată a convingerii e trasă în conştiinţa lor, oamenii aceştia o scot afară şi nu vor îngădui ca lucrarea de convertire să avanseze. Aşa că, atunci când sufletul e aproape zdrobit, ei îl împiedică să fie zdrobit pe de-a-ntregul. Aceasta înseamnă ca oamenii să fie diavoli faţă de ceilalţi. Dacă vărsarea sângelui altuia îl face vinovat pe om, oare ce înseamnă damnarea unui suflet?

Folosul 2: Textul acesta este un fagure de miere spiritual, care picură mângâiere în toate inimile zdrobite. După cum dăm stimulente unui trup care suferă de lipotimie, sau de leşin, la fel, atunci când păcătoşii sunt zdrobiţi din cauza păcatelor lor, le voi da câteva stimulente care să-i învioreze. Textul acesta aduce mângâiere unui suflet sărman care stă împreună cu Iov în cenuşă şi e deprimat din cauza nevredniciei sale. „O", spune sufletul, „sunt nevrednic să primesc îndurare; cine sunt eu, ca Dumnezeu să se uite vreodată la mine? Cei care au daruri şi haruri mai mari se poate să aibă parte de o privire din partea lui Dumnezeu, dar vai! Eu sunt nevrednic!". Te neliniştişte oare nevrednicia ta? Ce poate fi mai nevrednic decât o trestie ruptă? Şi totuşi există această promisiune făcută acestei stări: „El nu va frânge o trestie ruptă". Promisiunea nu e făcută smochinului sau măslinului, care sunt plante fertile, ci trestiei rupte. Cu toate că te vezi ca fiind vrednic de dispreţuit, o sărmană trestie ruptă, totuşi poţi să fii slăvit în ochii Domnului. Nu lăsa ca nevrednicia ta să te descurajeze. Dacă te vezi ca fiind rău, şi pe Hristos ca fiind preţios, promisiunea aceasta este pentru tine. Hristos nu te va frânge, ci îţi va lega rănile.

Întrebare: Dar cum voi şti că sunt zdrobit în mod mântuitor?

Răspuns: Te-a adus vreodată Dumnezeu pe genunchi? A fost smerită inima ta mândră? Te-ai văzut vreodată ca fiind păcătos şi nimic decât un păcătos? Ai privit vreodată, cu ochii în lacrimi, la Hristos (*Zah. 12:10*)? Şi au curs lacrimile acelea din ochii credinţei (*Marcu 9:24*)? Atunci aceasta este o zdrobire evanghelică. Poţi tu spune: „Doamne, cu toate că nu Te văd, totuşi Te iubesc; şi, cu toate că sunt în întuneric, totuşi îmi ancorez nădejdea în Tine"? Aceasta înseamnă să fii o trestie zdrobită.

Obiecţia 1: Dar mă tem că nu sunt zdrobit îndeajuns.

Răspuns: E greu să prescriem o măsură potrivită de smerire. În naşterea din nou lucrurile stau la fel ca în naşterea naturală. Unele femei nasc cu mai multă durere, altele cu mai puţină. Dar vrei să ştii când eşti zdrobit îndeajuns? Atunci când duhul tău este atât de tulburat încât eşti gata să părăseşti acele pofte care ţi-au adus cele mai mari plăceri şi desfătări. Atunci când nu numai că păcatul este părăsit, ci când eşti şi dezgustat de el, atunci eşti zdrobit îndeajuns. Medicamentul e îndeajuns de puternic atunci când a eliminat boala. Sufletul este zdrobit îndeajuns atunci când a fost eliminată dragostea faţă de păcat.

Obiecţia 2: Dar mă tem că nu sunt atât de zdrobit pe cât ar trebui. Găsesc că inima îmi e atât de împietrită.

Răspunsul 1: Trebuie să facem distincţie între împietrirea inimii şi o inimă împietrită. Cea mai bună inimă poate avea urme de împietrire, dar, deşi există o oarecare împietrire în ea, nu e o inimă împietrită. Numele se dau potrivit cu partea mai bună a lucrului. Dacă venim la un ogor care are în el neghină şi grâu, nu-l vom numi un ogor cu neghină, ci unul cu grâu. La fel, cu toate că în inimă există atât împietrire, cât şi sensibilitate, totuşi Dumnezeu, care judecă pe baza părţii care e mai excelente, o priveşte ca fiind o inimă sensibilă.

Răspunsul 2: Există o mare diferenţă între împietrirea celui rău şi cea din inima celui evlavios. Prima e naturală, cealaltă e numai accidentală. Împietrirea dintr-un om rău e ca împietrirea unei pietre, care e o împietrire înnăscută şi continuă. Împietrirea din inima unui copil al lui Dumnezeu e ca împietrirea gheţii, care se topeşte imediat sub razele soarelui. Poate că Dumnezeu în prezent şi-a retras Duhul, aşa că inima e congelată ca gheaţa. Dar dacă Duhul lui Dumnezeu, ca soarele, se întoarce şi străluceşte asupra inimii, atunci va experimenta un dezgheţ plin de har şi se va topi în dragoste.

Răspunsul 3: Nu te întristezi tu din cauza împietririi tale? Suspini din cauză că nu poţi geme din cauza păcatului, plângi din cauză că nu poţi vărsa lacrimi. Trestia împietrită nu poate plânge. Dacă nu ai fi o trestie zdrobită, tot acest plâns nu ar putea ieşi din tine.

Obiecţia 3: Dar sunt o trestie stearpă; nu aduc rod; de aceea voi fi frânt.

Răspuns: Inimile care au parte de har sunt înclinate să treacă cu vederea binele care este în ele. Ele pot observa viermele pe frunză, dar nu rodul. De ce spui că eşti sterp? Dacă eşti o trestie zdrobită, atunci nu eşti stearpă. Trestia spirituală altoită pe via adevărată e roditoare. Există atât de multă sevă în Hristos, încât îi face pe toţi cei altoiţi în El să aducă rod. Hristos distilează harul ca pe nişte stropi de rouă pe suflet: „Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul; ramurile lui se vor întinde; măreţia lui va fi ca a măslinului" (*Osea 14:5, 6*). Dumnezeu care a făcut toiagul uscat să înflorească va face şi trestia uscată să aducă rod.

Atât am avut de spus despre prima expresie din text. Voi trece acum la a doua: „şi nici nu va stinge un fitil care fumegă".

Întrebare: Ce vrea să spună prin faptul că fumegă?

Răspuns: Prin fum se referă la stricăciune. Fumul este ofensiv ochiului; la fel, păcatul ofensează ochiul pur al lui Dumnezeu.

Întrebare: Ce vrea să spună prin fitilul care fumegă?

Răspuns: Înseamnă harul amestecat cu stricăciunea. După cum focul mic poate fi însoţit de mult fum, la fel, harul puţin poate fi amestecat cu multă stricăciune.

Întrebare: Ce vrea să spună prin faptul că Hristos nu va stinge fitilul care fumegă?

Răspuns: Semnificaţia e aceea că, deşi există doar o scânteie de har împreună cu mult păcat, Hristos nu va stinge acea scânteie. Cuvintele acestea conţin un sens suplimentar: „nu va stinge", adică, îl va creşte. Nimic nu e mai uşor decât să stingi un fitil care fumegă; simpla atingere îl va stinge. Dar Hristos nu-l va stinge. El nu va stinge scânteia de har, ci va sufla asupra ei. El o va creşte să ajungă flacără, El va face din acest fitil care fumegă o candelă care va arde.

Doctrină: Acel har puţin care e amestecat cu multă stricăciune nu va fi stins. Pentru ilustrarea acestei învăţături vă voi arăta:

1. Faptul că harul puţin este adeseori amestecat cu multă stricăciune.

2. Faptul că acest har puţin care e amestecat cu stricăciune nu va fi stins.

3. Motivele pentru care are loc acest lucru.

1. *Adeseori în cei evlavioşi harul puţin este amestecat cu multă stricăciune*

„Cred, Doamne!" – a existat acolo o oarecare credinţă; „Ajută necredinţei mele!" (*Marcu 9:24*) – a existat şi stricăciune amestecată cu ea. În cei mai buni sfinţi există acest amestec de

păcat şi har: o parte întunecată şi o parte luminoasă; multă mândrie amestecată cu smerenie; mult duh pământesc amestecat cu un duh ceresc. Harul în cei evlavioşi e altoit pe o tulpină de măr păduret.

În mulţi dintre cei neregeneraţi există mai multă stricăciune decât har. Atât de mult fum, încât abia poţi discerne vreo urmă de foc; atât de multă lipsă de încredere, încât abia poţi vedea vreo credinţă (*1 Sam. 27:1*); atât de multă pasiune, încât abia poţi vedea vreo smerenie. Iona, un profet ţâfnos, se certa cu Dumnezeu, mai mult, îşi justifica pasiunea: „Da, bine fac că mă mânii până la moarte!" (*Iona 4:9*). Aici a fost prezentă atât de multă pasiune, încât abia puteai vedea ceva har. În viaţa aceasta, creştinul e ca o sticlă ce conţine mai multă spumă decât vin, sau ca un trup bolnav, ce are mai multe fluide decât vigoare. Îi va smeri pe cei mai buni creştini să se gândească ce multă stricăciune se amestecă cu harul lor.

2. *Acest har puţin care e amestecat cu multă stricăciune nu va fi stins*

„El nu va stinge un fitil care fumegă". Credinţa ucenicilor a fost la început doar mică: „Atunci toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit" (*Matei 26:56*). Avem aici un fitil care fumegă, dar Hristos nu a stins acel har, ci a avut grijă de el şi l-a animat. După aceea, credinţa lor a crescut, ajungând mai puternică, şi ei L-au mărturisit public pe Hristos (*Fapte 4:29, 30*). Aici fitilul a ars cu flacără mare.

3. *Motivele pentru care Hristos nu va stinge fitilul care fumegă*

(i) Deoarece această mică scânteie care se află în fitilul care fumegă este o producţie divină. Vine de la Tatăl luminilor[2], iar Domnul nu va stinge lucrarea harului Său. Prin instinctul naturii, fiecare fiinţă păzeşte ce e al său. Cloşca care a scos pui îi va păzi şi îi va îngriji; ea nu-i va ucide imediat ce au ieşit din ou. Dumnezeu, care a pus această blândeţe în creaturi, astfel ca ele să aibă grijă de puii lor, cu atât mai mult va întreţine lucrarea Duhului Său în inima

[2] Iacov 1:17

copiilor Lui. Oare va aprinde El lumina candelei harului în suflet pentru ca apoi s-o stingă? Lucrul acesta nu ar fi în interesul Său, nici spre onoarea Sa.

(ii) Hristos nu va stinge începuturile harului, deoarece puţin har e preţios pentru El, la fel ca mult har. Un mărgăritar mic e preţios. Cu toate că mărgăritarul credinţei e mic, totuşi, dacă e un mărgăritar adevărat, străluceşte în mod slăvit în ochii lui Dumnezeu. Aurarul ţine socoteala celor mai mici bucăţele de aur şi nu le va arunca. Pupila ochiului e mică, dar de mare folos; poate vedea dintr-odată o mare parte din cer. Puţina credinţă poate justifica; o mână slabă poate lega nodul nupţial; o credinţă mică ne poate uni cu Hristos la fel de bine ca una puternică; puţin har ne poate face asemenea lui Dumnezeu; un ban de argint poartă pe el chipul împăratului la fel de bine ca o monedă mare. Cel de pe urmă strop de har poartă pe el chipul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu să-Şi distrugă propriul chip? Atunci când au fost demolate templele în Grecia, Xerxes a poruncit ca templul Dianei să fie păstrat din cauza frumuseţii structurii sale. Atunci când Dumnezeu distruge toată slava lumii şi îi dă foc, nu va distruge nici cea mai mică urmă de har, deoarece poartă pecetea chipului Său. Acea scânteie mică din fitilul care fumegă este o rază din slava lui Dumnezeu Însuşi.

(iii) Hristos nu va stinge fitilul care fumegă, deoarece această mică lumină din fitil poate creşte mai mare. Harul este comparat cu o sămânţă de muştar; e cea mai mică dintre toate seminţele, dar atunci când a crescut, e cea mai mare dintre ierburi şi devine un copac (*Matei 13:31, 32*). Cel mai mare har a fost mic cândva. Stejarul a fost cândva ghindă. Cea mai renumită credinţă din lume a avut cândva perioada ei de copilărie; cea mai mare flacără a zelului a fost cândva un fitil care fumegă. Harul, la fel ca apele din sanctuar, cresc înalte (*Ezec. 47:1-5*). Deci, dacă cel mai mic embrion şi cea mai mică sămânţă de sfinţenie au o natură care presupune creştere şi coacere, Domnul nu va îngădui să nu ajungă la rodire.

(iv) Hristos nu va stinge fitilul care fumegă, deoarece atunci când acesta păstrează o mică lumină într-o mare cantitate de fum, acolo străluceşte slava puterii sale. Sufletul care tremură se teme că va fi înghiţit de propriul păcat. Dar Dumnezeu păstrează o cantitate

mică de har în inimă – mai mult, El face ca scânteia aceea să fie mai tare decât stricăciunea, după cum focul din cer „a supt apa care era în şanţ" (*1 Împ. 18:38*). În felul acesta, Dumnezeu dobândeşte un nume glorios şi poartă cu Sine trofeele onorurilor: „puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită" (*2 Cor. 12:9*).

1. Vedeţi modul diferit în care tratează Dumnezeu şi oamenii. Oamenii, din cauza puţinului fum, vor stinge o mare lumină; Dumnezeu, cu toate că e mult fum, nu va stinge o mică lumină. Aceasta e felul de purtare al lumii, că, dacă văd o greşeală în cineva, trec cu vederea şi sting o mare cantitate de vrednicie din cauza acelei greşeli. Aceasta e natura noastră, de a agrava o mică greşeală şi de a diminua o mare virtute; de a vedea infirmităţile şi a întuneca excelenţele altora – după cum observăm cu mai mult interes clipirea unei stele decât strălucirea stelei. Îi mustrăm pe alţii pentru pasiunile lor, dar nu-i admirăm pentru evlavia lor. În felul acesta, din cauza puţinului fum pe care-l vedem în alţii, noi stingem multă lumină.

Dumnezeu nu acţionează în felul acesta. Chiar dacă e o mare cantitate de fum, El nu va stinge o lumină mică. El vede sinceritatea şi trece cu vederea multe infirmităţi. Cea mai de pe urmă scânteie de har El o păzeşte şi suflă asupra ei cu blândeţe suflarea Duhului Său până se transformă în flacără.

2. Dacă Hristos nu va stinge fitilul care fumegă, atunci nici noi nu trebuie să stingem în noi înşine fitilul care fumegă. Dacă harul nu creşte într-o flacără atât de mare precum vedem în alţii, iar noi tragem concluzia că nu avem focul Duhului în noi – aceasta înseamnă să stingem fitilul care fumegă şi a aduce o mărturie mincinoasă împotriva noastră înşine. După cum nu trebuie să ne încredem în dovezile mincinoase, nu trebuie nici să le negăm pe cele adevărate. După cum focul poate fi ascuns în tăciuni, la fel, harul poate fi ascuns sub multă dezordine a sufletului. Unii creştini sunt atât de îndemânatici la aceasta – să se acuze pe sine pentru lipsa de har, de parcă ar fi primit bani de la Satan ca să pledeze împotriva lor înşişi.

E o mare greşeală să argumentezi pentru absenţa harului pe baza slăbiciunii lui. E un lucru să fii slab în credinţă, şi un altul să-ţi lipsească credinţa. Cel a cărui vedere e slabă are o vedere

imperfectă, dar nu putem spune că e lipsit de vedere. Puţin har este har, cu toate că e înăbuşit sub multă stricăciune.

3. Dacă cea mai mică dintre scânteile de har nu e stinsă, atunci urmează ca un mare adevăr faptul că nu există cădere din har. Dacă ar pieri cel mai mic strop de har, atunci fitilul care fumegă s-ar stinge. Harul poate fi cutremurat din cauza fricii şi a îndoielilor, dar nu poate fi scos din rădăcini. Sunt de acord că aparenţa de har se poate pierde; acest foc străin poate fi stins, dar nu şi focul pe care l-a aprins Duhul. Harul poate fi adormit în suflet, dar nu mort. După cum omul care a făcut apoplexie nu manifestă energie vitală, harul poate fi eclipsat, dar nu stins. Creştinul îşi poate pierde mângâierea, ca un pom toamna care şi-a pierdut rodul, dar va continua să existe sevă în tulpină, iar „sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el" (*1 Ioan 3:9*). Harul este o floare a veşniciei.

Acest fitil care fumegă nu poate fi stins de încercări, ci e ca acei pomi despre care scrie Pliniu – pomi care cresc în Marea Roşie, care, deşi sunt loviţi de valuri, stau neclintiţi, care, dacă sunt uneori acoperiţi de ape, dau rod mai mult. Harul este ca un diamant oriental adevărat care străluceşte, dar care nu poate fi sfărâmat.

Mărturisesc că e de mirare că harul nu poate fi anihilat cu totul, mai ales dacă ne gândim la aceste două lucruri:

(i) Răutatea lui Satan. El este un duh rău care aşează bariere în calea noastră către ceruri. Diavolul încearcă prin vânturile ispitelor să stingă scânteia de har din inimile noastre. Dacă nu va reuşi acest lucru, va ridica oameni răi şi armata iadului împotriva noastră. Ce mirare e că această stea strălucitoare nu e trasă jos de coada balaurului![3]

(ii) Marea stricăciune din inimile noastre. Păcatul e majoritar în viaţa creştinului. Există mai multă drojdie decât vin în cele mai bune inimi. Inima mişună de păcat. Ce cantitate mare de mândrie şi de ateism se găseşte în suflet! Nu e admirabil că acest crin al harului poate creşte printre atâţia spini? Trebuie să ne mirăm la fel de mult de faptul că un har atât de mic poate fi păstrat în mijlocul unei atât de mari stricăciuni, cum ne-am mira dacă am vedea o candelă arzândă în mare, care nu se stinge.

---

[3] cf. Apoc. 12:4

Dar cu toate că harul trăieşte cu atât de multă dificultate, ca un copil care se luptă să respire, totuşi, fiind născut din Dumnezeu, e nemuritor. Harul care se luptă cu stricăciunea e ca o corabie mânată şi lovită de valuri, dar care trece cu bine prin furtună şi ajunge în cele din urmă în portul dorit. Dacă ar fi ca harul să se stingă, atunci cum poate rămâne în picioare acest text: „nu va stinge un fitil care fumegă"?

Întrebare: Dar cum se face că harul acesta, chiar şi în cantitatea cea mai mică, nu va fi stins?

Răspuns: Acest lucru se face prin acţiunea plină de putere a Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu, care este sursa, infuzează şi trezeşte în continuu harul în inimă. El lucrează în credincios în fiecare zi. El toarnă ulei şi păstrează candela harului aprinsă. Harul este comparat cu un râu de viaţă (*Ioan 7:38*). Râul harului nu poate seca, căci Duhul lui Dumnezeu e izvorul care-l hrăneşte.

E evident din legământul harului faptul că fitilul care fumegă nu poate fi stins. „Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul" (*Isaia 54:10*). Dacă ar exista o cădere din har, atunci cum poate fi neclintit acest legământ? Dacă harul moare şi fitilul se stinge, cu ce e mai bună starea noastră în Hristos decât a fost în Adam? Legământul harului e numit un „legământ mai bun" (*Evrei 7:22*). Cu ce e mai bun decât cel care a fost făcut cu Adam? Nu numai din cauză că are un Chezaş mai bun şi conţine privilegii mai bune, ci şi din cauză că are condiţii mai bune ataşate de el: „bine întărit în toate privinţele şi tare" (*2 Sam. 23:5*). Cei care sunt cuprinşi în legământ vor fi ca stele fixe pe orbitele lor, care nu vor cădea niciodată. Dacă ar fi ca harul să moară şi să fie stins, atunci nu ar fi cu nimic un legământ mai bun.

Obiecţie: Dar suntem îndemnaţi să nu stingem Duhul (*1 Tes. 5:19*), lucru care implică faptul că harul Duhului poate fi pierdut, iar fitilul care fumegă stins.

Răspuns: Trebuie să facem distincţie între lucrarea comună a Duhului şi lucrarea Sa de sfinţire. Prima poate fi stinsă, dar nu şi cealaltă. Lucrarea comună a Duhului e ca o pictură făcută pe gheaţă, care se şterge repede; lucrarea de sfinţire e ca o statuie sculptată în aur, care dăinuie. Darurile Duhului pot fi stinse, dar nu harul Său. Există iluminarea Duhului şi ungerea Lui. Iluminarea Duhului poate fi stinsă, dar ungerea Duhului rămâne: „ungerea pe care aţi primit-o de la El, rămâne în voi" (*1 Ioan 2:27*). Flacăra ipocritului se stinge, pe când scânteia adevăratului credincios trăieşte şi înfloreşte. Prima e lumina unei comete care se consumă şi se evaporă (*Matei 25:8*); cealaltă e lumina unei stele care îşi păstrează strălucirea.

Din tot ce s-a spus, sfântul lui Dumnezeu să fie convins să facă aceste două lucruri:

1. Să creadă în privilegiile sale
2. Să urmărească îndeplinirea îndatoririlor sale

1. *Să creadă în privilegiile sale*

E fericirea incomparabilă şi de neegalat a unui sfânt că nu-i vor fi stinşi tăciunii (*2 Sam. 14:7*). Harul acesta din sufletul său, care e minuscul şi care abia arde, nu-şi va da duhul, ci-şi va recăpăta puterea şi va creşte prin creşterea pe care i-o dă Dumnezeu. Domnul va face din fitilul care fumegă o candelă arzândă. Ar fi foarte trist pentru un creştin să fie mereu schimbător şi nestatornic: într-o zi să fie un mădular al lui Hristos, a doua zi unul al lui Satan; într-o zi să aibă harul strălucind în sufletul său şi în ziua următoare lumina să i se stingă în obscuritate. Lucrul acesta ar distruge mângâierea creştinului şi ar frânge lanţul de aur al mântuirii. Dar fii asigurat, creştine, că Cel care a început o lucrarea bună în tine o va duce la desăvârşire (*Fil. 1:6*). Hristos va trimite o judecată în vederea biruinţei. El va face harul biruitor asupra întregii opoziţii a stricăciunii. Dacă harul ar pieri până la urmă, ce s-ar alege de fitilul care fumegă? Şi cum I s-ar mai putea da acest titlu lui Hristos: „Desăvârşirea credinţei noastre" (*Evrei 12:2*)?

Obiecţie: Nu e nicio îndoială că acesta e un privilegiu clar al celor care sunt fitiluri care fumegă şi care au parte de începuturile

harului în ei, dar mă tem că eu nu sunt un fitil care fumegă; nu pot vedea în mine lumina harului.

Răspuns: Ca să pot da mângâiere fitilului care fumegă, dă-mi voie să te întreb de ce te judeci atât de aspru pe tine însuţi? Ce te face să crezi că nu ai parte deloc de har? Cred că ai mai mult har decât eşti gata să recunoşti. Tu preţuieşti harul mai presus decât aurul de Ofir.[4] Cum ai putea vedea valoarea şi strălucirea acestui giuvaer dacă nu ţi-ar fi deschis Dumnezeu ochii să vezi? Tu doreşti să crezi şi plângi că nu poţi crede. Nu sunt oare lacrimile acestea începuturile credinţei? Îl doreşti pe Hristos şi nu poţi fi satisfăcut fără El. Această bătaie a pulsului e dovadă a vieţii. Fierul nu s-ar putea înălţa în sus dacă nu ar fi atras de magnet. Inima nu ar putea să se înalţe în dorinţe sfinte după Dumnezeu, dacă nu ar fi atrasă de vreun magnet ceresc. Creştine, poţi tu să spui că păcatul este povara ta, că Hristos este desfătarea ta şi, aşa cum a spus cândva Petru: „Doamne, Tu ştii că Te iubesc" (*Ioan 21:17*)? Acesta este un fitil care fumegă, iar Domnul nu-l va stinge. Harul tău va înflori în slavă. Dumnezeu mai degrabă va stinge lumina soarelui decât să stingă răsăritul luminii Duhului Său în inima ta.

2. *Să urmărească îndeplinirea îndatoririlor sale*

Sunt două îndatoriri cerute de la credincioşi:

(*i*) *Dragoste.* Nu va stinge Domnul fitilul care fumegă, ci-l va face la sfârşit biruitor asupra tuturor opoziţiilor? Cum ar trebui atunci fitilul care fumegă să se înflăcăreze de dragoste faţă de Dumnezeu! „Iubiţi, deci, pe Domnul, toţi cei iubiţi de El" (*Psalm 31:23*). Sfinţii Îi datorează mult lui Dumnezeu şi, de vreme ce nu au nimic cu ce să-I plătească, e un lucru serios dacă nu-L iubesc. O, sfinţilor, Dumnezeu este Cel care lucrează progresiv harul în sufletele voastre. El e ca un tată care dă fiului său o sumă de bani la început, şi apoi, când a pus în negoţ din ei, adaugă la suma aceea. La fel, Dumnezeu adaugă în mod continuu la harul vostru. El picură ulei în candela harului vostru în fiecare zi, păstrând astfel candela arzândă. Lucrul acesta ar trebui să vă inflameze iubirea

[4] cf. Iov 28:16

faţă de Dumnezeu, care nu va îngădui ca lucrarea harului să se stingă, ci o va duce la desăvârşire: „El nu va stinge un fitil care fumegă".

(*ii*) *Trudă.* S-ar putea ca unii să creadă că, dacă Hristos nu va stinge fitilul care fumegă, ci îl va face să ardă cu mai multă strălucire, până la desăvârşirea în slavă, atunci nu mai trebuie să facem nimic, ci să-L lăsăm pe Dumnezeu să-Şi facă lucrarea. Feriţi-vă să trageţi o concluzie atât de greşită pe baza acestor premise. Tot ce am spus a avut rolul de a încuraja credinţa, nu de a încuraja complacerea în lene. Să nu credeţi că Dumnezeu va face munca noastră şi că noi putem să nu facem nimic. După cum Dumnezeu va sufla asupra scânteii de har prin Duhul Său, la fel, şi noi trebuie să suflăm asupra ei prin eforturile noastre sfinte. Dumnezeu nu ne va duce spre ceruri dormind, ci rugându-ne. Domnul i-a spus lui Pavel că toţi cei din corabie vor ajunge în siguranţă pe mal, dar că vor trebui să se folosească de mijloace pentru aceasta: „Dacă oamenii aceştia nu vor rămâne în corabie, nu puteţi fi scăpaţi" (*Fapte 27:31*). La fel, sfinţii vor ajunge cu siguranţă la mântuirea finală. Ei vor ajunge în cele din urmă la mal, dar ei trebuie să rămână în corabie, să folosească rânduielile bisericeşti, ori altfel nu vor putea fi mântuiţi. Hristos îşi asigură ucenicii: „nimeni nu le va smulge din mâna Mea" (*Ioan 10:28*). Totuşi, El îi sfătuieşte: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită" (*Matei 26:41*). Sămânţa lui Dumnezeu nu va muri, dar trebuie să o udăm cu lacrimile noastre. Mucul ce fumegă încă nu va fi stins[5], dar trebuie să suflăm asupra lui cu răsuflarea eforturilor noastre.

A doua mângâiere pentru cei evlavioşi este faptul că evlavia îi aduce la o unire intimă şi slăvită cu Isus Hristos. Dar păstrez lucrul acesta pentru capitolul următor.

---

[5] Isaia 42:3

12: *Prezentarea unirii mistice dintre Hristos şi sfinţi*

„PREAIUBITUL MEU ESTE AL MEU, ŞI EU SUNT A LUI" (*C. Cânt. 2:16*).

În această Cântare a Cântărilor vedem dragostea lui Hristos şi a Bisericii Sale curgând una spre cealaltă într-un torent abundent.

Textul conţine trei părţi generale:

1. *Un simbol al afecţiunii: „Preaiubitul meu".*
2. *Un termen de proprietate: „este al meu".*
3. *O acceptare sfântă: „eu sunt a lui".*

Doctrină: Există o unire conjugală între Hristos şi credincioşi. Apostolul, după ce a tratat pe larg despre căsătorie, conclude întregul capitol în felul acesta: „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos şi despre Biserică)" (*Efes. 5:32*). Ce poate fi mai apropiat decât o unire? Ce poate fi mai dulce? Există o unire dublă cu Hristos:

1. *O unire naturală.* Lucrul acesta îl posedă toţi oamenii, Hristos luând natura lor asupra Lui, şi nu cea a îngerilor (*Evrei 2:16*). Dar, dacă nu există ceva mai mult decât această unire naturală, ea va da puţină mângâiere. Mii de oameni sunt damnaţi cu toate că Hristos e unit cu natura lor.

2. *O unire sacră.* Prin aceasta suntem uniţi în mod mistic cu Hristos. Unirea cu Hristos nu e personală. Dacă esenţa lui Hristos ar fi infuzată în persoana unui credincios, atunci ar însemna că tot ce face credinciosul ar fi meritoriu.

Dar unirea dintre Hristos şi sfânt este:

(i) *Federală*: „Preaiubitul meu este al meu". Dumnezeu Tatăl dă Mireasa; Dumnezeu Fiul primeşte Mireasa; Dumnezeu Duhul Sfânt creează legătura în căsătoria aceasta – El ne leagă voinţele de Hristos, iar dragostea lui Hristos de noi.

(ii) *Eficace.* Hristos Se uneşte pe Sine cu Mireasa Lui prin harurile şi influenţele Sale: „Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har" (*Ioan 1:16*). Hristos se face una cu Mireasa Lui dându-i chipul Său şi imprimând asupra ei imaginea propriei Sale sfinţenii.

Această unire cu Hristos poate fi numită în mod potrivit drept mistică. E greu să descriem modalitatea acestei uniri. E greu să arătăm modul în care sufletul e unit cu trupul, şi cum e unit Hristos cu sufletul. Dar, chiar dacă această unire e spirituală, e totuşi reală. Lucrurile din natură lucrează adeseori în mod de neînţeles, totuşi lucrează în mod real (*Ecles. 11:5*). Noi nu vedem mâna care mută cadranul solar, totuşi el e mutat. Soarele inspiră şi atrage în sus vaporii de pe pământ într-un mod de nesesizat, dar totuşi real. La fel, unirea dintre Hristos şi suflet, cu toate că e imperceptibilă pentru ochiul raţiunii, totuşi e reală (*1 Cor. 6:17*).

Înainte să aibă loc această unire cu Hristos trebuie să existe o separare. Inima trebuie să fie separată de toţi ceilalţi iubiţi, după cum în căsătorie trebuie să existe o părăsire a tatălui şi a mamei: „uită pe poporul tău şi casa tatălui tău" (*Psalm 45:10*). La fel, trebuie să existe o părăsire a păcatelor din trecut, o ruptură cu vechea alianţă cu iadul, înainte să putem fi uniţi cu Hristos. „Ce mai are Efraim a face cu idolii?" (*Osea 14:8*), sau, aşa cum este în ebraică, „cu durerile". Acele păcate care au fost considerate înainte drept iubiţi sunt văzute acum ca dureri. Trebuie să existe un divorţ înaintea unei uniri.

Scopul unirii noastre conjugale cu Hristos este dublu:

1. *Coabitare.* Acesta este scopul căsătoriei, de a trăi împreună: „aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre" (*Efes. 3.17*). Nu e de ajuns să-I facem lui Hristos nişte vizite politicoase în ce priveşte rânduielile bisericeşti – ipocriţii pot face asta – ci trebuie să existe o asociere reciprocă. Noi trebuie să rămânem în sfera gândurilor lui Hristos: „cel care rămâne în Dumnezeu" (*1 Ioan 3:24*). Persoanele căsătorite nu ar trebui să trăiască separat.

2. *Rodire*: „ca să vă căsătoriţi cu altul, adică cu Cel ce a înviat din morţi; şi aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu" (*Rom.*

7:4, KJV). Mireasa poartă roada Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea" (*Gal. 5:22*). Sterilitatea e o ruşine în Mireasa lui Hristos.

Această unire în căsătorie cu Hristos e cea mai nobilă şi mai excelentă unire:

(i) Hristos se uneşte pe Sine cu mulţi. În alte căsătorii numai o persoană e luată în căsătorie, dar aici sunt luate milioane. Altfel, sărmanele suflete ar striga: „Vai! Hristos S-a căsătorit cu cutare şi cutare, dar ce se va întâmpla cu mine? Eu sunt lăsat pe dinafară". Nu, Hristos se căsătoreşte cu mii de oameni. Este o poligamie sfântă şi castă. Mulţimile de oameni nu pângăresc acest pat conjugal. Orice păcătos sărman care aduce o inimă smerită, plină de credinţă, se poate căsători cu Hristos.

(ii) Există o unire mai intimă în căsătoria aceasta decât poate exista în oricare alta. În alte căsnicii, cei doi vor fi un singur trup, dar Hristos şi credinciosul vor fi un singur duh: „Cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El" (*1 Cor. 6:17*). Acum, de vreme ce sufletul este mai preţios decât trupul, şi produce mai multă bucurie, această unire spirituală produce mai multe desfătări şi bucurii copleşitoare decât poate produce orice altă relaţie de căsătorie. Bucuria care curge din această unire mistică este nespusă şi plină de slavă (*1 Petru 1:8, KJV*).

(iii) Această unire cu Hristos nu încetează niciodată. „De trei ori fericiţi sunt cei pe care îi uneşte o legătură de nefrânt" (*Horaţiu*). Alte căsătorii se sfârşesc curând. Moartea taie legătura căsătoriei, pe când această unire conjugală e veşnică. Cei care sunteţi miresele lui Hristos nu veţi fi niciodată văduve: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna" (*Osea 2:19*). Ca să vorbim în mod potrivit, căsătoria noastră cu Hristos începe acolo unde se sfârşesc celelalte, şi anume la moarte.

În viaţa aceasta există numai contractul. Evreii au fixat o perioadă de timp între logodnă şi căsătorie, care ţinea un an sau uneori mai mult. În viaţa aceasta avem parte doar de logodnă şi de contract; ambele părţi îşi fac promisiuni, iar dragostea există în mod secret între Hristos şi suflet. El ne dă câteva zâmbete pe faţa Lui, iar sufletul îşi trimite în sus suspinele şi varsă lacrimi de dragoste. Dar toate acestea reprezintă numai o lucrare preliminară,

ceva care conduce la căsătorie. Caracterul complet şi solemn, slăvit, al căsătoriei e păstrat pentru ceruri. Acolo va fi ospăţul de nuntă al Mielului (*Apoc. 19:9*), iar patul slavei va fi parfumat cu dragoste, unde sufletele celor aleşi vor fi mângâiate pentru veşnicie. „Şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (*1 Tes. 4:17*). Aşa că moartea nu face decât să înceapă căsătoria noastră cu Hristos.

Folosul 1: Dacă Hristos este Capul trupului mistic (*Efes. 1:22*), atunci doctrina aceasta îl decapitează pe papă, acel om al păcatului care uzurpă această prerogativă de a fi Capul Bisericii, dorind să pângărească astfel patul conjugal al lui Hristos. Ce blasfemie e aceasta! A avea două capete e ceva monstruos. Hristos este Capul, şi El e Mirele. Nu există niciun vice-mire, niciun deputat care să-I ocupe locul. Papa este fiara din Apocalipsa (*Apoc. 13:11*). A-l face Capul Bisericii ar însemna nimic mai mult decât a pune capul unei fiare pe trupul unui om.

Folosul 2: Dacă există o astfel de unire conjugală, atunci să ne cercetăm să vedem dacă suntem uniţi cu Hristos:

1. Am ales noi să ne îndreptăm dragostea asupra lui Hristos, şi este dragostea aceasta fondată pe cunoaştere?

2. Ne-am dat noi consimţământul în această căsătorie? Nu e de ajuns ca Hristos să ne aibă, ci suntem şi noi doritori să-L avem? Dumnezeu nu forţează asupra noastră mântuirea în aşa fel încât să-L avem pe Hristos indiferent dacă-L vrem ori nu. Noi trebuie să ne dăm consimţământul să-L avem. Mulţi Îl aprobă pe Hristos, dar nu-şi dau consimţământul. Iar acest consimţământ trebuie să fie:

(i) Pur şi adevărat. Ne dăm consimţământul să-L avem pentru propria Sa valoare şi excelenţă: „Tu eşti mai frumos decât fiii oamenilor" (*Psalm 45:2, KJV*).

(ii) Un consimţământ prezent: „acum este vremea potrivită" (*2 Cor. 6:2*). Dacă Îl respingem pe Hristos cu amânări şi scuze, poate că va înceta să mai vină. El va înceta să ne mai curteze. „Duhul Său nu va mai continua să se lupte cu omul"[1], şi atunci,

[1] Geneza 6:3, KJV

sărmane păcătos, ce vei face? Când se sfârşeşte perioada de curtare a lui Dumnezeu, începe nenorocirea ta.

3. L-am luat noi pe Hristos? Credinţa este legătura unirii. Hristos este unit cu noi prin Duhul Său, iar noi suntem uniţi cu El prin credinţă. Credinţa leagă nodul căsătoriei.

4. Ne-am dăruit pe noi înşine lui Hristos? Căci mireasa din text spune: „Eu sunt a lui", ca şi când ar fi zis: „Tot ce am e pentru folosul şi slujirea lui Hristos". Ne-am supus noi cu totul? Ne-am supus noi numele şi voinţele lui Hristos? Atunci când diavolul ne solicită printr-o ispită, spunem noi: „Nu suntem ai noştri, suntem ai lui Hristos; limbile noastre sunt ale Lui, nu trebuie să le pângărim cu înjurături; trupurile noastre sunt templul Lui, nu trebuie să le poluăm cu păcat"? Dacă am făcut aşa, acesta e un semn că Duhul Sfânt a produs această unire binecuvântată între Hristos şi noi.

Folosul 3: Există această unire mistică? Atunci, din aceasta putem trage mai multe concluzii:

1. *Observaţi demnitatea tuturor credincioşilor.* Ei sunt uniţi prin căsătorie cu Hristos. Nu există doar o asimilare, ci o unire; ei nu sunt doar asemenea cu Hristos, ci şi una cu Hristos. Toţi sfinţii au cinstea aceasta. Atunci când un împărat se căsătoreşte cu o cerşetoare, prin virtutea unirii ea e înnobilată şi făcută parte a sângelui regal. După cum oamenii răi sunt uniţi cu prinţul întunericului, el dându-le ca parte de moştenire iadul, la fel, cei evlavioşi sunt uniţi în mod divin cu Hristos, care e Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor (*Apoc. 19:16*). Prin virtutea acestei uniri sacre sfinţilor li se dă o demnitate mai mare ca cea a îngerilor. Hristos este Domnul îngerilor, dar nu şi Mirele lor.

2. *Observaţi în ce mod fericit s-au căsătorit toţi sfinţii.* Ei sunt uniţi cu Hristos, care e cel mai bun Soţ, „cel mai plăcut dintre zece mii" (*C. Cânt. 5:10, KJV*). Hristos este un soţ care nu are paralel:

(i) În ce priveşte purtarea de grijă *plină de tandreţe*. Mireasa nu poate fi atât de grijulie faţă de sufletul şi starea ei cum este Hristos faţă de ea: „El Însuşi îngrijeşte de voi" (*1 Petru 5:7*). Hristos dezbate cu Sine Însuşi, consultându-Se şi planificând cum

să ducă mai departe lucrarea mântuirii noastre. El tranzacţionează toate afacerile noastre, El socoteşte toate afacerile noastre ca fiind ale Lui. Într-adevăr, El e preocupat de ele. El aduce resurse proaspete miresei Sale. Dacă ea se rătăceşte de pe cale, El o călăuzeşte. Dacă ea se împiedică, El o ţine de mână. Dacă ea cade, El o ridică. Dacă ea e apatică, El o înviorează prin Duhul Său. Dacă ea se strică, El o trage cu funii de dragoste.[2] Dacă ea e tristă, El o mângâie cu promisiuni.

(ii) În ce priveşte *afecţiunea arzândă.* Niciun soţ nu iubeşte ca Hristos. Domnul spune poporului: „V-am iubit, zice Domnul! Şi voi ziceţi: «Cu ce ne-ai iubit?»" (*Mal. 1:2*). Dar noi nu-I putem spune lui Hristos: „Cu ce ne-ai iubit?" Hristos a făcut demonstraţii reale ale dragostei Sale faţă de mireasa Sa. El Şi-a trimis Cuvântul, care e o scrisoare de dragoste, şi i-a dat Duhul Său, care este un semn de dragoste. Hristos iubeşte mai mult decât orice soţ:

(a) Hristos îşi îmbracă mireasa cu o haină mai scumpă: „M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii" (*Isaia 61:10*). Îmbrăcaţi cu haina aceasta, Dumnezeu se uită la noi de parcă nu am fi păcătuit niciodată. Haina aceasta e cu adevărat a noastră ca să ne justifice, după cum e a lui Hristos, Cel care ne îmbracă în ea. Haina aceasta nu doar ne acoperă, ci ne şi împodobeşte. Având haina aceasta, suntem socotiţi justificaţi, nu doar la fel de neprihăniţi ca îngerii, ci la fel de neprihăniţi ca Hristos: „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (*2 Cor. 5:21*).

(b) Hristos dă miresei Sale nu doar hainele Sale aurite, ci şi chipul Său. El o iubeşte transformând-o după asemănarea Sa. Un soţ poate avea o dragoste puternică faţă de soţia lui, dar nu-şi poate imprima propriul chip asupra ei. Dacă ea e desfigurată, el îi poate da un văl care să îi acopere faţa, dar nu-şi poate pune frumuseţea pe faţa ei. Pe când Hristos împarte miresei Lui „frumuseţea sfinţeniei: „frumuseţea ta era desăvârşită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem" (*Ezec. 16:14*). Atunci când Hristos Se căsătoreşte cu un suflet, El îl face frumos: „Eşti frumoasă de tot, iubito" (*C. Cânt. 4:7*). Hristos nu se gândeşte niciodată că Şi-a

[2] cf. Osea 11.4

iubit mireasa îndeajuns până nu-Şi poate vedea propriul chip pe faţa ei.

(c) Hristos ne despovărează de acele datorii de care niciun alt soţ nu-şi poate despovăra soţia. Păcatele noastre reprezintă cele mai rele datorii pe care le putem avea. Dacă toţi îngerii ar contribui cu bani, nu ar putea plăti niciuna dintre aceste datorii, dar Hristos ne poate elibera de ele. El este atât un Soţ, cât şi un Chezaş.[3] El spune dreptăţii ceea ce a spus Pavel despre Onisim: „Dacă îţi este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea" (*Filimon 18*).

(d) Hristos a suferit mai mult pentru mireasa Lui decât poate suferi orice alt soţ pentru soţia lui. El a suferit sărăcie şi ruşine. Cel care a încununat cerul cu stele a fost El Însuşi încununat cu spini. A fost numit un prieten al păcătoşilor, pentru ca noi să fim făcuţi prieteni ai îngerilor. El nu a ţinut la viaţa Sa; a păşit în marea mâniei Tatălui Său ca să-Şi salveze mireasa de la înec.

(e) Dragostea lui Hristos nu se sfârşeşte odată cu viaţa noastră. El Îşi iubeşte mireasa pe veci: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna" (*Osea 2:19*). Pe drept o poate numi apostolul „o dragoste care întrece orice cunoştinţă" (*Efes. 3:19*).

3. *Observaţi cât de bogaţi sunt cei credincioşi.* Ei s-au căsătorit în familia regală a cerului şi, în virtutea acestei uniri conjugale, toate bogăţiile lui Hristos aparţin credincioşilor: „comuniunea e fundamentată pe unire". Hristos le comunică harurile Sale (*Ioan 1:16*). Cât timp Hristos îi posedă, credincioşii nu vor duce lipsă. Iar El le comunică privilegiile Sale – justificare, glorificare. El îi dă miresei Sale ca moştenire o împărăţie (*Evrei 12:28*). Aceasta este o cheie în înţelegerea enigmei prezentate de apostol: „ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile" (*2 Cor. 6:10*). În virtutea unirii de căsătorie, sfinţii au o parte de moştenire din toate bogăţiile lui Hristos.

4. *Observaţi ce păcat înfricoşător este să abuzezi de sfinţi.* E o rănire făcută lui Hristos, căci credincioşii sunt una în mod mistic cu El: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?" (*Fapte 9:4*). Atunci

[3] cf. Evrei 7:22

când Trupul a fost rănit, Capul, care era în cer, a ţipat de durere. În sensul acesta, oamenii Îl răstignesc pe Hristos din nou (*Evrei 6:6*), căci ceea ce fac mădularelor Lui Îi fac Lui. Dacă Ghedeon s-a răzbunat pe cei care i-au ucis fraţii, oare nu se va răzbuna cu atât mai mult Hristos pe cei care au făcut rău miresei Sale (*Jud. 8:21*)? Oare va tolera un împărat să-i fie jefuită vistieria, să-i fie aruncată coroana în ţărână, să-i fie decapitată regina? Va suferi Hristos afrontul şi nedreptăţile săvârşite împotriva miresei Lui? Sfinţii sunt lumina ochilor lui Hristos (*Zah. 2:8*), iar cei care vor să lovească în ochii Lui îşi vor primi răsplata. „Eu voi da asupritorilor tăi să-şi mănânce carnea, şi se vor îmbăta ca de must de însuşi sângele lor" (*Isaia 49:26*).

5. *Observaţi motivul pentru care se bucură sfinţii de Cuvânt şi de sacramente*, şi anume că în ele se întâlnesc cu Soţul lor, cu Hristos. Soţia doreşte să fie în prezenţa soţului ei. Rânduielile bisericeşti reprezintă carul în care călătoreşte Hristos, zăbrele prin care priveşte şi în care-Şi arată Faţa zâmbitoare. Aici Hristos flutură steagul dragostei (*C. Cânt. 2:4*). Cina Domnului nu e altceva decât o garanţie şi o arvună a acelei părtăşii veşnice pe care o vor avea sfinţii cu Hristos în ceruri. Atunci Îşi va lua mireasa la sânul Său. Dacă Hristos este atât de dulce într-o rânduială bisericească, când avem parte doar de viziuni scurte şi de vederi întunecate ale Lui prin credinţă, ce desfătătoare şi copleşitoare va fi prezenţa Sa în ceruri atunci când Îl vom vedea faţă în faţă şi când vom fi pentru totdeauna prinşi în îmbrăţişarea Lui plină de iubire!

Folosul 4: Această unire mistică aduce multă mângâiere sfinţilor în mai multe situaţii:

1. *În cazul lipsei de respect şi a lipsei de bunătate a lumii*: „în mânia lor, ei mă urăsc" (*Psalm 55:3, KJV*). Dar, cu toate că trăim într-o lume rea, avem un Soţ bun: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi" (*Ioan 15:9*). Care înger poate să ne spună cum Îl iubeşte Tatăl pe Hristos? Şi totuşi dragostea Tatălui pentru Fiul este făcută modelul şi tiparul pentru dragostea lui

Hristos pentru mireasa Lui. Dragostea acesta a lui Hristos întrece cu mult orice dragoste a creaturilor, aşa cum lumina soarelui o întrece pe cea a unei torţe. Şi nu e aceasta o mângâiere? Cu toate că lumea mă urăşte, Hristos totuşi mă iubeşte.

2. *În cazul slăbiciunii harului.* Credinciosul nu Îl poate apuca pe Hristos decât cu o mână tremurândă. Există un „duh de infirmitate" în el, dar, o, creştine slab, iată o mângâiere puternică: există o unire conjugală. Tu eşti mireasa lui Hristos şi El se va purta cu tine ca şi cu un vas mai slab. Va divorţa soţul de soţia lui din cauză că e slabă şi bolnăvicioasă? Nu, ci el va fi şi mai tandru cu ea. Hristos urăşte trădarea, dar El se va îndura de infirmitate. Atunci când mireasa e obosită şi gata să se descurajeze, Hristos Îşi pune mâna stângă sub capul ei (*C. Cânt. 2:6*). Aceasta e mângâierea miresei atunci când e slabă. Soţul ei poate infuza putere în ea: „Dumnezeul Meu este tăria Mea" (*Isaia 49:5*).

3. *În cazul morţii.* Atunci când mor credincioşii, ei merg la Soţul lor. Cine nu ar fi gata să treacă golful morţii ca să se întâlnească cu Soţul lor, cu Hristos? „Aş dori să mă mut" (*Fil. 1:23*) şi să fiu împreună cu Hristos. Şi ce dacă drumul e murdar? Noi mergem la prietenul nostru. Atunci când o femeie e logodită, ea tânjeşte după ziua căsătoriei. După funeraliile sfinţilor începe căsătoria lor. Trupul este o închisoare pentru suflet. Cine nu ar dori să schimbe închisoarea pentru un pat conjugal? Ce bucuros a fost Iosif când a ieşit din închisoare pentru a intra în curtea împăratului! Dumnezeu e înţelept; El ne îngăduie să dăm de schimbări şi necazuri aici, ca să ne dezlipească inima de lume şi ca să ne facă să tânjim după moarte. Atunci când sufletul e divorţat de trup, e căsătorit cu Hristos.

4. *În cazul trecerii sentinţei în Ziua Judecăţii.* Există această unire conjugală şi, o, creştine, Soţul tău va fi Judecătorul tău. Soţia nu ar trebuie să se teamă să apară la tribunal dacă soţul ei este judecătorul. Şi ce dacă diavolul ar aduce multe acuzaţii împotriva ta? Hristos va spăla păcatele tale cu sângele Său. El va spune: „Îmi voi condamna soţia?" O, ce mângâiere avem în acest lucru! Soţul

ne e Judecător. Hristos nu poate trece o sentință împotriva soției Lui fără să o rostească împotriva Sa Însuși. Căci Hristos și credincioșii sunt una.

5. *În cazul suferinței sfinților.* Biserica lui Dumnezeu e expusă în viața aceasta multor nedreptăți, dar ea are în ceruri un Soț care îi poartă de grijă și care va „transforma apa în vin" pentru ea. Acum e timpul bocirii pentru mireasă, când Mirele e absent (*Matei 9:15*). Dar în curând ea va renunța la bocitul ei. Hristos va șterge lacrimile de sânge de pe obrajii miresei Sale: „Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele" (*Isaia 25:8*).

Hristos Își va mângâia mireasa tot atât de mult timp cât a fost ea nedreptățită. El o va mângâia cu dragostea Lui; El va îndepărta paharul fricii și îi va da paharul mângâierilor. Iar ea își va uita suferințele, fiind chemată în sala de banchet a cerului, având steagul dragostei lui Hristos fluturând deasupra ei.

Folosul 5: Dați-mi voie să vă arăt câteva îndatoriri pe care le au cei care se află în această unire conjugală cu Hristos:

1. *Folosiți-vă de această relație în două cazuri*

(i) Atunci când Legea aduce vreo acuzație împotriva voastră. Legea spune: „Ai atâtea datorii de plătit", și pretinde satisfacție. Recunoașteți datoria, dar prezentați-o toată Soțului vostru, Hristos. E o maximă în lege care spune că împuternicitul legii nu trebuie să meargă la soție atâta timp cât soțul este în viață. Atunci când vă acuză Satan, spuneți-i: „E adevărat că am această datorie, dar du-te la Soțul meu, la Hristos; El o va plăti". Dacă urmăm calea aceasta, ne ușurăm de multe necazuri. Prin credință, noi Îi transferăm Soțului nostru datoria noastră. Credincioșii nu se află într-o stare de văduvie, ci de căsnicie. Satan nu va merge niciodată la Hristos – el știe că dreptatea a fost satisfăcută și datoria plătită – ci va veni la noi pentru plata datoriei ca să aducă într-o stare de confuzie. Noi ar trebui să-l trimitem la Hristos și atunci va înceta orice urmărire legală. Aceasta e biruința credinciosului. Când e vinovat în sine însuși, e vrednic în Hristos. Când e pătat în sine însuși, e pur în Hristos.

(ii) În cazul părăsirii. Hristos poate (pentru raţiuni cel mai bine cunoscute de El) să păşească deoparte pentru un timp: „iubitul meu plecase" (*C. Cânt. 5:6*). Să nu spui atunci că Hristos te-a părăsit de tot. E rodul geloziei în inima soţiei, atunci când soţul a părăsit-o pentru un timp, să creadă că a părăsit-o pentru totdeauna. De fiecare dată când Hristos pleacă şi nu mai e în bătaia vederii noastre, e greşit să spunem (asemenea Sionului): „M-a părăsit Domnul" (*Isaia 49:14*). Aceasta e gelozie, şi e un lucru greşit făcut dragostei lui Hristos şi dulceţei relaţiei Sale de căsătorie. Hristos Îşi poate părăsi mireasa în ce priveşte mângâierea, dar nu o va părăsi în ce priveşte unirea. Un soţ se poate găsi la o mie de kilometri depărtare de soţia lui, dar totuşi îi va fi soţ. Hristos îşi poate părăsi mireasa, dar legătura de căsnicie va rămâne.

2. *Iubiţi-L pe Soţul vostru, pe Hristos (C. Cânt. 2:5).* Iubiţi-L cu toate că e batjocorit şi persecutat. O soţie îşi iubeşte soţul chiar dacă acesta e la închisoare. Pentru a vă înflăcăra dragostea faţă de Hristos, gândiţi-vă la faptul că:

(i) Nimeni altcineva nu e potrivit pentru dragostea voastră. Dacă Hristos e Soţul vostru, nu e potrivit să aveţi alţi iubiţi care să-L facă pe Hristos gelos.

(ii) El e vrednic de dragostea voastră. El are o frumuseţe de neegalat: „toată fiinţa lui este plină de farmec" (*C. Cânt. 5:16*).

(iii) Cât de fierbinte e dragostea lui Hristos pentru voi! El vă iubeşte chiar şi în cea mai rea condiţie în care vă puteţi afla, El vă iubeşte în încercări. Aurarul iubeşte aurul când se găseşte în cuptor. El vă iubeşte cu toate temerile şi petele voastre. Infirmităţile sfinţilor nu pot îndepărta dragostea lui Hristos de la ei (*Ier. 3.1*). Atunci, cum ar trebui să fie de afectuoasă mireasa în dragostea ei faţă de Hristos! Acest lucru va reprezenta excelenţa cerului. Dragostea noastră va fi atunci la fel de tare ca a soarelui în toată strălucirea lui.

3. *Bucuraţi-vă în Soţul vostru, în Hristos.* Nu v-a onorat Hristos prin faptul că v-a luat în această relaţie de căsnicie cu El, făcându-vă una cu Sine? Lucrul acesta trebuie să ne cauzeze bucurie. În virtutea acestei uniri, credincioşii se împărtăşesc

împreună cu Hristos din bogăţiile Sale. Era un obicei printre romani ca, atunci când soţia era adusă la casa nouă, să primească cheile de la casa soţului, lucru care însemna că i se încredinţau ei de acum averea şi custodia casei. Atunci când Hristos Îşi va duce acasă mireasa în acele locaşuri cereşti pentru care s-a dus înainte ca să le pregătească pentru ea (*Ioan 14:2*), El îi va înmâna cheile averii Sale, iar ea va fi atât de bogată pe cât o poate face de bogată cerul. Şi să nu se bucure şi să cânte cu glas tare atunci mireasa în patul ei (*Psalm 149:5*)? Creştini, indiferent cât de triste ar fi vremurile în care trăiţi, voi vă puteţi bucura în Soţul vostru (*Hab. 3:17, 18*). Daţi-mi voie să vă spun că e un păcat să nu vă bucuraţi. Îl discreditaţi pe Soţul vostru, Hristos. Atunci când o soţie mereu suspină şi plânge, ce vor spune alţii? „Femeia aceasta are un soţ rău". Oare acesta e rodul iubirii lui Hristos pentru voi, să-I aduceţi dezonoare? O soţie melancolică întristează inima lui Hristos. Nu neg faptul că creştinii ar trebui să se întristeze zilnic din cauza păcatelor lor, dar a fi mereu în lacrimi (ca şi când ar plânge fără speranţă) e un lucru dezonorabil pentru relaţia de căsătorie. „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul!" (*Fil. 4:4*). Bucuria aduce credit soţului vostru. Lui Hristos Îi place să aibă o mireasă veselă, şi însuşi scopul lui Dumnezeu în a ne întrista este acela de a ne da apoi bucuria. Noi semănăm cu lacrimi ca să putem secera cu bucurie.[4] Tristeţea şi căinţa excesive ale celor evlavioşi îi vor face pe alţii temători în a-L îmbrăţişa pe Hristos. Ei vor începe să se întrebe dacă chiar există în religie acea bucurie care dă satisfacţie, aşa cum pretind creştinii. O, sfinţi ai lui Dumnezeu, nu uitaţi de mângâiere; lăsaţi-i pe alţii să vadă că nu vă pocăiţi din obligaţie. Ci că e o bucurie care pune viaţă şi activitate într-un creştin: „bucuria Domnului va fi tăria voastră" (*Neemia 8:10*). Sufletul e cel mai dispus la îndeplinirea îndatoririlor atunci când e purtat pe aripile bucuriei.

---

[4] cf. Psalm 126:6

4. *Împodobiţi această relaţie de căsătorie, astfel încât să fiţi o cunună pentru Soţul vostru*

(i) Purtaţi un voal. Citim despre mahrama miresei (*C. Cânt. 5:7*). Acest voal semnifică smerenia.

(ii) Puneţi-vă bijuteriile. Acestea sunt harurile care, din cauza strălucirii lor, sunt comparate cu şirurile de mărgăritare şi cu lănţişoarele de aur (*C. Cânt. 1:10*). Aceste bijuterii preţioase o deosebesc pe mireasa lui Hristos de străine.

(iii) Purtaţi-vă cum se cuvine miresei lui Hristos:

(a) În castitate. Fiţi caşti în gândirea voastră; nu vă pângăriţi cu eroarea. Eroarea strică mintea (*1 Tim. 6:5*). E una din modalităţile de lucru ale lui Satan, să pângărească întâi mintea, iar apoi conştiinţa.

(b) În sfinţenie. Nu se cade Miresei lui Hristos să se poarte ca prostituatele. Un sân gol şi o limbă vulgară nu se potrivesc la un sfânt. Mireasa lui Hristos trebuie să strălucească de puritate evanghelică, astfel încât soţul ei să se îndrăgostească de ea. O femeie a fost întrebată ce zestre a adus soţului ei. Ea a răspuns că nu a avut nicio zestre, dar a promis să se păstreze curată. La fel, deşi nu-I putem aduce lui Hristos nicio zestre, totuşi El se aşteaptă să ne păstrăm curaţi, nu să ne pângărim sânii fecioriei noastre prin păcate contagioase şi scandaloase.

Alte *scrieri puritane* publicate la
Perla Suferinţei

Privind ţintă la ISUS de Isaac Ambrose

Frumuseţea lui Hristos de Samuel Rutherford

Viaţa lui Dumnezeu în sufletul omului de Henry Scougal

Oare sunt un creştin adevărat? de Joseph Alleine

Trestia frântă de Richard Sibbes

Păstorul cu viaţa înnoită de Richard Baxter

Editura Perla Suferinţei
Str. Viitorului, Nr.121, com. Şcheia, Sf.Ilie, 727528, Suceava
Tel/fax: 021/4500815, 0723868857,
E-mail: office@perlasuferintei.ro, www.perlasuferintei.ro